C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simmons_Dan-Doba_mrchozroutu_1-Zahajeni.PDB

PDB Name: Simmons_Dan-Doba_mrchozroutu_1-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.2.2006
Modification Date: 26.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Simmons

1.

Doba mrchožroutů

Zahájení
Prolog - Chelmno, 1942

Budu žít, napadlo Saula Laskiho. Ale tu magickou větu rozcupovala a zahnala vichřice ledového smíchu, síla mnohem větší než on. Saul Laski ležel mezi odsouzenými k smrti. Ležel v táboře smrti a přemýšlel o smrti. Chvěl se zimou ve tmě, snažil se vybavit si detaily jarního rána - zlaté paprsky, jež se dotýkají těžkých větví vrb u potoka, pole bílých sedmikrásek za kamennými budovami statku jeho strýce.
V ubytovnách bylo ticho. Výjimkou byl jen hrubý kašel a kradmé pohyby Musselmänner, žijících mrtvol, které marně hledaly trochu tepla v chladné slámě. Někde zakašlal stařík, těžký záchvat napovídal konci dlouhého a beznadějného boje. Ráno bude mrtvý. A jestli přežije noc, určitě se neobjeví ve sněhu při ranním nástupu. Než skončí ráno, bude mrtvý.
Saul se odvrátil od světla baterky, které si prořízlo cestu zamrzlým oknem, a přitiskl záda k dřevěné posteli. Tenkou látkou pronikly třísky, odřely mu páteř a žebra. Ucítil chlad a únavu. Roztřásly se mu nohy. Nedokázal je zastavit. Sevřel hubená stehna a mačkal, dokud nezůstala v klidu.
Budu žít. Ta myšlenka přišla jako příkaz, příkaz, který se mu zavrtal hluboko do vědomí, takže se mu nedokázalo postavit ani hladové a bolavé tělo.
Když byl před pár lety (před celou věčností) malým chlapcem a strýček Moshe mu slíbil, že ho vezme do vesnici u Krakova na ryby, Saul se naučil vyvolávat představy. Krátce před spánkem si vybavil hladký oválný kámen, na který napsal hodinu a minutu, kdy se chce probudit. Pak ho hodil v myšlenkách do průzračného rybníku a sledoval, jak klesá do hlubin. Příští ráno se vždycky probudil přesně na minutu. Byl svěží, pozorný, vdechoval chladný ranní vzduch a s radostí vnímal ticho před úsvitem. Užíval si tu křehkou chvíli, dokud ji nerozbije bratr a sestry.
Budu žít. Saul pevně sevřel oči a sledoval, jak kámen klesá do průzračné vody. Znovu se mu roztříslo tělo, takže přitiskl záda pevněji na prkna. Znovu a znovu se pokoušel zavrtat hlouběji do slámy. Když s ním spal na posteli starý pan Shistruk a mladý Ibrahim, situace byla lepší. Ale Ibrahima zastřelili při práci v dole a pan Shistruk se před dvěma dny posadil v lomu na zem a odmítl vstát, i když na něj Gluecks, velitel stráží SS, pustil psa. Stařík mával radostně rukou a dával slabé sbohem zírajícím spoluvězňům. Pět vteřin a německý ovčák mu rozerval krk.
Budu žít. Ta myšlenka měla rytmus silnější než slova, než jazyk. Ta myšlenka odporovala všemu, co Saul během pěti měsíců v táboře spatřil a prožil. Budu žít. Ta myšlenka pulzovala světlem a teplem, jež zmírnilo chlad a uzavřelo jámu, která se v něm otvírala a hrozila, že ho pohltí. Jáma. Saul Jámu viděl. Hrnul s ostatními černou chladnou zem na teplá těla, některá se ještě kroutila. Dítě mávalo ručkou, jako by zdravilo příbuzné na nádraží, jako by se převalovalo ve spánku. Házeli hlínu a rozprašovali vápno z pytlů tak těžkých, že je nedokázali zvednout. Hlídka SS seděla na okraji Jámy, kývala nohama, na hrubé tváři náplast, jak se strážný pořezal při holení. Rána se hojila, nahé postavy se trochu kroutily. Saul hrnul do Jámy hlínu a oči měl červené od vápna, které se drželo v zimním vzduchu jako křídová mlha.
Budu žít. Saul se soustředil na sílu té věty a ignoroval roztřesené končetiny. Dvě patra nad ním vzlykal potmě nějaký muž. Saul cítil, jak mu po rukou a nohou šplhají vši, jak hledají střed jeho chladnoucího těla. Stočil se do klubíčka. Pochopil, co hmyz pohání. Vši odpovídaly na stejně nelogický a nepochopitelný příkaz.
Kámen pronikl do azurové hlubiny. Saul balancoval na okraji spánku, přesto rozeznal hrubá písmena. Budu žít.
Když se dveře rozletěly, už málem spal. Bylo jich pět. Dva strážní Waffen SS s poloautomatickými zbraněmi, armádní rodák, velitel Schaffner, a mladý Oberst, kterého Saul nikdy předtím neviděl. Oberst měl bledý árijský obličej, do čela mu padaly lokny bílých vlasů. Baterkami přejížděli řady postelí, které připomínaly regály. Nikdo se ani nepohnul. Saul cítil ticho. Pětaosmdesát kostlivců zadrželo dech. Saul zadržel dech.
Němci postoupili o pět kroků. Kolem proudil chladný vzduch. Mohutné postavy se rýsovaly proti otevřeným dveřím, kolem se vznášela ledová mračna jejich dechu. Saul se zavrtal hlouběji do křehké slámy.

„Du!“ ozval se jejich hlas. Na pruhovanou postavu v čapce, která se krčila v hlubinách dolní palandy šest řad od Saula, dopadl paprsek baterky. „Komm! Schnell!“ Když se muž nehýbal, dozorci SS ho hrubě vyvlekli do uličky. Saul zaslechl bosé nohy na podlaze.
„Du! Raus!“ A ještě jednou. „Du!“ Tři Musselmänner stáli před velkými siluetami jako nehmotní strašáci. Procesí se zastavilo čtyři palandy od Saulovy řady. Esesáci se obrátili a baterky přejely prostřední řadu. Objevily se odrazy červených očí. Jako vyděšené krysy, které vykukují z pootevřených hrobů.
Budu žít. Příkaz se poprvé změnil v modlitbu. Nikdy nevybrali víc jak čtyři muže z jedné ubytovny.
„Du!“ Muž s baterkou se otočil a namířil kužel do Saulovy tváře. Saul se nehýbal. Nedýchal. Vesmír se změnil v ruku několik centimetrů od jeho tváře. Bílá, doběla vydrhnutá ruka, místy oloupaná kůže. Na druhé straně měl nápadně tmavé chloupky. Zíral na ně a cítil hlubokou bázeň. Zdálo se, že dlaň a ruka jsou v jasu baterky úplně průhledné. Spatřil vrstvy svalů, elegantní vzor šlach, modré žíly pulzovaly v divokém rytmu srdce.
„Du, raus!“ Čas se zpomalil a roztočil. Celý Saulův život, každá vteřina, každá extáze a banální zapomenuté odpoledne, vše směřovalo k jedinému okamžiku, k této křižovatce. Saul pootevřel rty a předvedl škleb, ve kterém se neodrážel žádný humor. Už dávno se rozhodl, že jeho do noci neodvedou. Budou ho muset zabít tady, před očima ostatních. Jestli nic víc, nadiktuje vrahům chvíli své popravy. Ucítil naprostý klid.
„Schnell!“ zaječel na něj jeden z esesáků a oba muži postoupili vpřed. Saula oslepilo světlo, ucítil mokrou vlnu, sladkou příchuť šnapsu v jejich dechu, na obličeji chladný vzduch. Kůže se mu stáhla, čekal, až na něj dopadnou jejich hrubé ruce.
„Nein!“ vyštěkl mladý Oberst. Saul ho vnímal jako černý stín proti bílé záři světla. „Zurücktreten!“ Esesáci rychle ustoupili a Oberst udělal krok vpřed. Saul zíral na tmavou siluetu a ucítil, jak se zastavil čas. Nikdo nemluvil. Kolem se vznášela pára jejich dechu.
„Komm!“ vyzval ho Oberst tiše. Nebyl to příkaz. Tu větu pronesl tiše, téměř s láskou, jako by volal oblíbeného psa nebo vyzýval dítě k prvním vratkým krůčkům. „Komm her!“
Saul zatnul zuby a zavřel oči. Jestli se přiblíží, pokouše je. Půjde jim po krku. Bude žvýkat, rvát a trhat žíly a chrupavky, dokud nevystřelí. Budou muset vystřelit, budou muset vystřelit, přinutí je, aby…
„Komm!“ Oberst mu lehce zaťukal na koleno. Saul zavrčel a odhalil zuby. Vrhne se na ty svině, rozerve tomu zmetkovi jeho hnusný krk přímo před ostatními, vytrhne mu jeho odporná střeva z…
„Komm!“ V tu chvíli to Saul ucítil. Něco do něj narazilo. Ani jeden z Němců se nepohnul ani o centimetr, ale uprostřed páteře ucítil neuvěřitelný náraz. Vykřikl. Něco do něj narazilo a vstoupilo dovnitř.
Saul ten vpád ucítil tak ostře, jako by mu někdo vrazil do těla ocelový drát řitním otvorem. A přesto se ho nic nedotklo. Nikdo se k němu nepřiblížil. Saul znovu vykřikl, pak mu čelisti sklapla neviditelná síla.
„Komm her, Du Jude!“
Saul to cítil. Něco do něj vniklo, narovnalo mu záda, do paží a nohou vnikla divoká křeč. Uvnitř. Cítil, jak mu něco svírá mozek - svěrák, jenž mačkal a mačkal. Pokusil se vykřiknout, ale ta síla mu to nedovolila. Divoce sebou zmítal, nervy mu přeskakovaly, pomočil si vlastní nohavici. Pak se nepřirozeně prohnul a jeho tělo dopadlo na zem. Stráže ustoupily.
„Steh auf!“ Saulova záda se znovu prohnula tak násilně, až dopadl na kolena. Ruce se mu samovolně třásly a máchaly do vzduchu. Cítil něco ve vlastním mozku - chladnou přítomnost obalenou hořící svatozáří bolesti. Před očima mu tančily obrazy.
Postavil se.
„Geh!“ Od esesáků k němu připlul hlasitý smích, pach vlny a ocele, vzdáleně vnímal chladné třísky pod jejich nohama. Potácel se k otevřeným dveřím a bílé záři za nimi. Oberst ho tiše sledoval, přitom si vážně poklepával rukavicí o stehno. Saul klopýtal po venkovních schodech, až málem upadl. Jeho mozek sevřela neviditelná ruka, jež mu vyslala do všech nervů oheň a jehly, narovnala ho. Byl bosý, ale chlad nevnímal. Vedl procesí sněhem a zmrzlým blátem k připravenému náklaďáku.
Budu žít, pomyslel si Saul, ale magickou větu rozcupovala vichřice tichého ledového smíchu, potlačila ji vůle mnohem silnější než ta jeho.
Jedna - Charleston
Pátek, 12. prosinec 1980

Nina se chtěla pochlubit smrtí člena Beatles, Johna. Já to považovala za velmi nechutné. Na můj mahagonový servírovací stolek si rozložila poznámky, úhledně a chronologicky seřadila novinové výstřižky, holá fakta o úmrtích, jež dokládala všechna její Krmení. Nina Draytonová předváděla jako vždy zářivý úsměv. V bledých modrých očích však nebyla jediná známka vřelosti.
„Měli bychom počkat na Williho,“ řekla jsem.
„Samozřejmě, Melanie. Máš jako vždy pravdu. Jak jsem hloupá. Znám pravidla.“ Postavila se a začala přecházet po místnosti. Nedbale se dotýkala nábytku, tiše vykřikla nad keramickou soškou nebo vyšívaným gobelínem. Tahle část domu kdysi sloužila jako zimní zahrada, ale já ji teď používala jako pokoj na šití. Zelené rostliny ještě chytaly ranní světlo. Přes den místo působilo teple a útulně, ale teď, když přišla zima, tady byl večer moc velký chlad. Stejně tak se mi nelíbil ten pocit tmy, která se tlačí na skleněné tabule.
„Tenhle dům zbožňuji,“ vydechla Nina, obrátila se a usmála se na mě. „Ani nevíš, jak se na cestu do Charlestonu vždycky těším. Měli bychom pořádat všechna setkání tady.“
Moc dobře jsem věděla, jak Nina celé město i tento dům nesnáší.
„Williho by to ranilo,“ podotkla jsem. „Víš, jak se rád předvádí se svým domem v Beverly Hills - a svými novými přítelkyněmi.“

„A přáteli," dodala Nina se smíchem. Všechny změny k horšímu postihly nejméně její smích. Pořád zněl chraplavě, ale dětsky - stejný smích, jaký jsem poprvé zaslechla před tolika lety. Přitáhl mě, jedna dospívající osamocena dívka, která odpovídá na teplo té druhé jako můra na plamen. Teď už mě jen chladil, víc a víc mě nutil zůstávat ve střehu. K jejímu plameni bylo za několik desetiletí přivábeno mnoho můr.
„Pošlu pro čaj," navrhla jsem.
Pan Thorne čaj přinesl v mém nejlepším porcelánu Wedgewood. Seděly jsme s Ninou v pomalu plujících čtvercích slunečního světla a tiše rozmlouvaly o nedůležitých věcech - neodborné komentáře ekonomiky, zmínky o knihách které ta druhá nesehnala, souhlasné tlachání o lidech z horší třídy, které dnes potkáte na cestách letadlem. Člověka, který by v tu chvíli nakoukl ze zahrady, by možná napadlo, že stárnoucí, ale atraktivní neteř přijela navštívit svou oblíbenou tetu. (Přišla jsem s nápadem, že by nás každý klidně omylem považoval za matku s dcerou.) Lidé mě většinou považovali za dobře oblečenou, jestli ne stylovou osobu. Bůh ví, kolik jsem zaplatila za vlněné sukně a hedvábné blůzky, které mi přišly poštou ze Skotska a Francie. Ale vedle Niny jsem si vždycky připadala ošuntěle.
Dnes měla na sobě elegantní, světle modré šaty, které musely - kdybych správně identifikovala návrháře - stát několik tisíc dolarů. Její pokožka působila ve spojení s jejich barvou ještě dokonaleji než obyčejně, zvýrazňovala modré oči. Vlasy už měla šedé jako já, přesto je pořád dokázala nosit dlouhé a uvázané sponkou. Na ní to působilo mladistvě a moderně a já si jen uvědomila, jak mé krátké, umělé kudrliny září modrým přelivem.
Málokdo by věřil, že jsem o čtyři roky mladší než Nina. Čas k ní byl milostivý a Nina se Krmila víc než často.
Odložila šálek s talířkem a bezcílně se znovu začala potloukat místností. To jí nebylo vůbec podobné. Nina nedávala nervozitu najevo. Zastavila se před skleněnou vitrínou, zrakem přejela hummelské figurky, cínové nádobí a s úžasem se zastavila.
„Můj ty bože, Melanie. Pistole! Jak zvláštní místo k uložení staré pistole."
„Je to dědictví," vysvětlila jsem. „Kolt Peacemaker z období po Občanské válce. Dost drahý. A máš pravdu, je to pro něj hloupé místo. Ale je to jediná vitrína se zámkem v celém domě. A když mě navštěvuje paní Hodgesová, často přivede svá vnoučata."
„Tím myslíš, že je nabitá?"
„Ne, samozřejmě není," zalhala jsem. „Ale děti by si s takovými věcmi hrát neměly…" Nešikovně jsem zavedla větu do vytracena. Nina přikývla, vlastní žoviálnost v úsměvu ale neukryla. Pak ustoupila a zadívala se jižním oknem do zahrady.
Čert ji vem. To, že pistoli nepoznala, o Nině mnohé vypovídalo.

V den, kdy byl Charles Edgar Larchmont zabit, byl přesně pět měsíců a dva dny mým milencem. Nic jsme formálně neoznámili, přesto jsme se chtěli vzít. Těch pět měsíců bylo vlastní érou, vlastním mikrokosmem - naivní, dokonale formální a romantická doba plná flirtů. Většinou romantická. Romantická v tom nejhorším slova smyslu: doba zasvěcená sladkým a fádním ideálům, jakým se oddávají jen nedospělí. Byli jsme dětmi, které si hrají s nabitými zbraněmi.
Nina tehdy vystupovala jako Nina Hawkinsová a měla vlastního milého - vysokého, neohrabaného, ale dobrosrdečného Angličana jménem Roger Harrison. Pan Harrison potkal Ninu před rokem v Londýně na začátku velkého výletu Niny Hawkinsové. Angličan se sám označil za beznadějně zamilovaného člověka (další absurdita té doby) a sledoval ji z jedné evropské metropole do druhé, dokud ho důrazně nepokáral její otec (nezajímavý a nedůležitý kloboučník, jenž neustále bránil svůj pochybný společenský status). Harrison se vrátil do Londýna, aby „vyřešil své problémy". O několik měsíců nato se objevil - právě ve chvíli, kdy Ninu pakovali k tetě v Charlestonu, aby jí zarazili další flirt - v New Yorku. Pomalého Angličana to neodradilo a za stálého dodržování tehdejších omezení a protokolu zamířil k jihu.
Byli jsme veselá parta. Den po mém setkání s Ninou na Červencovém bálu u sestřenky Celie jsme všichni čtyři zamířili v pronajaté loďce po Cooperově řece na piknik na Danielův ostrov. Roger Harrison, vážný a zadumaný při každé otázce, byl naprostým protikladem Charlesova bezuzdného smyslu pro humor. Roger se připojil ke všeobecnému veselí se svým zvláštním cha-cha-cha a zdálo se, že mu dobromyslné žerty nevadí.
Nina to zbožňovala. Oba gentlemani ji zahrnovali přízní, a přestože Charles nikdy nezaváhal a neustále dokazoval, že ho to táhne hlavně ke mně, všichni jsme chápali, že tou mladou ženou, která se musí při jakémkoliv setkání dostat do středu mužské galantnosti a přízně, je právě Nina Hawkinsová. Ke spojenému půvabu naší čtveřice nezůstala slepá ani mladší společenská vrstva Charlestonu. Nikdo za celé dva měsíce toho teď tak vzdáleného léta nepovažoval večírek za dokonalý, výlet za správně naplánovaný, žádnou událost za úspěšnou, pokud nepozval nás, čtyři veselé vtipálky, a my pozvání nepřijali. Naše nadvláda na mladé scéně byla tak nápadná, že sestřenice Celia a Loraine přemluvily své rodiče, aby na každoroční srpnový výlet do Maine odcestovali o dva týdny dříve.
Už si nejsem jistá, kdy jsme s nápadem souboje - já a Nina - přišly. Možná během jedné z těch dlouhých, horkých nocí, kdy ostatní „přespávali" - plížili se do cizích postelí, šeptali, chechtali se a dusili smích, když v chodbách prozradilo šustění naškrobených uniforem přítomnost našich barevných služebnic. Ten nápad byl každopádně přirozeným produktem romantiky a okázalých činů té doby. Představa Charlese a Rogera, jak spolu doopravdy bojují kvůli nějakému abstraktnímu problému (o čest nás dvou), nás fyzicky vzrušovala. Teď to mohu popsat jako jednoduchou formu sexuálního dráždění.
Bez naší Schopnosti mohla být samotná představa neškodná. Dařilo se nám mužské chování manipulovat tak úspěšně (manipulace, se kterou se v té době počítalo a všichni ji podporovali), že ani jedna z nás netušila, že by mohlo za prosazováním našich rozmarů do jednání jiných lidí stát něco jiného. Tehdy ještě neexistovalo pole parapsychologie. A nebo přesněji - existovalo jen v šeptaných fantaziích a ťukání spiritistických stolků při večírkových seancích.

Každopádně jsme se několik týdnů bavily, pak jedna z nás - anebo možná obě - použila Schopnost, aby svou fantazii proměnila v realitu.
Tak jako tak to bylo naše první Krmení.
Už si nevzpomínám na příčinu hádky - možná úmyslná a špatná interpretace jednoho z Charlesových vtipů. Už si nevzpomínám, koho si vybrali Charles a Roger pro ten ilegální výlet za sekundanty. Vzpomínám na zraněný a zmatený výraz, jaký se během těch pár dnů usadil na Rogerově obličeji. Karikatura zamyšlené hlouposti, zmatek člověka, který se ocitl v situaci, se kterou nemá nic společného, ale nedokáže uniknout. Vzpomínám na Charlese a náhlé změny jeho nálady - záchvaty humoru, období černého vzteku, slzy a polibky noc před soubojem.
S naprostou jasností si vzpomínám, jaké bylo tehdy krásné ráno. Od řeky připlouvala mlha, a jak jsme přijížděli na bitevní pole, rozpouštěla paprsky vycházejícího slunce. Vzpomínám, jak se Nina natáhla a v divokém nadšení, jež mi projelo tělem jako elektrický šok, mi sevřela ruku.
Většina toho rána ale chybí. Možná jsem intenzitou toho prvního podvědomého Krmení doslova ztratila vědomí. Pohltily mne vlny strachu, vzrušení, pýchy - mužnosti - jež vyjadřovaly z našich dvou milenců, kteří se to krásné ráno postavili tváří v tvář smrti. Vzpomínám, jak jsem sledovala v trávě kroky vysokých bot a v šoku si uvědomila, že se to doopravdy děje. Někdo odpočítal kroky, nejasně si vybavuji váhu pistole ve své ruce - asi Charlesova ruka, nikdy už to jistě nezjistím - a vteřinu naprosté průzračnosti. Pak spojení přerušila exploze a k vědomí mě přivedl ostrý pach střelného prachu.
Tím, kdo zemřel, byl Charles. Nikdy nedokážu zapomenout na to neuvěřitelné množství krve, která se valila z malé, kulaté dírky uprostřed jeho hrudi. Když jsem k němu doběhla, bílá košile už byla rudá. V naší fantazii žádná krev nebyla. Ani Charles s nakloněnou hlavou, kdy mu na zakrvácenou hruď odkapávaly sliny a oči se obrátily v sloup. Předvedly bělmo. Jako dvě vejce usazená v jeho lebce.
Charles naposledy na tom nevinném poli trhavě vydechl a Roger Harrison začal vzlykat.
Ze zmatených hodin, jež následovaly, si moc nepamatuji. Příští ráno jsem otevřela svou látkovou kabelku a našla jsem vedle svých věcí ležet Charlesovu pistoli. Proč bych si ten revolver měla nechat? Jestli jsem chtěla po padlém milenci nějakou památku, proč ten cizí kus kovu? Proč jsem mu vykroutila z mrtvých prstů ten symbol našeho nerozvážného hříchu?
To, že pistoli nepoznala, o Nině mnohé vypovídalo.

„Je tady Willi."
Příjezd našeho hosta neoznámil pan Thorne, ale Niny „amanuensis", odporná slečna Barrett Kramer. Kramer působila stejně bezpohlavně jako její jméno - krátké, černé vlasy, mohutná ramena a prázdný, agresivní pohled, jaký si pojím s lesbami a kriminálníky. Hádala jsem jí něco mezi třicítkou a čtyřicítkou.
„Děkuji ti, drahá Barrett," odpověděla Nina.
Obě jsme se vydaly Williho uvítat, ale pan Thorne ho už uvedl, takže jsme ho potkaly v chodbě.
„Melanie! Vypadáš skvěle! Pokaždé, kdy tě vidím, omládneš. Nino!" Rozeznala jsem ve Williho hlase změnu. Všechny muže první pohled na Ninu vždycky přemohl. Následovalo objímání a polibky. Willi osobně působil ještě zpustleji než předtím. Měl na míru ušitý sportovní kabátek z alpaky, vrásky na tlustém krku úspěšně ukrýval rolák. Ale když odložil žlutou sportovní čapku, odhalil rozcuchané a neučesané dlouhé pruhy bílých vlasů, které si hrnul dopředu, aby zakryl postupující pleš. Vzrušením mu zrudl obličej, rudé kapiláry kolem nosu a tváří vypovídaly o nadměrném pití a nadměrném používání drog.
„Dámy, věřím, že mé společníky, Toma Reynoldse a Jensena Luhara, už znáte?" Oba dva se přidali ke společnosti v úzké chodbě. Pan Reynolds byl hubený, blonďatý a jeho úsměv předváděl dokonale spravené zuby. Pan Luhar byl obrovský černoch, který se tyčil do výše se zadumaným, prázdným výrazem na hrubém obličeji. S jistotou jsem věděla, že s těmito Williho gorilami jsme se ještě ani já, ani Nina nikdy nesetkaly. Nebylo to nijak důležité.
„Přejdeme do salónku?" navrhla jsem. Hloupé procesí skončilo tím, že jsme se všichni tři posadili do silně, polstrovaných židlí kolem georgiánského servírovacího stolku, který patřil mé babičce. „Ještě čaj, prosím, pane Thorne." Slečna Kramer to přijala jako příkaz k odchodu, ale Williho gorily zůstaly stát nejistě u dveří, přešlapovaly z nohy na nohu a zíraly na vystavený křišťál, jako by ho mohly rozbít jen svou přítomností. Kdyby se to stalo, nijak by mě to nepřekvapilo.
„Jensene!" Willi luskl prsty. Černoch zaváhal, pak přinesl obchodní kufřík z drahé kůže. Willi ho položil na servírovací stolek a tlustými, krátkými prsty otevřel západky. „Nezajdete se podívat za sluhou paní Fullerové, jestli vám nedá něco k pití?"
Když odešli, Willi zavrtěl hlavou a usmál se na Ninu. „Promiň mi to, lásko."
Nina položila ruku Willimu na rukáv a v očekávání se předklonila. „Melanie by mi nedovolila se Hrou začít bez tebe. Nebylo to ode mě ošklivé, že jsem chtěla začít bez tebe, drahoušku Willi?"
Willi se zamračil. Po padesáti letech se pořád oslovení „Willi" bránil. V Los Angeles žil jako Velký Bill Borden. Když se vrátil do rodného Německa (což nebylo kvůli nebezpečí tak často), opět se proměnil ve Wilhelma von Borcherta, majitele tmavého panství, lesa a obory. Když ho ale Nina poprvé potkala v roce 1925 ve Vídni, začala mu říkat Willi, a to mu také zůstalo.
„Začni ty, drahoušku Willi," vyzvala ho Nina. „Začni jako první."
Vybavily se mi doby, kdy jsme prvních pár dnů setkání strávili rozhovory a sbíráním informací o tom, jak ostatní žijí. Teď už nezbyla chvíle ani na krátký hovor.
Willi předvedl zuby a vyndal z kufříku novinové výstřižky, zápisníky a hromadu kazet. Jakmile pokryl malý stolek svými materiály, z vedlejšího pokoje dorazil pan Thorne s čajem a Nininým zápisníkem. Willi okamžitě uvolnil trochu místa.

Na první pohled by snad člověk mezi Willi Borchertem a panem Thornem našel jistou podobnost. Někoho by to popletlo. Oba byli bledí - Williho pokožka byla ale výsledkem výstřednosti a emocí, pan Thorne nic takového po celá léta nepoznal. Willi vědomě zazáplatoval a ukryl svou pleš (lasička s prašivinou), pan Thorne měl holou hlavu hladkou, bez vrásek. Člověk si ani nedokázal představit, že pan Thorne kdy vlasy měl. Oba měli šedé oči. Spisovatel by je nazval chladné, šedé oči. Ale pan Thorne je měl chladné díky lhostejnosti, díky naprostému nedostatku problémových emocí či myšlenek. Williho oči byly chladné jako divoká zima Severního moře, mlžily je pohyblivé opony emocí, jež mu vládly - pýcha, nenávist, láska k bolesti, radost z destrukce.
Willi nikdy nemluvil o používání své Schopnosti jako o Krmení (v takových slovech jsem zřejmě přemýšlela jen já), ale občas se zmínil o Lovu. Když stopoval svou lidskou kořist sterilními ulicemi Los Angeles, možná vzpomínal na tmavé lesy svého domova. Snil Willi o lesích? Napadlo mě. Vzpomínal na zelené, lodenové lovecké kabátky, na potlesk členů družiny a na záplavu krve, kterou ztrácí umírající divočák? Nebo vzpomínal na dupání těžkých bot na dlažbě a bušení svých vojáků na dveře? Možná svůj Lov pořád spojoval s temnou evropskou nocí plnou pecí, na které dohlížel.
Já tomu říkala Krmení. Willi tomu říkal Lov. Že by použila nějaké slovo Nina, jsem si nikdy nevšimla.
„Kde máš video?“ zeptal se Willi. „Všechno jsem nahrál na kazety.“
„Ach, Willi,“ napomenula ho Nina přehnaně. „Znáš Melanii. Je tak staromódní. Víš, že videopřehrávač nemá.“
„Nemám dokonce ani televizi,“ potvrdila jsem a Nina se zasmála.
„Hrom do toho,“ zamumlal Willi. „Nevadí. Mám tady jiné záznamy.“ Uvolnil gumové pásky, které držely malé, černé notýsky. „Na kazetě by to bylo jen lepší. Stanice v Los Angeles se Hollywoodskému škrtiči tak věnovaly a já to sestříhal a… ach! Nevadí.“
Hodil videokazety do kufříku a zaklapl ho.
„Třiadvacet,“ začal. „Třiadvacet od chvíle, kdy jsme se setkali před dvanácti měsíci. To to uteklo, co?“
„Ukaž,“ vyzvala ho Nina. Naklonila se kupředu a zdálo se, že se její modré oči rozzářily. „Od chvíle, kdy jsem v Šedesáti minutách viděla rozhovor se Škrtičem, jsem o tom přemýšlela. Patřil tobě, Willi? Vypadá to tak …“
„Ja, ja. Byl můj. Nula. Tichý mužík. Pracoval vedle mě jako zahradník. Nechal jsem ho žít, aby ho mohla vyslechnout policie a vymazat jakékoliv pochybnosti. Měsíc na to, co ztratí tisk zájem, se oběsí ve své cele. Tohle je ale zajímavější. Podívejte se.“ Položil na stůl několik blýskavých černobílých fotografií. Pohlavár od NBC zavraždil pět členů vlastní rodiny a herečku z mýdlových oper, která u nich byla na návštěvě, utopil v bazénu. Pak se několikrát bodl nožem a na stěnu bazénu napsal krví PADESÁTIPROCENTNÍ PODÍL.
„Znovu prožíváš starou slávu, Willi?“ zeptala se Nina. „SMRT SVINÍM a tak?“
„Sakra, ne. Myslím, že bych měl dostat body za ironii. Ta holka se měla utopit při programu. Už to bylo ve scénáři.“
„Používal se špatně?“ To byla moje otázka. I přes všechno mě to zajímalo.
Willi pozvedl obočí. „Nijak zvlášť. Byl to alkoholik závislý na kokainu. Moc z něj nezbylo. A nenáviděl svou rodinu. Jako většina lidí.“
„Snad většina lidí v Kalifornii,“ dodala Nina škrobeně. Od ní to byl podivný komentář. Před několika lety spáchal její otec sebevraždu, když skočil pod trolejbus.
„Kde jsi ho kontaktoval?“ zeptala jsem se.
„Na večírku. Jako obyčejně. Koupil jsem si kokain od režiséra, který zruinoval jednoho z mých…“
„Musel jsi kontakt opakovat?“
Willi se na mě zamračil. Udržel vztek pod kontrolou, ale obličej mu i tak zrudl. „Ja, ja. Ještě dvakrát jsem ho viděl. Jednou jsem ho jen sledoval z auta, když hrál tenis.“
„Body za ironii,“ potvrdila Nina. „Ale ztrácíš body za opakovaný kontakt. Jestli byl tak prázdný, jak říkáš, měl jsi ho Použít po jediném doteku. Co máš dál?“
Oblíbenou směsici. Patetické vrahy z chudinské čtvrti. Dva domácí masakry. Dálniční srážku, jež se proměnila ve fatální přestřelku.
„Stál jsem v davu,“ vyprávěl Willi. „Provedl jsem kontakt. Měl pistoli v palubní desce.“
„Dva body,“ přiznala Nina.
Nakonec si Willi schoval lahůdku. Kdysi známá dětská filmová hvězda utrpěla bizarní nehodu. Chlapec odešel z bytu v Bel Air. Byt se naplnil plynem a chlapec se vrátil se sirkou. Při boji s požárem zahynuli další dva lidé.
„Bod dostaneš jen za něj,“ poznamenala Nina.
„Ja, ja.“
„S tímhle jsi si úplně jistý? Mohla to být nehoda.“
„Nebuď směšná,“ vyštěkl Willi a obrátil se ke mně. „Ten se dal Použít jen velmi těžko. Moc silný. Na to, že plyn pustil, jsem mu zablokoval vzpomínky. Musel jsem ho tak držet dvě hodiny. Pak jsem ho přinutil vstoupit do pokoje. Bojoval, nechtěl sirku škrtnout.“
„Měl jsi mu dát zapalovač,“ navrhla Nina.
„Nekouřil,“ zavrčel Willi. „Minulý rok toho nechal.“
„Ano,“ usmála se Nina. „Vzpomínám si, jak to říkal Johnny Carsonovi.“
Nepoznala jsem, jestli Nina jen žertuje.
Všichni tři jsme prošli rituálem udělování bodů. Nejvíc toho namluvila Nina. Willi byl zamlklý, pak výřečný, pak znovu zamlklý. V jednu chvíli se natáhl, pohladil mi koleno a se smíchem mě požádal o pomoc. Nic jsem neřekla. Nakonec se vzdal. Přešel salón k baru a naplnil si vysokou sklenku Bourbonem z otcovy karafy. Večerní světlo vysílalo zabarvenými skly širokých oken poslední, vodorovné paprsky, které dodávaly Willimu, jak stál vedle dubové skříně, rudý nádech. Měl malá očka, rudé uhlíky v krvavé masce.
„Čtyřicet jedna,“ řekla Nina nakonec. Rychle vzhlédla a ukázala nám kalkulačku, jako by chtěla dokázat nějaký

objektivní fakt. „Napočítala jsem čtyřicet jedna bodů. Kolik ty, Melanie?“
„Ja,“ přerušil ji Willi. „To je fajn. Teď se podíváme na tebe, Nino.“ Měl bezvýrazný, prázdný hlas. Zájem o Hru už pohasl i u Williho.
Než mohla Nina začít, vstoupil pan Thorne a naznačil, že připravil večeři. Přestěhovali jsme se do knihovny. Willi si nalil další sklenku Bourbonu a Nina zamávala rukama v předstírané frustraci z přerušení Hry. Jakmile jsme se usadili u dlouhého mahagonového stolu, snažila jsem se chovat jako hostitelka. Podle desítky let dlouhé tradice se nesmělo u jídelního stolu o Hře mluvit. U polévky jsme probrali Williho nový film a nákup dalšího obchodu pro řetěz butiků, který patřil Nině. Zdálo se, že Vogue zruší její měsíční sloupek, ale má o něj zájem jeden novinový syndikát.
Oba hosté vykřikovali nadšením a chválili pečenou šunku, ale mně se zdálo, že pan Thorne poněkud přesladil šťávu. Když jsme dojedli čokoládovou pěnu, okna už zastřela tma. V lámané záři lustru se zdálo, jako by v Nininých vlasech tančilo světlo, a já se bála, že jsou ty mé ještě modřejší než předtím.
Náhle se něco ozvalo z kuchyně. V houpacích dveřích se objevil obličej černocha. Rameno mu sevřely bílé ruce, na obličeji výraz rozmrzelého dítěte.
„…si sakra myslíš, že tu sedíme jako blbí…“ Bílé ruce ho odtáhly z dohledu.
„Omluvte mě, dámy.“ Willi si osušil rty a povstal. Na svůj věk se pořád pohyboval půvabně.
Nina se vrtala v čokoládě. Z kuchyně se ozvalo ostré vyštěknutí příkazu a následoval zvuk políčku. Plesknutí mužské ruky, tvrdé a přesné jako výstřel pušky malého kalibru. Vzhlédla jsem, po boku se mi objevil pan Thorne a uklízel talíře od zákusku.
„Prosím kávu, pane Thorne. Pro všechny.“
S mírným úsměvem přikývl.

Franz Anton Mesmer to věděl, přestože to nechápal. Obávám se, že Mesmer musel mít alespoň určitou, nepatrnou Schopnost. Moderní pseudověda to studovala a přejmenovala, odstranila většinu síly, zaměnila použití a původ. Ale stín toho, co Mesmer objevil, zůstal. Přesto nemá ani představu, jaké takové Krmení je.
Vzestup moderního násilí mě dovádí k zoufalství. Skutečně cítím zoufalství nad dobou, nad hlubokou, bezbřehou propastí beznaděje, kterou nazval básník Gerard Manley Hopkins dobou mrchožroutů. Sleduji americká jatka, náhodné útoky na papeže, prezidenty a bezpočet dalších. Přemýšlím, zda je tady i mnoho dalších lidí se Schopností, nebo se řezničina jednoduše proměnila v moderní způsob života.
Všichni lidé se krmí násilím, malým zneužitím moci nad ostatními. Málokdo ale ochutnal (tak jako my) moc skutečnou. A bez Schopnosti pozná jedinečnou radost z odejmutí lidského života jen pár jedinců. Bez Schopnosti nedokáží ani ti, kteří se životem krmí, vychutnat tok emocí mezi lovcem a obětí, naprosté vytržení útočníka, který přestoupil všechny zákony a tresty, to zvláštní, téměř sexuální podrobení oběti, které přichází v poslední vteřině pravdy, kdy už neexistují žádné volby, žádná budoucnost, žádná šance. Vše vygumuje ovládnutí jedné síly silou druhou.
Moderní násilí mě dovádí k zoufalství. Děsí mě, jak je neosobní a náhodné, takže k němu má přístup úplně každý. Vlastnila jsem televizi, ale prodala ji uprostřed války ve Vietnamu. Ty přikrášlené útržky smrti - oddálené pomocí čoček kamery - mi nic neříkaly. Přesto věřím, že k dobytku, který mě obklopuje, promlouvaly. Když válka a noční televizní sčítání mrtvých skončily, chtěli víc a víc. A filmová plátna a ulice tohoto sladkého a umírajícího národa jim ho poskytly. Záplava průměrného davového násilí. Ten návyk moc dobře znám. Násilná smrt, kterou jen sledujete, je smutnou a zamlklou tapisérií zmatku. Ale pro ty, kdo už se Krmili, může smrt znamenat svátost.

„Teď jsem na řadě já! Teď jsem na řadě já!“ Ninin hlas mi připomněl krásku, která právě na Červencovém bále sestřenky Celie vyplnila taneční pořádek.
Vrátili jsme se do salónku. Willi dopil kávu a požádal pana Thorna o brandy. Styděla jsem se za něj. Ukázat nejbližším přátelům známky předem neplánovaného chování bylo jasným znakem oslabení Schopnosti. Zdálo se, že si toho Nina nevšimla.
„Mám je všechny pěkně popořádku,“ začala Nina a otevřela na uvolněném servírovacím stolku poznámkový blok. Willi poznámky pečlivě procházel, občas jí položil otázku, častěji jen zavrčel na souhlas. I já chvílemi vyjádřila svou pochvalu, i když jsem o žádné z událostí nikdy neslyšela. Kromě toho člena Beatles, samozřejmě. Nina si ho schovala na samý konec.
„Dobrotivý bože, Nino, to's byla ty?“ Zdálo se, že ve Willim vře vztek. Ninino Krmení se vždy pohybovalo od sebevražd na Park avenue po manželské hádky, jež končily střelbou z drahých dámských pistolek malého kalibru. Toto patřilo spíš k brutálnímu Williho stylu. Možná se mu zdálo, že pronikla na jeho území. „Myslím tím… hodně jsi riskovala, že? Je to tak… sakra… tak veřejná událost.“
Nina se zasmála a odložila kalkulačku. „Drahoušku Willi, o to právě ve Hře kráčí, nebo snad ne?“
Willi přešel k baru a doplnil si sklenku dalším brandy. Vítr ohýbal holé větve na sklo širokého okna. Nemám zimu ráda. Na duchu se odrazí dokonce i tady na jihu.
„A nekoupil tenhle chlápek… jak se jmenuje… zbraň na Hawaji… nebo tak?“ zeptal se Willi přes celou místnost.
„Připadá mi to jako jeho vlastní iniciativa. Myslím tím, jestli už toho člověka stopoval.“
„Drahoušku Willi.“ Její hlas byl chladný jako vítr, jenž mučil venku větve. „Nikdo neříká, že byl vyrovnaný. Kolik těch tvých bylo vyrovnaných, Willi? Já to ale udělala, drahoušku. Vybrala jsem místo a dobu. Copak v tom místě nevidíš ironii, Willi? Po tom malém žertu s režisérem čarodějnického filmu před pár lety? Bylo to přímo ze scénáře …“
„Nevím,“ podotkl Willi. Těžce se posadil na divan a rozlil si brandy na drahý sportovní kabátek. Ani si toho nevšiml. Od lebky s ustupujícími vlasy se odráželo světlo lampy. V noci byly skvrnky stárnutí patrnější, na krku se ztrácely v roláku. Přesto jsem rozeznala šlachy a záhyby. „Nevím.“ Podíval se ke mně a náhle se usmál, jako bychom sdíleli

spiknutí. „Může to být jako ten spisovatel, ech, Melanie? Může to tak být.“
Nina sklopila hlavu a podívala se do klína na vlastní ruce. Měla je sevřené, dokonale upravené prsty měly bílé špičky.

Duševní upíři. Tak chtěl ten spisovatel nazvat svou knihu.
Občas přemýšlím, jestli by vůbec něco napsal. Jak se jmenoval? Něco ruského.
Willi a já jsme od Niny dostali telegramy: RYCHLE PŘIJEĎTE! POTŘEBUJI VÁS. To stačilo. Příští ráno jsem seděla v letadle do New Yorku. Letadlo dělalo rámus, vrtulový Constellation, větší část letu jsem strávila ujišťováním přespříliš starostlivé letušky, že nic nepotřebuji, že se cítím doopravdy dobře. Zřejmě se rozhodla, že jsem něčí babička, která letí poprvé. Willi se tam dostal dvacet minut přede mnou.
Nina byla vyděšená, tak blízko hysterii, jak jsem ji ještě nikdy neviděla. Dva dny předtím navštívila v dolním Manhattanu večírek - nebyla zase tak vyděšená, aby nám opomenula vyjmenovat jména důležitých lidí, kteří tam byli - a ocitla se v koutku, který důvěrně sdílela s jedním mladým spisovatelem. Nebo se jí spíš ten mladý spisovatel svěřoval. Nina ho popsala jako ošuntělého člověka s rozježeným, krátkým plnovousem, tlustými brýlemi a manšestrovým sportovním kabátkem přes starou plátěnou košili - typ, který se podle Niny dostaví na všechny úspěšné večírky. Byla dost informovaná na to, aby ho nazvala beatnikem, ale to slovo už bylo v tu dobu passé a výraz hippie v té době ještě nikdo neslyšel… a na něj by se to stejně nehodilo. Byl to spisovatel, který si těžko vydělá na živobytí (alespoň tehdy). Psal krváky a přepisoval televizní seriály na romány. Alexander Něco.
Pro novou knihu ho napadlo - Nině prozradil, že už na tom nějakou dobu dělá - že je většina spáchaných vražd ve skutečnosti výsledkem malé skupiny psychických zabijáků, kteří si říkají duševní upíři a využívají ke svým příšerným skutkům ostatní lidi.
Pokračoval tím, že o námět už projevil zájem nakladatel paperbacků a zítra mu nabídne smlouvu, pokud změní jméno na Zombie faktor a přidá víc sexu.
„No a co?“ zeptal se Willi Niny s odporem. „To mě nutíš letět přes celý kontinent kvůli tomuhle? Ten nápad bych mohl sám koupit a osobně ho vydat.“
A to jsme použili jako záminku k výslechu toho Alexandera Něco během rychle připraveného večírku, který Nina příští večer uspořádala. Já se nezúčastnila. Podle Niny nebyl večírek moc úspěšný, ale Willi dostal šanci si s mladým rádoby spisovatelem dlouze promluvit. V téměř smutné snaze udělat obchod s Billem Bordenem, producentem Vzpomínek na Paříž, Tří na houpačce a nejméně dvou dalších naprosto nezajímavých filmů Technicoloru, které to léto obrážely autokina, mladý spisovatel přiznal, že knihu tvoří dobře ohraný námět a tucet stran poznámek.
Ale byl si jistý, že ji pro pana Bordena dokončí během pěti týdnů, a možná - pokud ho odveze do Hollywoodu, aby nabral správnou kreativní náladu - ji dodělá za týdny tři.
Toho večera jsme později probírali možnost, že Willi tu věc jednoduše koupí jako námět, ale Willi neměl v té době peníze a Nina byla neústupná. Mladý spisovatel si nakonec přeřízl žiletkou stehenní tepnu a s křikem vyběhl do úzké, postranní uličky Greenwich Village, kde zemřel. Nevěřím, že se někdo vůbec obtěžoval, aby hromadu jeho zbylých a zmatených poznámek prohrabal.

„Mohlo to být jako ten spisovatel, ja, Melanie?“ Willi mi pohladil koleno a já přikývla. „Byl můj,“ pokračoval Willi. „A Nina si za něj chtěla připsat body. Vzpomínáš?“
Znovu jsem přikývla. Ve skutečnosti nepatřil ani Nině, ani Willimu. Vyhnula jsem se tomu večírku, abych ho mohla později kontaktovat a mladík si ani nevšiml, že ho někdo sleduje. Bylo to snadné. Vzpomínám, jak jsem seděla v malých, přehřátých lahůdkách přes ulici naproti jeho domu. Nebylo to vůbec těžké. Konec přišel tak rychle, že jsem Krmení málem ani necítila. Pak jsem znovu zaznamenala žhnoucí radiátory, pach salámu a lidi, kteří vybíhali ven, aby zjistili příčinu všeho toho křiku. Vzpomínám, jak jsem pomalu dopíjela čaj, abych nemusela odejít, než odjede sanitka.
„Nesmysl,“ odsekla Nina a dala se se svou malou kalkulačkou do práce. „Kolik bodů?“ Podívala se na mě. Já se podívala na Williho.
„Šest,“ odpověděl a pokrčil rameny.
Nina předvedla při sčítání malé šou.
„Osmatřicet,“ prohlásila a přehnaně vzdychla. „Znovu jsi vyhrál, Willi. Nebo jsi mě spíš znovu porazil. Musíme vyslechnout Melanii. Byla jsi, drahá, tak potichu. Musíš pro nás mít nějaké překvapení.“
„Ano,“ pokračoval Willi. „Je na tobě řada, abys vyhrála. Už je to pár let.“
„Nic,“ přiznala jsem.
Očekávala jsem výbuch otázek, ale rozhostilo se ticha, jaké rušilo jen tikání hodin na krbové římse. Nina se ode mě odvrátila a pozorovala něco ukrytého ve stínech rohu.
„Nic?“ zopakoval Willi.
„Byl tady… jeden,“ dodala jsem nakonec. „Byla to ale náhoda. Narazila jsem na ně, když přepadli jednoho stařík… ale byla to naprostá náhoda.“
Willi byl vzrušený. Postavil se, přešel k oknu, obrátil starou židli, obkročmo se na ni posadil a založil si ruce. „Co to znamená?“
„Opouštíš Hru?“ zeptala se Nina a obrátila se, aby se na mě podívala. Nechala jsem otázku jako odpověď.
„Proč?“ vyštěkl Willi. V jeho vzrušení zaznělo tvrdé „r“.
Kdyby mě vychovali v době, kdy mohly mladé dámy krčit rameny, pokrčila bych je. Ale takhle jsem si jen přejela prsty po neviditelném švu na sukni. Willi mi položil otázku. Když jsem konečně odpověděla, dívala jsem se přímo Nině do očí. „Jsem unavená. Už to trvá dlouho. Asi stárnu.“
„Jestli nebudeš Lovit, zestárneš mnohem víc,“ upozornil mě Willi. Jeho tělo, hlas, rudá maska na obličeji, vše

signalizovalo obrovský vztek, který drží na uzdě.
„Můj bože, Melanie, už dokonce starší vypadáš… vypadáš příšerně. Proto Lovíme, ženská jedna. Podívej se na sebe do zrcadla! Chceš umřít jako stará ženská jen proto, že tě jejich Užívání unavuje?“ Willi se postavil a obrátil se k nám zády.
„Nesmysl!“ Ninin hlas zněl sebevědomě, silně, znovu rozkazoval. „Melanie je unavená, Willi. Buď slušný. Všichni prožíváme takové chvíle. Vzpomínám si, jak jsi na tom byl po válce. Jako spráskané štěně. Ani bys nevystrčil nos ze svého ubohého malého bytečku v Badenu. I když jsme ti pomohli dostat se do New Jersey, byl jsi zádumčivý a litoval sám sebe. Melanie vymyslela Hru, aby ses cítil lépe. Tak buď zticha! Nikdy neříkej dámě, která je unavená a v depresi, že vypadá příšerně. Upřímně, Willi, jsi občas takový Schwächsinniger. A pěkný neurvalec k tomu.“
Čekala jsem po mém prohlášení mnoho reakcí, ale téhle jsem se bála nejvíc. Znamenala, že Hra už unavuje i Ninu. Znamenala, že je připravena postoupit na další úroveň.
Muselo to tak být.
„Děkuji ti, drahá Nino,“ řekla jsem. „Věděla jsem, že mě pochopíš.“
Natáhla se a konejšivě se dotkla mého kolena. I přes vlněnou sukni jsem cítila, jak jsou její bílé prsty chladné.

Hosté přes noc nezůstali. Naléhala jsem. Přemlouvala. Poukazovala, že už mají připravené pokoje, že pan Thorne převlékl peřiny.
„Příště,“ prohlásil Willi. „Příště, Melanie, má malá lásko. Uděláme si víkend jako dřív. Celý týden!“ Obě jsme Willimu vyplatily výhru tisíc dolarů, takže se dostal do mnohem lepší nálady. Vzpínal se, ale já na penězích trvala. Když přinesl pan Thorne šek vyplněný na WILLIAMA D. BORDENA, jeho ego se uklidnilo.
Znovu jsem ho požádala, aby zůstal, ale protestoval, že si zaplatil půlnoční let do Chicaga. Musel navštívit kvůli scénáři jednoho oceněného autora. Pak mě objímal na rozloučenou, v chodbě za mnou se objevili jeho společníci a já zažila chvíli hrůzy.
Ale odešli. Blonďák předvedl svůj bílý úsměv, černoch pohodil hlavou a já to vzala jako pozdrav. Pak jsme byly samy. Nina a já jsme zůstaly samy.
Ne úplně. Vedle Niny stála na konci chodby slečna Kramer. Pan Thorne se objevil za lítačkami do kuchyně. Nechala jsem ho tam.
Slečna Kramer postoupila o tři kroky a já ucítila, jak se mi na chvíli zastavil dech. Pan Thorne položil ruku na houpací dveře. Silná, malá brunetka přešla ke skříni, vyndala Nině kabát a ustoupila, aby ji do něj nechala vklouznout.
„Určitě nezůstaneš?“
„Ne, děkuji ti, drahá. Slíbila jsem Barrett, že dnes večer pojedeme do Hilton Head.“
„Už je ale pozdě…“
„Máme rezervaci. I tak ti, Melanie, děkuji. Budu ve spojení.“
„Ano.“
„Myslím to vážně, drahá. Musíme si promluvit. Přesně chápu, jak se cítíš. Musíš si ale připomenout, jak je Hra pořád pro Williho důležitá. Musíme najít způsob, jak ji ukončit, aniž bychom poranily jeho city. Možná ho můžeme navštívit příští jaro v Karinhallu, nebo jak tomu tmavému, starému, bavorskému místu říká. Výlet na starý kontinent s tebou udělá divy, drahá.“
„Ano.“
„Zůstaneme ve spojení. Až vyřídím ten nový obchod, musíme spolu strávit nějakou dobu, Melanie… jen my dvě… jako za starých časů.“ Její rty políbily vzduch vedle mé tváře. Na pár vteřin mi pevně sevřela předloktí. „Sbohem, drahoušku.“
„Sbohem, Nino.“
Odnesla jsem sklenici brandy do kuchyně a pan Thorne ji tiše přijal.
„Ověřte, že je dům bezpečný,“ vyzvala jsem ho. Přikývl a odešel kontrolovat zámky a poplašný systém. Bylo teprve tři čtvrtě na deset, přesto jsem se cítila velmi unavená. Věk, napadlo mě. Vystoupila jsem po širokém schodišti - možná nejkrásnější ozdobě tohoto domu - a převlékla se do postele. Začala bouře. Zvuk chladných dešťových kapek na okně přinášel smutný rytmus.
Pan Thorne nakoukl dovnitř, když jsem si česala vlasy, a já si přála, aby to bylo delší. Obrátila jsem se k němu. Sáhl do kapsy tmavé vesty. Když se ruka znovu objevila, cvaklo tenké ostří. Přikývla jsem. Zavřel ho dlaní a já za ním přibouchla dveře. Naslouchala jsem, jak jeho kroky směřují po schodech k židli v přední chodbě, kde stráví celou noc.
Věřím, že se mi tu noc zdálo o upírech. Nebo jsem o nich jen přemýšlela, než jsem upadla do spánku, a úlomky se mnou zůstaly až do rána. Přemýšlela jsem o celém lidstvu a jím vyvolaných hrůzách, o patetických, malých příšerách, o světě, kde má určitou úctu jen mýtus upírů. Upír se živí lidmi a musí odpovídat vlastním temným povinnostem, ale narozdíl od malicherné lidské oběti, své nízké činy provádí s jediným možným koncem, jaký takové chování dokáže omluvit - s cílem skutečné nesmrtelnosti. Je v tom určitá vznešenost. A smutek.
Před spánkem jsem si vzpomněla na to vzdálené léto ve Vídni. Znovu jsem spatřila mladého Williho - blonďáka s mladistvým elánem v červených tvářích, mladíka, který se tak pyšnil doprovodem dvou nezávislých dam z Ameriky. Vzpomínala jsem na Williho vysoké, tvrdé límce a krátké obleky, kterým to léto dávala Nina styl. Vzpomínala jsem na přátelské zvuky zalidněných Biergartens a stínový tanec listí před plynovými lampami.
Vzpomínala jsem na kroky po mokrém dláždění, na křik, vzdálené pískání a ticho.
Willi měl pravdu. Zestárla jsem. Poslední rok vybral větší daň než předchozí desetiletí. Ale ne-Krmila jsem se. I přes hlad, i přes stárnoucí obraz v zrcadle, přes temné nutkání, jaké vládlo našim životům tolik let, jsem se ne-Krmila.
Usnula jsem při pokusech vybavit si detaily Charlesovy tváře.

Usnula jsem hladová.
Dvě - Beverly Hills
Sobota, 13. prosinec 1980

Přední trávník Tonyho Haroda se chlubil velkou kruhovou fontánou, kam čůrala socha satyra, který neměl nohy ale kopyta. Socha pozorovala údolí Hollywoodu, její věčný škleb se dal popsat jako bolestný odpor či naprosté pohrdání. Ti, kdo Tonyho Haroda znali, dokázali určit, který výraz je vhodnější.
Dům kdysi patřil herci z němých filmů. Ten přešel uprostřed kariéry po dlouhém boji k mluveným filmům, aby tři měsíce po uvedení prvního díla v Graumannově čínském divadle zemřel na rakovinu hlasivek. Vdova odmítla obrovský pozemek opustit a zůstala dalších pětatřicet let jako správce mauzolea. Využívala staré hollywoodské známosti a kdysi zavržené příbuzné, kteří za ni platili daně. Když v roce 1959 zemřela, dům koupil autor scénářů, který stvořil tři z pěti romantických komedií s Doris Dayovou, jež byly v té době natočeny. Spisovatel si stěžoval na sešlou zahradu a nepříjemný zápach ve studovně prvního poschodí. Nakonec se zadlužil a v hrnčírně si prohnal hlavou kulku. Druhý den ho objevil zahradník, ale ve strachu z odhalení (pracoval tady jako ilegální přistěhovalec) smrt neohlásil. O dvanáct dnů později mrtvolu spisovatele znovu objevil právník Spisovatelské unie, který se dostavil, aby prodiskutoval obhajobu při soudním procesu, kde se mělo projednávat porušení autorských práv.
K dalším majitelům patřila slavná herečka, která tady zůstala tři měsíce mezi pátým a šestým manželstvím, technik speciálních efektů, který zemřel v roce 1976 při umělém požáru, a šejk, který natřel satyra růžovou barvou a dal mu židovské jméno. Šejka zavraždil jeho švagr při svatém putování v Riyadhu. Čtyři dny nato koupil pozemek Tony Harod. „Je to kurva pěkný," oznámil Harod prodejci, když se zastavili na kamenné cestičce a zírali na čůrajícího satyra. „To místo koupím." Hodinu nato předal zálohu, šek na šest set tisíc dolarů. Ani se nepodíval dovnitř.
Shayla Berringtonová o impulzivním chování Tonyho Haroda už slyšela. Viděla, jak Harod urazil před dvěma sty hosty Trumana Capoteho, slyšela o skandálu v roce 1978, když ho málem zatkli s nejbližším zástupcem Jimmyho Cartera za držení drog. Nikoho nezavřeli, nic se nedokázalo, přesto se proslýchalo, že Harod nešťastného Georgiana podrazil z legrace. Shayla se předklonila a podívala se na satyra. Mercedes s řidičem vplul do zatáčky příjezdové cesty, která směřovala k domu. Silně vnímala nepřítomnost matky. Stejně tak jí na tomto zvláštním výletu chyběla Loren (její agentka), Richard (agent její matky), Cowles (její šofér/osobní strážce) a Estaban (její kadeřník). Shayle bylo sedmnáct, devět let pracovala jako úspěšná modelka, poslední dva jako filmová hvězda. Ale když mercedes zastavil před bohatě vyřezávanými dveřmi Harodova domu, cítila se jako princezna z pohádky, která musí navštívit zlého obra.
Ne, nejen obra, pomyslela si Shayla. Jak to Norman Mailer nazval Tonyho Haroda minulé jaro po večírku u Stephena a Leslie? Zlomyslný malý troll. Než najdu poklad, musím projít jeskyní toho zlomyslného malého trolla.
Shayla zazvonila a ucítila napjaté svaly na krku. Uklidňovala se myšlenkou, že najde uvnitř pana Bordena. Měla stárnoucího producenta ráda. Měla ráda jeho zdvořilost starého světa, jeho příjemný přízvuk. Představila si reakci své matky, až starší žena zjistí, jak setkání tajně domluvila. Znovu ucítila napětí. Právě se chtěla otočit a odejít, když se otevřely dveře.
„Ach, zřejmě slečna Berringtonová." Tony Harod stál ve dveřích, na sobě sametový župan. Shayla na něj zírala a přemýšlela, zda je pod županem nahý. V černém porostu na jeho holé hrudi rozeznala několik šedých chlupů.
„Jak se máte?" vydechla Shayla a vydala se za rádoby spoluproducentem do haly. Tony Harod se na první pohled na trolla nehodil. Byl trochu menší. Shayla měla sto osmdesát centimetrů a byla vysoká i na modelku. Harod mohl měřit něco přes sto sedmdesát, dlouhé paže s obrovskými dlaněmi byly obzvlášť nápadné v porovnání s hubeným tělem. Působily nepřirozeně. Měl velmi tmavé, na krátko ostříhané vlasy, na vysokém bledém čele spatřila pokroucené černé lokny. Prvním ukrytým znakem trolla byla jeho bledost. Jeho pokožka se hodila pro obyvatele nějakého špinavého severovýchodního města, nikoliv pro člověka, který žije dvanáct let v Los Angeles. Harodův obličej měl ostré rysy, které nedokázala zjemnit ani cynická linka úst, kde spatřila nadbytek malých zubů a rychlý růžový jazyk, který bez ustání zvlhčoval horní úzký ret. Měl zapadlé jakoby oteklé oči. Přesto intenzita ve stínech ukrytého pohledu přinutila Shaylu, aby se z hluboka nadechla a zůstala stát na dlaždicích. Byla na oči citlivá (vlastní oči ji dovedly ke kariéře) a s pohledem, jaký jí předvedl Tony Harod, se ještě nikdy nesetkala. Harod měl malé, hnědé, vlhké, téměř rozostřené oči s těžkými víčky. Spatřila posměšný nezájem, přesto z nich vyzařovala síla a výzva, silný protiklad jeho osobnosti.
„Pojď dál, malá. Ježíši, kde máš doprovod? Nevěřil jsem, že uděláš krok bez davu, proti kterému vypadá Napoleonova velká armáda jako setkání fan klubu Richarda Nixona."
„Promiňte?" vyhrkla Shayla a okamžitě slůvka litovala. Na tomto setkání příliš záleželo.
„Toho si nevšímej," odpověděl Harod a ustoupil, aby se na ni podíval. Vrazil ruce do kapes županu, ale Shayla si stačila všimnout neobyčejně dlouhých a bledých prstů. Vzpomněla si na Gluma z Hobbita.
„Kriste, ty seš sakra pěkná holka," vydechl mužík. „Věděl sem, že seš bomba, ale ve skutečnosti si ještě lepší. Kluci na pláži sou určitě celý posraný."
Shayla se zarazila. Připravila se na pár vulgárností, ale takové sprosťárny nečekala. „Už je tady pan Borden?" zeptala se chladně.
Harod se usmál, ale zavrtěl hlavou. „Bojím se, že ne," odvětil. „Willi musel navštívit pár starých kamarádů na východě… někde na jihu… Bogsville nebo Pláž vesnickejch balíků nebo tak nějak."
Shayla zaváhala. Věřila, že je na uzavření obchodu s panem Bordenem a jeho společníkem připravená, ale při představě, že bude jednat pouze s Tony Harodem, se zachvěla. Chtěla se omluvit a odejít, ale přerušil ji příchod krásné ženy.
„Slečno Berringtonová, dovolte, abych vám představil mou asistentku, Marii Chenovou," prohlásil Harod. „Marie, toto je Shayla Berringtonová, velmi talentovaná mladá herečka, která se možná stane hvězdou našeho nového filmu."
„Těší mě, slečno Chenová." Shayla si ženu změřila. Bylo jí něco přes třicet, orientální původ zvýraznil krásně tvarované

lícní kosti, havraní černé vlasy, nepatrně šikmé oči. Marie Chenová mohla sama dělat modelku. Setkání dvou nápadně krásných žen vyvolalo napětí, které okamžitě rozpustil vřelý úsměv starší ženy.
„Slečno Berringtonová, moc ráda vás poznávám.“ Slečna Chenová měla pevný a příjemný stisk ruky. „Nějakou dobu jsem vás moc obdivovala. Jste jedinečná. Reklama na Avedon ve Vogue byla senzační.“
„Děkuji vám, slečno Chenová.“
„Říkejte mi Marie.“ Usmála se, uhladila si vlasy a obrátila se k Harodovi. „Bazén má správnou teplotu. Na příštích pětačtyřicet minut jsem zablokovala všechny hovory.“
Harod přikývl. „Od nehody na dálnici Ventura minulé jaro mi každý den pomáhá koupel Jacuzzi,“ dodal. Všiml si, jak zaváhala, a nepatrně se usmál. „Bazénové pravidlo, každý musí mít plavky.“ Rozvázal si župan a předvedl červené trenky se zlatým monogramem. „Má vám Marie ukázat převlékárnu, nebo si o filmu raději promluvíme později, až se objeví Willi?“
Shayla rychle přemýšlela. Věřila, že takovou věc před Loren a matkou dlouho neutají. Možná měla jedinečnou šanci, jak vstoupit do filmu s vlastními podmínkami.
„Nepřinesla jsem si plavky,“ namítla.
V tu chvíli se Marie Chenová zasmála a řekla: „To není žádný problém. Tony má plavky pro hosty všech tvarů a velikostí. Má jich dokonce i pár pro starou tetu, když přijede na návštěvu.“
Shayla se připojila k jejímu smíchu. Sledovala druhou ženu dlouhou chodbou, prošly místností s pohodlným sektorovým nábytkem, které vévodila obrazovka velkého televizoru, kolem polic s videopřístroji a nakonec krátkou chodbou do cedrem obložené převlékárny. Otevřené zásuvky odhalily mužské i ženské plavky rozličných stylů i barev.
„Nechám vás převléknout,“ řekla Marie Chenová.
„Přidáte se k nám?“
„Možná později. Musím dopsat Tonyho korespondenci. Užijte si vody… a slečno Berringtonová… nevšímejte si Tonyho chování. Je občas trochu hrubý, ale je velmi spravedlivý.“
Marie Chenová zavřela dveře a Shayla přikývla.
Prozkoumala hromady plavek. Styly se různily od vykrojených francouzských bikin, přes dresy bez ramínek až po konzervativní dvojdílné plavky. Visačky nesly jména Gottex, Christian Dior a Cole. Shayla zvolila oranžový dres. Nebyl nikterak nápadný, ale nejlépe v něm vynikly stehna a dlouhé nohy. Ze zkušenosti věděla, jak vyniknou její malá a pevná ňadra, jak se pod tenkou lykrou zvednou její bradavky. Barva doplní zelený nádech jejích oříškových očí.
Prošla dveřmi a vstoupila do skleníku. Tři stěny byly ze skla a obklopovalo je množství tropických rostlin, čtvrtou zeď představovala další obrovská obrazovka. Z ukrytých reproduktorů se linula tlumená klasická hudba. Bylo tady vlhko.
Shayla si všimla, že venku se v ranním světle třpytí další, daleko větší bazén. Ale Tony Harod se ponořil do mělké nádrže a srkal pití z vysoké sklenky. Shayle bylo horko, vlhký vzduch se na ni lepil jako mokrá pokrývka.
„Co tě zdrželo, drahá? Začal jsem bez tebe.“
Shayla se usmála a posadila se na okraj malého bazénku. Držela se ve vzdálenosti pěti stop od Haroda. Nebyla daleko, aby ho urazila, nebyla blízko, aby si to vysvětlil jako výzvu. Ponořila nohy do zpěněné vody a zvedla je, aby předvedla lýtka a svaly na stehnech.
„Tak jdem na to, co?“ promluvil Harod. Předvedl tenký, slabý a výsměšný škleb, jazyk vystřelil a navlhčil horní ret.
„Ani bych tady neměla být,“ upozornila ho Shayla tiše. „Takové věci má na starosti moje agentka. A než se rozhodnu pro nějaký nový projekt… třeba pro smlouvu na víkendové předvádění, vždycky se poradím s matkou. Dnes jsem přišla jen proto, že mě požádal pan Borden. Je k nám hodný už od doby…“
„Jo, jo, je do tebe celej blázen,“ přerušil ji Harod a postavil sklenku na dlaždice. „Tady je nabídka. Willi koupil práva na knižní trhák jménem Bílý otrokář. Je to normální sračka napsaná pro negramotný čtrnáctiletý výrostky a vygumovaný ženský z domácnosti, co stojej každej měsíc ve frontě na románky od Harlekýna. Onanistickej materiál pro intelektuální debily. Proto se taky prodaly tři milióny kusů. Dostali sme práva, ještě než vyšel. Willi má u Ballantina člověka, kterej mu dává tipy, když se zdá, že bude z ňáký takový sračky úplnej trhák.“
„Zní to velmi atraktivně,“ zašeptala Shayla.
„Kurva že jo. Film samozřejmě větší část knížky vynechá - zanechá hrubej děj a lacinej sex. Ale dělaj na tom dobrý lidi. Na scénáři už začal makat Michael May-Dreinen a režii přislíbil Schubert Williams.“
„Schu Williams?“ To Shaylu překvapilo. Williams právě dokončil všude propagovaný film pro MGM s Georgem C. Scottem. Podívala se na bublající hladinu bazénu. „Obávám se, že nebudeme mít o něco takového zájem,“ namítla.
„Moje matka… chci říct, že vybíráme film, kde začne moje filmová kariéra, velmi opatrně.“
„Uch-huh,“ vyrazil ze sebe Harod a dopil obsah sklenky. „Před dvěma roky si hrála v Shannerlyho naději s Ryanem O'Nealem. Umírající holka potká na mexickej klinice umírajícího podvodníka. Přestanou společně hledat falešnej lék a najdou štěstí v pár tejdnech, co jim zbejvaj. Je-ží-ši Kriste. A teď cituju Charlese Chaplina: Už z ukázek z takovýho slaďáku dostane záchvat každej cukrovkář.“
„Distribuce a reklama nestály za nic a…“
„To buď sakra ráda, drahoušku. Minulej rok tě máma navezla do Wiseho Na východ od štěstí. V laciným škváru jménem Zvuk slizu se z tebe měla stát nová Julie Andrewsová. Ale nestala. Tohle nejsou květiny šedesátejch let, tohle sou hnusný osmdesátý léta a já nejsem váš agent, slečno Berringtonová. Ale jedno ti řeknu: Tvoje máma a její parta ti filmovou kariéru pěkně posraly. Snaží se z tebe udělat tip Marie Osmondový… jo, jo, vím, že seš pánbíčkářka… no a co? Byla's hvězda na obalu Vogue a Sedmnáctky, ale teď to jde z kopce. Snaží se tě prodat jako dvanáctiletou, ale na to už je sakra pozdě.“
Shayla se nehýbala. V mozku jí vířily myšlenky, přesto nevěděla, co říct. Chtěla na toho zlého malého trolla zakřičet, ať je zticha, ale nemohla najít slova. Tak jen seděla na okraji bublajícího bazénu. Její budoucnost závisela na příštích

minutách a jí nefungoval mozek.
Harod vylezl z vody a přeběhl po dlaždicích k mokrému baru mezi kapradím. Nalil si vysokou sklenku grapefruitového džusu a podíval se na Shaylu. „Dáš si něco, drahá? Mám tady všechno. I havajskej punč, jestli seš dneska mormonka.“
Shayla zavrtěla hlavou.
Producent se znovu potopil do Jacuzzi a sklenici si položil na hruď. Podíval se do zrcadla na jedné zdi a nepatrně přikývl. „Dobrá,“ řekl, „promluvíme si o Bílém otrokáři nebo jak se to bude nakonec jmenovat.“
„Nevěřím, že budeme mít zájem…“
„Dostaneš čtyři sta tisíc dolarů předem,“ podotkl Harod, „plus procenta z filmu… což nikdy neuvidíš, protože distribuce zisk zatluče. Ve skutečnosti na tom vyděláš jméno, který můžeš nabídnout každýmu studiu ve městě. Tahle věc bude sakra bomba, drahá. Věř mi. Já čuchám velký trháky, ještě než je napsaná druhá verze scénáře. Tohle je velký.“
„Bojím se, že ne, pane Harode. Pan Borden řekl, že pokud nebudu mít při první nabídce zájem, pak můžeme…“
„Natáčení začíná v březnu,“ přerušil ji Harod. Dlouze usrkl a zavřel oči. „Schu navrhnul dvanáct tejdnů, takže počítáme s dvaceti. Bude se natáčet v Alžíru, Španělsku, pár dnů v Egyptě a téměř tři tejdny v paláci v Pinewood Studios.“
Shayla se postavila. Na nohou se jí třpytila voda. Založila ruce v bok a zlostně se na mužíka v bazénu podívala. Harod ani neotevřel oči.
„Vy mě neposloucháte, pane Harode,“ vyštěkla. „Řekla jsem ne. Ne, ten váš film natáčet nebudu. Ani jsem neviděla scénář. No, můžete si vzít svého Bílého otrokáře, nebo jak se jmenuje, a… a…“
„A strčit si ho do prdele?“ Harod otevřel oči. Shayla si vzpomněla, jak se budí ještěrky. Kolem Harodovy bledé hrudi vířila voda.
„Sbohem, pane Harode,“ řekla Shayla Berringtonová a obrátila se. Udělala tři kroky, pak ji zastavil Harodův hlas.
„Bojíš se nahejch scének, drahá?“
Zaváhala, pak se vydala dál.
„Bojíš se nahejch scének,“ zopakoval Harod. Tentokrát to nebyla otázka.
Shayla už byla málem ve dveřích, když se obrátila. Ruka jí zůstala viset ve vzduchu. „Ani jsem neviděla scénář!“ Hlas se jí zlomil, překvapilo ji, že má slzy na krajíčku.
„Jasně, ňáký nahý scény tam jsou,“ pokračoval Harod, jako by nic neřekla. „A jedna milostná scéna, při kterej si mladíci zadělaj kalhoty. Můžeme za tebe postavit někoho jinýho… ale to nebude třeba. Ty to zvládneš, drahá.“
Shayla zavrtěla hlavou. Cítila, jak se v ní zvedá šílený vztek. Otočila se a slepě tápala po klice.
„Počkej.“ Harod ztišil hlas. Málem ho nebylo slyšet. Přesto zachytila tón, který ji zarazil. Byl silnější než křik. Jako by jí krk obtočily chladné prsty.
„Pojď sem.“
Shayla se obrátila a zamířila k němu. Harod ležel, ruce s dlouhými prsty zkřížené na hrudi. Pootevřel vlhké oči s těžkými víčky. Pohled líného krokodýla. Část jejího vědomí křičela a protestovala v panice, jiná část se jen dívala a cítila úžas.
„Posaď se.“
Posadila se na okraj bazénu, metr od něj. Dlouhé nohy klesly do vody. Její opálená stehna postříkala pěna. Cítila, jak se odděluje od těla. Jako by ho pozorovala a neměla s ním nic společného.
„Jak jsem řek, zvládneš to, drahá. Ježíši, v každým z nás je kus exhibicionisty. Rozdíl je v tom, že ty to chceš a ještě za to dostaneš pěknej balík.“
Shayla zvedla hlavu a podívala se Tonymu Harodovi do očí. Jako by přemáhala neuvěřitelnou strnulost. Zdálo se jí, že roztáhl zornice, že se jeho oči změnily v černé díry v bledém obličeji.
„Jako teď,“ zašeptal Harod tiše, velmi tiše. Možná vůbec nemluvil. Jako by jeho slova vstupovala Shayle do mozku. Chladné mince, jež padají do tmavé vody. „Je tady docela teplo. Nepotřebuješ plavky. Že? Jasně že ne.“
Shayla jen zírala. V dálce, na konci tunelu vlastních myšlenek, spatřila malé dítě na pokraji pláče. V tichém překvapení sledovala, jak zvedá pravou ruku, uvolňuje dres a zasunuje dlaň pod elastickou látku. Lehce zatáhla, lykra sklouzla na stranu a pevněji stáhla křivku ňader. Znovu zatáhla na druhé straně. Látka se zastavila kousek nad bradavkou. Sledovala, jak v místech, kde látka tiskla její tělo, bledne rudá linka. Podívala se na Tonyho Haroda.
Harod se nepatrně usmál a přikývl.
Jako by dostala povolení, rychle plavky svlékla. Ňadra se uvolnila z oranžové látky a nepatrně poskočila. Odhalila bílou a jemnou pokožku, kterou zdobilo jen pár pih. Měla pevné bradavky, které se v chladném vzduchu rychle postavily. Byly hnědé, široké, lemovalo je několik tmavých chlupů. Shayle připadaly tak hezké, že je nevytrhala. Nikdo o nich nevěděl. Ani její matka. Její ňadra nesměl nikdo fotografovat. Ani Avedon.
Obrátila se k Harodovi, ale jeho obličej vnímala jako bledý pruh. Zdálo se, že se místnost naklání a otáčí. Zvuk vodního recyklátoru zesílil, až jí řval v uších. V tu chvíli ucítila, jak se v jejím těle něco pohnulo. Ucítila, jak ji naplňuje příjemné teplo. Jako by se někdo dotkl jejího mozku a jemně pohladil centrum rozkoše. Jako když jí vklouzne dlaň a prsty mezi nohy. Zalapala po dechu a neochotně se prohnula.
„Je tady docela teplo,“ pokračoval Tony Harod.
Přejela si rukama obličej, s úžasem se dotkla víček a sklouzla dlaněmi ke krku, přes klíční kost. Prsty přitiskla k hrudi, v místech, kde začínala bílá pokožka. Cítila, jak jí pulzuje hrdlo. Jako pták v kleci. Pak ruce spustila, znovu se prohnula a dlaněmi přejela náhle citlivé bradavky. Pozvedla ňadra, jak ji to ve čtrnácti učil doktor Kem Merer. Nezkoumala je, jen tiskla, tiskla je v rozkoši, která ji nutila křičet.
„Vážně, plavky vůbec nepotřebuješ,“ šeptal Harod. Doopravdy šeptal? Podívala se na něj. Jeho rty se nehýbaly. Nepatrný úsměv odkrýval malé zuby, zuby připomínaly ostré, bílé kamínky.
Na tom nezáleželo. Nezáleželo vůbec na ničem. Potřebovala se jen zbavit toho sevřeného dresu. Stáhla materiál níž,

sklouzl po břiše, zvedla zadek a uvolnila elastickou látku. Plavky se změnily v látku na jedné noze, kterou odkopla. Podívala se dolů a spatřila prohnuté stehno a ochlupení, které se zvedalo k demarkační čáře opálené kůže. Chvíli znovu cítila závrať a vzdálený šok, pak ucítila v mozku další pohlazení, zaklonila se a opřela o lokty.
Jacuzzi chrlila na její stehna teplou vodu. Zvedla ruku a pomalu pohladila modrou žílu, která pulzovala pod bílou pokožkou jejího ňadra. Nepatrný dotek jí spaloval kůži. Zdálo se, jako by se jí ňadra stáhla, jako by nabrala na váze. Cítila, jak hukot bazénu srovnává krok s ohlušujícím pulzem jejího srdce. Pozvedla pravé koleno a spustila ruku na stehno. Dlaň sklouzla výš a vystříkla na zlaté chloupky na nohou několik kapek vody. Zalilo ji teplo. Naplnilo jí tělo, celou ji ovládlo, její přirození pulzovalo rozkoší, jakou poznala jen při soumraku před spánkem. Ale v takových chvílích cítila vinu. Tentokrát vina chyběla. Takové horko a naléhavost ještě nezažila. Prsty nahmatala vlhkou štěrbinu a jemně ji roztáhla.
„Na plavky je tu moc velký horko," pokračoval Tony Harod. „Pro oba." Naposledy usrkl grapefruitový džus, zvedl se na dlaždičky a odložil sklenici daleko od okraje bazénu.
Shayla se obrátila a ucítila na boku chladné dlaždice. Dlouhé vlasy se jí svezly do obličeje. Plazila se dopředu, nepatrně otevřela ústa, opírala se o lokty. Harod se zaklonil a líně kopal nohama vodu. Shayla se zarazila a vzhlédla. Ruka v jejím mozku přitlačila, našla jádro a pomalu ji začala dráždit. Smysly vnímala pouze příliv a odliv hladkého tření. Vydechla a neochotně sevřela stehna. Jejím tělem projížděly vlny blížícího se orgasmu. Šepot zesílil, zaslechla příjemné sykavky, které se připojily k rozkoši.
Ňadry se dotkla země, předklonila se a stáhla šíleným pohybem Tonymu Harodovi plavky. V tom pohybu se zračilo násilí i půvab. Strhla látku přes kolena a odhodila ji do vody. Na jeho břiše se objevily černé chlupy. Měl bledý a skleslý penis, který se začínal pomalu zvedat uprostřed tmavého ochlupení.
Vzhlédla a všimla si, že se přestal usmívat. Jeho oči se změnily v záhyby v bledé masce. Žádné teplo. Žádné vzrušení. Jen koncentrace predátora, který sleduje svou oběť. Bylo jí to jedno. Nevěděla, na co se dívá. Vnímala jen ruku ve vlastních myšlenkách. Laskání zesílilo, z extáze přešlo k bolesti. Nervový systém zalila čistá rozkoš.
Shayla položila Harodovi tvář na stehno a pravou rukou se dotkla jeho přirození. Pomalu její ruku odstrčil. Kousla se do rtu a zakňučela. Její mysl se změnila ve vír pocitů, vnímala jen vášeň a bolest. Nohy jí pokroutily křeče, otírala se o okraj bazénu. Přejela rty Harodovo slané stehno. Sevřela dlaní jeho varlata a ucítila vlastní krev. Mužík zvedl pravou nohu a jemně ji zatlačil do bazénu. Shayla se držela jeho nohou, tiskla se k němu, našla ho ústy a tiše zasténala.
Vstoupila Marie Chenová, připojila telefon do konektoru na zdi a položila ho na zem vedle Haroda. „To je Washington," vysvětlila, jednou se podívala na Shaylu a odkráčela.
Shayla cítila, jak její mozek a tělo v jediném okamžiku opouští teplo a tření. Vykřikla bolestí. Chvíli slepě zírala, pak se odstrčila a klesla do zpěněného bazénu. Silně se roztřásla a zakryla si rukama ňadro.
„Tady Harod," ohlásil se producent. Vstal, popošel o tři kroky a vklouzl do froté županu. Shayla nevěřícně pozorovala, jak ukrývá bledý rozkrok. Ještě silněji se roztřásla. Jejím tělem proudil chlad. Prsty si uhladila vlasy a ponořila obličej do vřící vody.
„Ano?" pokračoval Harod. „Kurva práce, do prdele. Kdy? Určitě byl na palubě? Sakra. Jo. Oba? A co ta druhá… jak se jmenuje? Sakra. Ne, ne, postarám se o to. Ne. Řekl jsem, že se o to postarám. Jo. Ne, řekněme dva dny. Jo, přijedu."
Harod zavěsil, přešel k proutěnému křeslu a těžce na něj dopadl.
Shayla se natáhla a hodila zmuchlaný dres do bazénu. Třásla se, točila se jí hlava a udělalo se jí nevolno. Dřepla si do bublající vody, aby si natáhla plavky. Vzlykala, ani si to neuvědomovala. Je to noční můra. Ta myšlenka se stále opakovala.
Harod zvedl dálkové ovládání a namířil ho na velkou video-obrazovku na jedné zdi. Okamžitě se objevil obraz Shayly Berringtonové, jak sedí na okraji malého bazénu. Podívala se na stranu, prázdně zírala, usmívala se jako ve snu. Pak si začala svlékat elastické plavky. Měla bledá ňadra, tvrdé bradavky tmavé, patrné i ve špatném osvětlení…
„Ne!" zaječela Shayla a udeřila rukou do vody.
Harod otočil hlavu, jako by ji spatřil poprvé. Tenké rty se pokroutily a předvedly úsměv. „Bojím se, že se nám trochu změnily plány," dodal tiše. „Pan Borden se tohoto zvláštního filmu nezúčastní. Budu jediný producent."
Shayla přestala tlouct vodu. Na obličej se jí lepily vlhké prameny vlasů. Měla otevřenou pusu, na bradě jí visely sliny. V místnosti bylo slyšet jen nekontrolované vzlykání a vrčení recyklátoru vody.
„Budeme se držet původního rozvrhu natáčení," pokračoval Harod prázdně. Vzhlédl k velké obrazovce. Shayla Berringtonová se nahá plazila po tmavých dlaždicích. V záběru se objevilo nahé torzo muže. Kamera zaostřila na obličej Shayly. Dívka tiskla tvář na chlupaté bílé stehno. V očích jí hořela vášeň, rty pulzovaly jako ústa ryby. „Bojím se, že pan Borden už žádné filmy produkovat nebude," doplnil Harod. Obrátil k ní hlavu, černé majáky očí pomalu zamrkaly. „Od teď jsem tu jen já a ty, drahá."
Jeho rty se pokroutily a Shayla spatřila malé zuby. Zdály se příliš bílé a ostré. „Bojím se, že pan Borden už nebude produkovat filmy s nikým." Harod obrátil pohled zpět k obrazovce. „Willi je mrtvý," dodal tiše.
Tři - Charleston
Sobota, 13. prosinec 1980

Probudila jsem se do jasného slunečního světla, které zářilo mezi holými větvemi. Byl to jeden z těch křišťálových, teplých zimních dnů, díky jakým je život na jihu méně depresivní než obyčejné přežívání americké zimy. Vyzvala jsem pana Thorna, aby - když mi přinesl tác se snídaní - pootevřel okno. Usrkávala jsem kávu a slyšela, jak si na hřišti hrají děti. Kdysi by mi pan Thorne s tácem donesl ranní noviny, ale už jsem dávno zjistila, že čtení o skandálech a hloupostech tohoto světa dokáže takové ráno jen znesvětit. Ve skutečnosti mě Lidské problémy zajímaly méně a méně. Obešla jsem se bez novin, telefonu a televize už celých dvanáct let a (pokud nepovažujete rostoucí spokojenost za

nemoc) necítila jsem žádné záporné reakce. Jak jsem si vzpomněla na Williho zklamání, když zjistil, že nemůže přehrát svoje videokazety, usmála jsem se. Byl jako dítě.
„Je sobota, že, pane Thorne?“ Po jeho přikývnutí jsem pokynula k tácu, aby ho odnesl. „Půjdeme dnes ven,“ oznámila jsem mu. „Na procházku. Možná výlet k pevnosti. Pak večeře U Henryho a domů. Mám něco vyřídit.“
Pan Thorne zaváhal, a jak opouštěl místnost, trochu zakopl. Zapínala jsem si pásek na šatech a teď jsem se zastavila. Spáchat pohyb zbavený půvabu nebylo panu Thornemu nijak podobné. Uvědomila jsem si, že už také stárne. Narovnal tác a talíře, přikývl a odešel do kuchyně.
Nenechala jsem myšlenky na stárnutí, aby mi pokazily tak překrásné ráno. Cítila jsem se nabitá novou energií a rozhodnutím. Setkání minulý večer nedopadlo nijak dobře, ale nepřijali to líp, než jsem čekala. Byla jsem se svým plánem skoncovat s Hrou k Nině a Willimu upřímná. Během týdnů a měsíců, které budou následovat, začnou - nebo alespoň Nina - přemýšlet o důsledcích. V tu dobu už ale nebudou schopni - dohromady i jednotlivě - reagovat. Budu už dlouho pryč. Už na mě čekají na Floridě, v Michiganu, v Londýně, v jižní Francii a dokonce v Novém Dílí nové a staré identity. Michigan byl prozatím mimo. Vyrostla jsem, aniž bych si zvykla na hrubé klima. Nové Dílí už nebylo pro cizince tak přátelským místem jako za krátkého pobytu před válkou.
Nina měla v jedné věci pravdu - návrat do Evropy mi pomůže. Už jsem se těšila na bohaté světlo a srdečné savoir vivre vesničanů poblíž mého starého letního sídla u Toulonu.
Vzduch venku byl svěží. Vzala jsem si na sebe jednoduché vzorované šaty a jarní kabát. Jak jsem scházela ze schodů, ozvala se artritida v pravé noze, ale vzala jsem si starou, vycházkovou hůl po otci. Mladý černý sluha ji otci uřízl v létě, kdy jsme se odstěhovali z Greenvillu do Charlestonu. Objevila jsem se v teplém vzduchu dvora a usmála se.
Do světla ze dveří vyplula paní Hodgesová. Její vnoučata si hrála s kamarády okolo vyschlé fontány. Nádvoří sdílely po dvě století tři cihlové budovy. Mezi drahé vily a byty pro boháče se zařadil jedině můj dům.
„Dobrý ráno, slečno Fullerová.“
„Dobré ráno, paní Hodgesová. Krásný den.“
„To jo. Jdete ven nakupovat?“
„Jen na procházku, paní Hodgesová.“ Překvapilo mě, že pan Hodges není venku. Zdá se mi, že pracuje každou sobotu na dvoře.
Proběhla mezi námi jedna dívenka a paní Hodgesová se zamračila. S jekotem ji pronásledovala kamarádka, za kterou vlál svetr. „Ach, George je už u moře v loděnici.“
„Ve dne?“ Večerní odchody pana Hodgese do práce mě vždy pobavily. Měl úhledně vyžehlenou strážní uniformu, šedé vlasy mu lezly pod čapkou, černou přepravku s jídlem pevně sevřenou pod paží.
Pan Hodges byl vysušený člověk s nohama do „O“ jako stárnoucí kovboj. Byl to jeden z těch lidí, kteří pořád chtějí odejít do důchodu, ale asi chápou, že být neaktivní je forma trestu smrti.
„Ach, ano. Jeden z těch barevnejch chlapů na denní směně ve skladu odešel a George požádali, aby ho zastoupil. Říkala jsem mu, že je na to, aby dělal čtyři noci v tejdnu, a pak se vrátil na víkend, moc starej. Ale znáte George.“
„No, pozdravujte ho,“ řekla jsem. Holčičky, které pobíhaly kolem fontány, mě znervózňovaly.
Paní Hodgesová mě doprovodila k tepané, železné bráně. „Odjedete na prázdniny, slečno Fullerová?“
„Pravděpodobně, paní Hodgesová. Dost pravděpodobně.“ Pak jsme se s panem Thornem ocitli na chodníku a pochodovali k Battery. Úzkými ulicemi projelo pomalu několik aut, turisté zírali na domky Staré části. Den byl tichý a klidný. Než jsme spatřili vodu a objevili se na Široké ulici, už jsem rozeznala stěžně jachet a plachetnic.
„Prosím, kupte nám lístky, pane Thorne,“ promluvila jsem. „Zdá se mi, že bych se ráda podívala na pevnost Sunter.“
Bylo typické, že jsem si jí mnoho let nevšímala jako většina lidí, kteří žijí v bezprostřední místnosti populárních a turistických míst. Návštěva pevnosti teď pro mě představovala sentimentální čin, který vyvolal stále sílící fakt, že musím tyto končiny navždy opustit. Jedna věc je stěhování plánovat, druhá, úplně jiná, je postavit se stěhování tváří v tvář.
Turistů tady bylo jen pár. Trajekt se pomalu sunul od mola do klidných vod zátoky. V kombinaci teplého vzduchu a vytrvalého pulzování dieselového motoru jsem si krátce zdřímla. Probudila jsem se právě ve chvíli, kdy jsme zajížděli do temného stínu obrovské ostrovní pevnosti.
Chvíli jsem postupovala se skupinou turistů, vychutnávala ticho nižších pater katakomb a hloupou píseň mladé ženy ze Služeb parku. Když jsme se ale vrátili k muzeu a jeho zaprášeným diorámám a laciným táckům s fotografiemi, vyšplhala jsem znovu po schodech na venkovní zdi. Pokynula jsem panu Thornemu, aby zůstal na vrcholu schodiště a postoupila dál na bašty. Na celé zdi jsem našla jen jediný pár - mladé manžele s levným fotoaparátem a dítětem v nepohodlné sedačce na zádech.
Byla to příjemná chvíle. Od západu se blížila polední bouře, která dodala stále sluncem zalitým kostelním střechám, cihlovým věžím a holým větvím města tmavé pozadí. I ze vzdálenosti tří kilometrů jsem pořád rozeznávala pohyb lidí, kteří se procházeli pěší zónou Battery. Před tmavými mračny dul vítr a vrhal bílé vlny na rozhoupaný trajekt a dřevěný přístav. Vzduch voněl řekou, zimou a večerním deštěm.
Představit si ten dávný den nebylo nikterak těžké. Na pevnost dopadala střelba, dokud se horní vrstvy neproměnily v ochranné vrstvy suti. Lidé na střechách za Battery se radovali. Zářivé barvy oděvů a hedvábné slunečníky musely střelce Yankeeů přivádět k šílenství. Konečně jeden vypálil nad zalidněné střechy. Z tohoto místa musel následující zmatek působit legračně.
Mou pozornost upoutal pohyb dole pode mnou. Šedou vodou něco klouzalo - něco tmavého a tichého jako žralok. Když jsem předmět identifikovala jako ponorku Polaris, starou, ale funkční loď, jež pluje tiše tmavou vodou, vzpomínky na minulost se mi přetrhaly. Na povrchu hladkém jako delfín se čeřily vlny. Zanechávaly po obou stranách bílou brázdu. Na tmavém můstku stálo několik lidí. Zachumlali se do těžkých kabátů, hluboko si narazili klobouky. Na krku

jednoho z mužů, kterého jsem pokládala za kapitána, visel neuvěřitelně dlouhý dalekohled. Ukázal na něco za Sullivanovým ostrovem. Zírala jsem na něj. Kontaktovala jsem ho a mé periferní vidění začalo slábnout. Zvuky a pocity ke mně přicházely z velké dálky.
Napětí. Radost ze slané spršky a větru ze severoseverozápadu. Strach zapečetěných příkazů. Informace o písečných mělčinách, které se blížily na dohled na pravoboku.
Vyděsilo mě, jak se ke mně někdo zezadu přiblížil. Když jsem se obrátila, rozplynuly se tečky, které se mihotaly na okraji mého vidění.
Stál tam pan Thorne. Vedle mého loktu. Nezván. Otevřela jsem ústa, abych ho poslala zpět na vrchol schodiště, pak jsem spatřila, proč přišel. Blížil se ke mně mladík, který fotografoval svou bledou manželku. Pan Thorne se posunul, aby ho odřízl.
„Haló, promiňte, madam. Mohla byste nás, vy nebo váš manžel, vyfotit?“
Přikývla jsem a pan Thorne přijal nabízený fotoaparát. V jeho dlouhých prstech působil miniaturně. Dva snímky a pár byl spokojen. Jejich přítomnost byla pro potomstvo zdokumentována. Mladík se přihlouple zakřenil a pohodil hlavou.
Zvedl se studený vítr a dítě se rozplakalo.
Obrátila jsem se znovu k ponorce, ale už zmizela. Šedá věž se proměnila v tenký proužek, jenž pojil moře s oblohou.

Už jsme byli málem zpět ve městě a trajekt se obracel k přístavu, když mi nějaká cizinka pověděla o Williho smrti.
„Je to příšerné, že?“ Upovídaná starší žena mě sledovala na otevřenou část paluby. Přestože už vanul nepříjemně chladný vítr a dvakrát jsem se přestěhovala, abych unikla jejímu bezduchému žvanění, hloupá žena si mě zřejmě vybrala za terč konverzace na poslední část výletu.
Neodradila ji ani má zdrženlivost, ani zamračená přítomnost pana Thorneho. „Muselo to být strašné,“ pokračovala. „V té tmě a všechno.“
„Cože?“ Tu otázku vyvolala nepříjemná předtucha.
„Přece to zřícené letadlo. Neslyšela jste o tom? Muselo to být hrozné. Spadnout do bažiny a všechno. Dnes ráno jsem řekla mojí dceři…“
„Jaké letadlo se zřítilo? Kdy?“ Stará žena se při mém ostrém tónu trochu přikrčila, ale prázdný úsměv její obličej neopustil.
„Přeci minulou noc. Dneska ráno jsem řekla mojí dceři…“
„Kde? Jaké letadlo?“ Pan Thorne zaslechl tón mého hlasu a přistoupil blíž.
„To minulou noc,“ odvětila žena roztřeseně. „To z Charlestonu. Noviny v hale o tom píšou všechno. Není to příšerné? Pětaosmdesát lidí. Řekla jsem mojí dceři…“
Nechala jsem ji stát u zábradlí. Zmuchlané noviny ležely v baru a pod čtyřmi slovy titulku jsem našla pár detailů o Williho smrti. Let 417 do Chicaga opustil v 00:18 ráno Mezinárodní letiště v Charlestonu. Dvacet minut nato letadlo explodovalo ve vzduchu nedaleko města Columbia. Úlomky trupu a části těl dopadly do bažiny Congaree, kde je našli noční rybáři. Nikdo nepřežil. Vyšetřovali to lidé od FAA, NTSB a FBI.
V uších mi začalo hučet tak nahlas, že jsem se musela posadit, abych neomdlela. Cítila jsem vlhké ruce na zeleném, umělém polstrování. Lidé kolem mě odcházeli k východu.
Willi je mrtvý. Zavražděný. Zabila ho Nina. Na pár závratných vteřin jsem zvažovala možnost spiknutí - složitý plán, který Nina s Willim vypracovali, aby mě zmátli a uvěřila jsem, že zůstala jediná cesta. Ale ne. Nebyl důvod. Jestli Nina nezahrnula Williho do svých plánů, není třeba tak absurdních machinací.
Willi byl mrtvý. Jeho zbytky poházené po páchnoucí, tmavé mokřině. Představit si jeho poslední chvilky bylo až moc jednoduché. Seděl opřený v pohodlí první třídy, v ruce drink, možná něco šeptal jednomu ze svých gangsterských kumpánů. Pak výbuch. Výkřiky. Náhlá tma. Brutální náklon a konečný pád k zapomnění. Otřásla jsem se a sevřela kovovou opěrku židle.
Jak to Nina provedla? Určitě v tom nebyl nikdo z Williho doprovodu. Uvážíte-li ale pokles jeho schopnosti, pak nebylo využití Williho vlastních goril za hranicí jejích Schopností. Ale neměla pro to žádný důvod. Mohla Použít kohokoliv ze stejného letu. Bylo by to obtížné. Složitý krok k přípravě bomby. Vrcholná snaha zablokovat všechny vzpomínky a naprosto neuvěřitelné Použití člověka v době, kdy jsme společně seděli, popíjeli kávu a brandy.
Ale Nina to udělat mohla. Ano, mohla to udělat. A to načasování. Načasování mohlo znamenat jedinou věc.
Poslední turisté odpochodovali z kabiny. Cítila jsem jemný náraz, který znamenal, že jsme přirazili do doku. U dveří stál pan Thorne.
To načasování znamenalo, že se nás pokoušela odrovnat oba najednou. Zřejmě to už naplánovala dávno před setkáním a mým tichým odstoupením. Jak to muselo Ninu pobavit! Není divu, že reagovala tak velkodušně! A přesto udělala jednu velkou chybu. Když odrovnala nejprve Williho, vsadila na to, že neuslyším zprávy, dokud neuhodí na mě. Věděla, že nemám k denním zprávám přístup a jen zřídkakdy opouštím dům. Ale ponechat něco náhodě nebylo Nině vůbec podobné. Myslela si snad, že jsem úplně ztratila svou Schopnost a Willi je tedy větší hrozbou?
Když jsme vykročili z kabiny do šedého světla odpoledne, zavrtěla jsem hlavou. Tenkým kabátem projel vítr. Výhled přes lávku byl rozmazaný a já si uvědomila, že mám oči plné slz. Pro Williho? Byl to pompézní, slabý, starý hlupák. Pro její zradu? Možná to bylo jen chladným větrem.
Uličky Staré části byly téměř prázdné. Před okny pěkných domů se srážely holé větve. Pan Thorne se držel po mém boku, studený vítr mi vysílal z pravé nohy do boku jehličky artritické bolesti. Opřela jsem se o otcovu vycházkovou hůl.
Jaký krok bude následovat? Zastavila jsem se. Okolo kotníku se mi omotal kus novin, pak je vítr odnesl dál.
Jak zaútočí na mě? Nebude to z dálky. Byla někde ve městě. Věděla jsem to. Použít někoho z velké dálky vyžadovalo

silný vztah, téměř důvěrnou znalost člověka. A pokud byl kontakt přerušen, navázat ho znovu na velkou vzdálenost bylo téměř nemožné. Nikdo z nás nevěděl, proč je tomu právě tak. Teď na tom nezáleželo. Když jsem si ale představila, že je Nina pořád někde poblíž, rozbušilo se mi srdce.
Z dálky ne. Ať už na mě Použije kohokoliv, svého vraha spatřím. Jestli jsem alespoň trochu Ninu znala, pak jsem to věděla jistě. Williho smrt byla určitě tím nejneosobnějším Krmením, jaké si dokážu představit. Ale jednalo se jen o technickou operaci. Nina se zřejmě rozhodla se mnou vyrovnat staré účty a Willi jí byl překážkou, malou, ale hmatatelnou hrozbou, kterou musela vygumovat, než bude pokračovat. Snadno jsem si dokázala představit, že si Nina bude ve vlastních představách Williho smrt interpretovat jako čin pochopení, znamení náklonnosti. Se mnou to tak není. Cítila jsem, že si bude přát, abych se alespoň na chvíli dozvěděla, že za útokem stojí ona. Bude mě určitým směrem varovat její vlastní marnivost. Alespoň jsem v to doufala.
Ucítila jsem pokušení okamžitě zmizet. Mohla jsem vyzvat pana Thorneho, aby vyzvedl z úkrytu Audi a během hodiny jsme mohli zmizet z jejího dosahu - za pár hodin se dostat pryč k novému životu. V domě zůstaly samozřejmě důležité věci, ale prostředky, které jsem uložila jinde, jich většinu nahradí. Bude vhodné předměty ponechat na místě a odhodit identitu, která je nasbírala.
Ne. Nemohla jsem odjet. Ještě ne. Dům vypadal z druhé strany ulice tmavý a zlý. Zatáhla jsem rolety v prvním patře? Na nádvoří jsem rozeznala pohyb stínů a spatřila vnučku paní Hodgesové, jak přebíhá s kamarádkou od jednoho vchodu ke druhému. Nerozhodně jsem stála na chodníku a ťukala otcovou holí o strom s černou kůrou. Váhat bylo hloupé - věděla jsem to, ale už jsem se dávno nemusela rozhodovat pod tlakem.
„Pane Thorne, zkontrolujte dům, prosím. Podívejte se do všech pokojů a rychle se vraťte.“
Jak jsem sledovala černý kabát pana Thorneho, který mizel v temnotě nádvoří, zvedl se chladný vítr. Stála jsem tam sama a cítila se nahá. Zjistila jsem, že kontroluji obě strany ulice a vyhlížím tmavé vlasy slečny Kramer. Ale jediný pohyb na vzdáleném konci ulice představovala mladá žena, která tlačila kočárek.
Rolety vystřelily vzhůru a na minutu vykoukl bílý obličej pana Thorneho. Pak se odvrátil a já nespouštěla tmavý čtverec okna z očí. Vyděsil mne křik na nádvoří. Byla to jen malá holčička - jak se jmenovala? - která volala kamarádku. Kathleen, tak to bylo. Obě se posadily na okraj fontány a otevřely si krabici krekrů se zvířátky. Upřeně jsem je pozorovala, pak jsem se uvolnila. Dokonce jsem se ve své paranoie dokázala mírně usmát. Na chvíli mě napadlo Použít přímo pana Thorneho, ale odradila mě myšlenka, že zůstanu stát bezmocná na ulici. Když člověk naváže skutečný kontakt, smysly pořád fungují, ale v nejlepším případě se promění v něco vzdáleného.
Spěchej. Tu myšlenku jsem vyslala téměř samovolně. Po chodníku na mé straně ulice se blížili dva vousáči. Přešla jsem a postavila se před vlastní vchod. Muži se smáli a gestikulovali jeden na druhého. Jeden se na mě podíval. Spěchej.

Pan Thorne vyšel z domu, zamkl za sebou dveře a přešel přes nádvoří ke mně. Jedna z holčiček mu něco řekla a natáhla krabici krekrů. Pan Thorne ji ale ignoroval. Dva muži na druhé straně ulice pokračovali v chůzi. Pan Thorne mi předal velký klíč od předních dveří. Hodila jsem ho do kapsy kabátu a ostře na něj pohlédla. Přikývl. Jeho mírný úsměv nevědomky zesměšňoval mé rozčilení.
„Jste si jistý?“ zeptala jsem se. Další přikývnutí. „Zkontroloval jste všechny místnosti?“ Přikývnutí. „Alarmy?“ Přikývnutí. „Podíval jste se do sklepa?“ Přikývnutí. „Žádné znamení neklidu?“ Pan Thorne zavrtěl hlavou.
Natáhla jsem ruku ke kovové bráně, ale zaváhala jsem. Hrdlo mi jako žluč naplnila touha. Byla jsem hloupá, stará, unavená a od chladu bolavá žena, přesto jsem nedokázala sama sebe přinutit otevřít bránu.
„Pojďte.“ Přešla jsem ulici a rychle se vzdalovala od domu. „Dáme si večeři U Henryho a vrátíme se později.“ Ale ke staré restauraci jsem nezamířila. Ve slepé, dezorientované panice jsem nás nasměrovala pryč od domu. Neuklidnila jsem se až do chvíle, kdy jsme dosáhli nábřeží a procházeli podél zdi Battery.
Nikoho jsme neviděli. Po ulici projíždělo pár aut, ale kdyby se k nám chtěl někdo přiblížit, musel by projet široké, volné prostranství. Šedé mraky pluly nízko a splývaly s bílými, zčeřenými vlnami zátoky.
Čerstvý vzduch a blednoucí světlo večera mě oživily a začala jsem lépe přemýšlet. Ať už měla Nina plány, jaké chtěla, má celodenní nepřítomnost je určitě rozhodila. Pochybovala jsem, že by Nina zůstala, pokud sama ucítí byť jen minimální riziko. Ne, jak tady stojím na chodníku Battery a třesu se, určitě se vrací do New Yorku. Ráno dostanu telegram. Téměř dokonale jsem si dokázala představit její slova: Melanie, není to s Willim příšerné? Příšerně smutné. Pojedeš se mnou na pohřeb? S láskou, Nina.
Začala jsem si uvědomovat, že má váhavost pramení z touhy vrátit se do tepla a pohodlí mého domu. Jednoduše jsem se bála vyklouznout z toho starého kokonu. Teď jsem to mohla udělat, zatímco se pan Thorne vrátí do domu, aby přinesl tu jedinou věc, kterou jsem tady nemohla nechat, počkám někde v bezpečí. Pak vyndáme auto z úkrytu a v době, kdy dorazí od Niny telegram, budeme už daleko. A pak se v měsících a letech, která přijdou, bude děsit stínů Nina. Usmála jsem se a začala formovat nezbytné příkazy.
„Melanie.“
Rychle jsem se obrátila. Pan Thorne posledních osmadvacet let nepromluvil. Teď se tak stalo.
„Melanie.“ Jeho obličej pokroutil široký škleb, který předvedl jeho zadní zuby. V pravé ruce držel nůž. Jak jsem zírala, vyskočilo ostří. Pohlédla jsem do jeho prázdných, šedých očí a věděla vše.
„Melanie.“
Dlouhé ostří opsalo mohutný oblouk. Nemohla jsem ho zastavit. Prořízlo mi látku rukávu kabátu a pokračovalo mi k boku. Ale při otočce se mi zhoupla kabelka. Nůž projel kůží, rozeral nepořádek uvnitř, probodl mi kabát a vyvolal krvácení nad nejspodnějším levým žebrem. Kabelka mi zachránila život.
Zvedla jsem otcovu těžkou vycházkovou hůl a udeřila pana Thorneho přímo do levého oka. Obrátil se, ale nevydal ani hlásku. Znovu nožem proťal vzduch, ale já o dva kroky ustoupila a panu Thornemu se zamlžil pohled. Sevřela jsem hůl

pevně oběma rukama, znovu jí mávla a předvedla nešikovné seknutí. Kupodivu znovu narazila do jeho oka. Ustoupila jsem o další tři kroky.
Po levé straně Thorneova obličeje stékala krev, na tvář viselo zničené oko. Rozšklebený úsměv zůstal. Pozvedl hlavu, pomalu natáhl levou ruku, s tichým křupnutím šedé cévy oko utrhl a odhodil ho do vody v zátoce. Vyrazil ke mně. Obrátila jsem se a utíkala.
Snažila se utíkat. Bolest v pravé noze mě po dvaceti krocích zpomalila k normální chůzi. Patnáct dalších, spěšných kroků a v plících mi došel vzduch. Srdce hrozilo puknutím. Na levém boku jsem ucítila v místech, kde se mě dotkl nůž, mokro a šimrání - jako kostka ledu přiložená na pokožku. Jediný pohled dozadu mi prozradil, že se pan Thorne blíží rychleji, než se já pohybuji. Normálně by mě předběhl čtyřmi kroky, ale když někoho Používáte, přimět ho k běhu je velmi těžké. Obzvláště pak, když jeho tělo reaguje na šok nebo trauma. Znovu jsem se ohlédla a málem uklouzla na kluzkém dláždění. Pan Thorne se široce šklebil. Z prázdného očního důlku mu prýštila krev a barvila mu zuby. Nikdo v dohledu.
Dolů po schodech, svírala jsem zábradlí, abych neupadla. Dolů po pokrouceném chodníku a nahoru po asfaltové stezce k silnici. Jak jsem procházela, pouliční lampy mrkaly a znovu se zapínaly. Za mnou bral pan Thorne schody po dvou. Jak jsem spěchala po pěšině vzhůru, děkovala jsem Bohu, že jsem si na lodní vyjížďku vzala boty na nízkém podpatku. Co by si asi pomyslel pozorovatel, který by sledoval tu bizarní, zpomalenou honičku dvou stařiků? Žádní pozorovatelé tady ale nebyli.
Zatočila jsem do postranní ulice. Zavřené obchody, prázdná skladiště. Odbočka vlevo mě odvede na Velkou ulici, ale vpravo, půl bloku daleko, se před temným obchodem objevila postava. Zamířila jsem tam. Už jsem nedokázala utíkat. Málem jsem omdlela. Artritické křeče v noze bolely víc, než jsem si kdy dokázala představit, a hrozily, že mě složí přímo na chodníku. Pan Thorne byl dvacet kroků ode mne a rychle vzdálenost zkracoval.
Muž, ke kterému jsem se blížila, byl vysoký, štíhlý černoch v hnědé, silonové bundě. Nesl krabici, která možná obsahovala zarámované sépiové fotografie. Jak jsem se k němu blížila, podíval se na mě, pak se podíval přes mé rameno na deset kroků vzdálený přízrak za mými zády.
„Hej!“ Muž stačil vykřiknout jedinou slabiku, pak jsem se myšlenkami natáhla a přeskočila. Kroutil se jako špatně ovládaná loutka. Poklesla mu čelist, oči pokryl skelný povlak. Propotácel se kolem mě přesně ve chvíli, kdy se pan Thorne natáhl po mém kabátu.
Krabice odlétla do vzduchu a na cihlovém chodníku se roztříštilo sklo. Dlouhé, hnědé prsty se natáhly po bílém krku. Pan Thorne ho odstrčil rukou, ale černoch zůstal umíněně stát, takže se obrátili jako dva nešikovní tanečníci. Doběhla jsem ke vchodu do úzké uličky a opřela se obličejem o chladné cihly, abych se vzpamatovala. Snaha a koncentrace na Používání toho cizince mi luxus odpočinku neposkytly ani na vteřinu.
Sledovala jsem nešikovné klopýtání dvou vysokých mužů a odolala absurdnímu nutkání, abych se nerozesmála. Pan Thorne vrazil tomu druhému do břicha nůž, vytáhl ho a zarazil znovu. Černoch se teď sápal po jeho zdravém oku. Silné zuby cvakaly a hledaly jeho krční tepnu. Vzdáleně jsem ucítila třetí, chladný průnik ostří. Srdce mu ale pořád tlouklo, dal se ještě Použít. Vyskočil, sevřel pana Thorneho okolo pasu, čelistmi sevřel svalnatý krk. Nehty rvaly krvavé pruhy bílé pokožky. Oba se svalili.
Zabij ho. Prsty tápaly po oku, ale pan Thorne pozvedl levou ruku a tenké zápěstí sevřel. Pan Thorne zaklínil s vypětím všech sil o mužovu hruď předloktí a pozvedl celé jeho tělo. Černoch vypadal jako dítě, které přehodil ležící otec. Zuby vyrvaly kus masa, ale žádná velká pohroma se nekonala. Pan Thorne vyrazil nožem: nahoru, doleva, pak doprava. Druhým švihem oddělil polovinu černochova krku a oba je postříkala krev. Nohy menšího muže se dvakrát křečovitě zaškubaly, pan Thorne ho odhodil stranou a já se rychle obrátila a kráčela ulicí dál.
Znovu ven na světlo. Slábnoucí večerní světlo, kde jsem si uvědomila, že jsem se dostala do slepé uličky.
O vodu zátoky se tady opíraly zadní stěny skladů a kovové boky přístavu Battery bez oken. Ulice se stáčela doleva, byla tmavá, opuštěná a pro útěk moc vzdálená.
Obrátila jsem se právě včas, abych spatřila, jak do ulice vstupuje černá silueta.
Pokusila jsem se o spojení, ale nic jsem nenašla. Nic. Pana Thorneho mohla stejně tak dobře zastupovat díra ve vzduchu. O to, jak to Nina dokázala, si budu dělat starosti později.
Postranní dveře do přístavu byly zamčené. Hlavní vchod téměř sto metrů daleko a věřím, že byl zamčený stejně tak. Z ulice vyplul pan Thorne, otáčel hlavou vlevo a vpravo, hledal mě. V nejasném světle působil jeho silně zašpiněný obličej málem černě. Začal klopýtat mým směrem.
Pozvedla jsem otcovu vycházkovou hůl, rozbila spodní tabuli okna a protáhla ruku mezi zubatými střepinami. Kdyby mělo okno dole nebo nahoře západku, byla jsem mrtvá. Ale našla jsem jen kličku a petlici. Prsty mi sklouzly po chladivém kovu, ale petlice odskočila ve chvíli, kdy pan Thorne vstoupil na chodník za mými zády. Pak jsem byla uvnitř a petlici zavřela.
Byla tam velká tma. Z betonové podlahy prosakoval chlad. Slyšela jsem pohupování množství zakotvených lodí. Padesát metrů ode mě proudilo světlo z oken kanceláře. Doufala jsem, že tady mají bezpečnostní systém, ale budova na to byla moc stará a přístav moc levný. Když za mnou rozbilo předloktí pana Thorneho zbytek skla, vydala jsem se ke světlu. Ruka se stáhla, silné kopnutí urvalo horní pant a vylámalo dřevo kolem petlice. Zašilhala jsem směrem ke kanceláři, ale z neuvěřitelně vzdálených dveří přicházel jen zvuk mluveného šou z rádia. Další kopnutí.
Obrátila jsem se napravo a vkročila na příď poskakující jachty. Pět kroků a ocitla jsem se v malém, zastřešeném prostoru, který sloužil jako přední kabina. Zatáhla jsem za sebou tenké dveře a vykoukla špinavým plexisklem.
Třetí kopnutí odhodilo dveře, jež zůstaly viset na dlouhých kusech rozlámaného dřeva. Vchod zaplnila tmavá postava. Od nože v pravé ruce se odrazilo světlo vzdálené pouliční lampy.
Prosím, prosím, zaslechni ten rámus. Ale v kanceláři se nic nepohnulo. Jen plechové hlasy rádia. Pan Thorne postoupil

o čtyři kroky, zaváhal a vkročil na první loď v řadě. Byl to otevřený člun se závěsným motorem, takže se za šest vteřin zase vrátil na betonový chodník. Druhá loď měla malou kabinu. Když pan Thorne vykopl malý poklop, ozvalo se zapraskání. Pak se znovu vrátil na cestu. Má loď byla osmá v řadě. Napadlo mě, jak je možné, že neslyší divoké bušení mého srdce.
Přesunula jsem se a vyhlédla okénkem na pravoboku. Nejasné plexisklo lámalo světlo na pruhy a vzory. Na krátký okamžik jsem v okně zahlédla bílé vlasy, někdo přeladil rádio na jinou stanici. Dlouhou místností se prohnala hlasitá hudba. Sklouzla jsem k dalšímu okénku. Pan Thorne právě opouštěl čtvrtou loď.
Zavřela jsem oči, nutila se zklidnit přerývaný dech a snažila se vzpomenout na bezpočet večerů, kdy jsem sledovala, jak se stará postava s nohama do „O“ sune ulicí. Pan Thorne dokončil inspekci na páté lodi, delší jachtě s kajutou a několika temnými kouty. Pak se vytáhl zpět na chodník.
Zapomeň na kávu v termoskách, zapomeň na křížovku. Podívej!
Šestý byl malý člun. Pan Thorne ho přejel pohledem, ale nenastoupil. Sedmá byla nízká plachetnice se stočenými plachtami a vchodem krytým plátnem. Pan Thorne prořízl tlustý materiál nožem. Krví potřísněné ruce plátno utrhly, jako by rvaly pohřební rubáš. Přeskočil zpět na chodník.
Zapomeň na kávu. Podívej! Hned teď!
Pan Thorne vkročil na příď mé lodi. Cítila jsem, jak se zhoupla pod jeho vahou. Neměla jsem se kam schovat. Pod sedadlem byla jen miniaturní skříňka, moc malá na to, abych se nacpala dovnitř. Uvolnila jsem plátěné proužky, které držely na lavici polštářek. Zdálo se mi, že se v malém prostoru rozléhá můj přerývaný dech. Když kolem okénka na pravoboku prošla noha pana Thorneho, stočila jsem se za polštářem jako embryo. Teď! Jeho obličej náhle zaplnil pruh plexiskla necelou stopu od mé hlavy. Neuvěřitelně široká grimasa se ještě roztáhla. Teď. Sestoupil dolů.
Teď. Teď. Teď.
Pan Thorne se přikrčil u dveří kajuty. Pokusila jsem se malé, žaluziemi kryté dveře zaklínit nohama, ale ta pravá mě neposlechla. Tenkými, dřevěnými proužky projela pěst pana Thorneho a sevřela můj kotník.
„Hej, vy tam!“
To byl roztřesený hlas pana Hodgese. Světlo baterky poskočilo naším směrem.
Pan Thorne se opřel o dveře a bolestivě mi zmáčkl levou nohu. Levou rukou, protlačenou mezi rozlámanými žaluziemi, mi pevně svíral kotník, tu druhou, s nožem, prostrčil otevřeným poklopem.
„Hej!“ zařval pan Hodges a má mysl přeskočila. Velmi těžce. Stařík se zastavil. Upustil baterku a uvolnil bezpečnostní pásku na rukojeti revolveru.
Pan Thorne sekal nožem sem a tam. Kajutu zaplnily cáry pěny, málem mi vyrazil polštář z rukou. Když nůž znovu udeřil, ostří mi přejelo špičku malíčku.
Udělej to. Teď. Udělej to.
Pan Hodges sevřel revolver oběma rukama a vypálil. Střela se stočila do tmy a zvuk se odrazil o beton a vodu. Blíž, ty hlupáku. Pohni sebou!
Pan Thorne se znovu přitáhl a tělo mu vklouzlo do otevřeného poklopu. Aby si uvolnil levou ruku, pustil můj kotník. Ruka se okamžitě objevila v kajutě a natahovala se po mně. Vytáhla jsem se nahoru a rozsvítila světlo nad hlavou. Z prázdného očního důlku na mě zírala tma. Rozlámanými žaluziemi se rozlilo světlo a vykreslilo mu na zničeném obličeji žluté pruhy. Svezla jsem se doleva, ale ruka, která svírala můj kabát, mě vytáhla zpět. Pan Thorne se ocitl na kolenou a snažil se osvobodit pravou ruku, aby mohl bodnout nožem.
Teď! Druhý výstřel pana Hodgese zasáhl pana Thorna do boku. Náraz ho srazil do sedu a pan Thorne zavrčel. Roztrhl se mi kabát a o zem zabubnovaly knoflíky.
Nůž se zasekl do příčky vedle mého ucha, pak se stáhl.
Na příď roztřeseně vstoupil pan Hodges, málem upadl a pomalu se sunul po pravoboku. Zatlačila jsem dvířky na ruku pana Thorneho, který mě pořád držel za kabát a táhl k sobě. Upadla jsem na kolena. Ostří znovu dopadlo. Roztrhlo pěnu a prořízlo mi kabát. Z rukou mi vypadly zbytky polštáře. Přinutila jsem pana Hodgese zastavit ve vzdálenosti čtyř stop a opřít pistoli o střechu kajuty.
Pan Thorne stáhl ostří a napřímil ho jako toreadorský meč. Cítila jsem tichý výkřik triumfu, jenž mu jako odporný výpar unikal mezi poskvrněnými zuby. Za jediným vytřeštěným okem hořelo světlo šílenství, světlo Niny.
Pan Hodges vypálil. Kulka přerušila panu Thornemu páteř a pokračovala k palubnímu odtoku. Pan Thorne se zlomil vzad, rozhodil ruce a dopadl na palubu jako obrovská ryba, kterou právě vytáhli. Na podlahu kajuty spadl nůž, ztuhlé, bílé prsty neustále tloukly o palubu jako nervů zbavené. Přinutila jsem pana Hodgese udělat krok vpřed, přiložit zbraň ke spánku pana Thorneho (kousek nad zdravé oko) a ještě jednou vystřelit. Následoval zdušený a dutý zvuk.

V koupelně kanceláře jsem našla lékárničku. Zatímco jsem si obvazovala malíček a vzala si tři Aspiriny, postavila jsem stařík ke dveřím.
Měla jsem zničený kabát, vzorované šaty pocákané krví. Nikdy jsem o ně moc nedbala - věřila jsem, že v nich vypadám staromódně - ale kabát patřil k mým oblíbeným. Měla jsem rozcuchané vlasy, poskvrnily je malé a vlhké kousky mozku. Opláchla jsem si obličej vodou a uhladila vlasy, jak jsem v tu chvíli dokázala nejlépe. Překvapivě mi, přestože se vysypala spousta věcí, zůstala otlučená kabelka. Přendala jsem do velké kapsy kabátu klíče, peněženku, brýle na čtení a kapesníky Kleenex, pak hodila kabelku za záchodovou mísu. Otcovu vycházkovou hůl jsem už neměla a ani jsem si nepamatovala, kde jsem o ni přišla.
Opatrně jsem uvolnila těžký revolver z Hodgesova sevření. Stařík nechal ruku nataženou, prsty svíral vzduch. Po několika vteřinách zkoušení se mi podařilo otevřít zásobník. Zůstaly dvě nábojnice. Ten starý blázen se tady procházel a měl plných všech šest komor! Vždycky si nech komoru pod kohoutkem prázdnou. To mě učil Charles to veselé a

vzdálené léto před tak dávnou dobou. Tehdy jsme zbraně používaly jako záminku k cestě na ostrov, kde jsme se učily střílet, ječely a nervózně se s Ninou smály, nechaly se objímat a podepírat. Naše těla se tiskla do pevných náručí našich vážných učitelů. Člověk musí vždycky nábojnice počítat, školil mě Charles a já v jeho náručí málem omdlela. Ucítila jsem sladkou, mužskou holící pěnu, ten teplý a zářivý den z něj vycházel pach tabáku.
Má pozornost zbloudila a pan Hodges se nepatrně zachvěl. Ústa se mu roztáhla, umělý chrup volně poskočil. Zašilhala jsem k odřenému koženému pásku, ale žádné zásoby patron jsem nenašla. Neměla jsem ani potuchy, kde je má. Pátrala jsem ve zmatených myšlenkách, jež staříkovi zůstaly. Ale zbylo jen málo. Jen dokola přehrávaný záznam hlavně, jež se blíží ke spánku pana Thorneho, výbuch…
„Pojďte," vyzvala jsem ho. Upravila jsem brýle na jeho prázdném obličeji, vrátila revolver do pouzdra a nechala ho, aby mne vyvedl z budovy.
Venku byla hustá tma. Postupovali jsme od jedné pouliční lampy ke druhé. Urazili jsme šest bloků, pak mi jeho silné chvění připomnělo, že jsem mu zapomněla obléknout kabát. Sevřela jsem duševní svěrák a pan Hodges se přestal třást. Dům vypadal jako předtím… můj bože… jen před pětačtyřiceti minutami. Nesvítila žádná světla. Zavedla jsem nás na nádvoří a při hledání klíče prohrabala přecpanou kapsu kabátu. Kabát sklesle visel, štípal mě chladný, noční vzduch. Z osvětlených oken na druhé straně dvora se ozýval smích malých holčiček a já spěchala, aby si Kathleen nevšimla, jak její dědeček vstupuje do mého domu.
Pan Hodges vstoupil s nataženým revolverem jako první. Než jsem vešla já, přiměla jsem ho zapnout světlo.
Hala byla prázdná a neporušená. Od naleštěných povrchů se odráželo světlo lustru v jídelně. Na minutu jsem se posadila na reprodukce Williamsburgova křesla na chodbě a nechala klesnout rychlost tepu na normál. Nemusela jsem pana Hodgese nutit, aby spustil kohoutek na napřažené pistoli. Paže se mu roztřásla námahou. Konečně jsem vstala a prošli jsme chodbou k zimní zahradě. Lítačkami do kuchyně vyrazila slečna Kramer a v širokém oblouku se dolů snášel těžký, železný pohrabáč. Staříkova paže se pod nárazem otočila a zbraň vypálila neškodně do naleštěné podlahy. Když slečna Kramer zvedla pohrabáč k druhému úderu, revolver vypadl z volných prstů.
Obrátila jsem se a utíkala chodbou zpět. Ve chvíli, kdy pohrabáč narazil na lebku pana Hodgese, jsem za zády uslyšela zvuk drceného melounu. Místo abych vyběhla na dvůr, vydala jsem se po schodech nahoru. Chyba. Slečna Kramer vyběhla po schodech a dorazila ke dveřím ložnice jen pár vteřin po mně. Zahlédla jsem její vytřeštěné, šílené oči a zvednutý pohrabáč, pak jsem těžké dveře zabouchla a uzamkla. Západka cvakla přesně ve chvíli, kdy se bruneta na druhé straně vrhla na dřevo. Tlustý dub nepovolil. Pak jsem zaslechla tlak kovu na dveře a rám. Znovu a znovu.
Proklínala jsem vlastní hloupost a obrátila se k důvěrně známé místnosti. Nic mi tady nemohlo pomoci. Ani telefon. Nebyla tady ani skříň, kam bych se schovala. Jen starožitný šatník. Rychle jsem přešla k oknu a vytáhla roletu. Mé výkřiky upoutají pozornost, ale ta obluda se dostane dovnitř dřív. Teď se snažila vypáčit okraje dveří. Podívala jsem se ven a spatřila stíny v oknech na druhé straně. Udělala jsem, co jsem musela.
Dvě minuty nato jsem už jen matně vnímala, jak dřevo kolem zámku povoluje. Zaslechla jsem vzdálené drhnutí pohrabáče který páčí vzpurný kovový plát. Dveře se zhouply dovnitř.
Slečnu Kramer zalil pot. Měla pokleslou čelist, z brady jí odkapávaly sliny. Oči nepatřily člověku. Tiché kroky tenisek na schodech za jejími zády nezaslechla ani ona, ani já.
Jdi dál. Zvedni to. Natáhni to - až dozadu. Použij obě ruce. Zamiř.
Slečnu Kramer něco varovalo. Měla bych říct, že něco varovalo Ninu. Ze slečny Kramer toho už moc nezbylo. Bruneta se obrátila k malé Kathleen, která stála na vrcholku schodiště a mířila na ni dědečkovou nataženou, těžkou zbraní. Druhá dívka vyběhla na nádvoří a volala svou kamarádku zpět.
Tentokrát Nina věděla, že se s hrozbou musí vyrovnat. Slečna Kramer pozvedla pohrabáč a obrátila se do chodby právě ve chvíli, kdy pistole vystřelila. Zpětný náraz srazil Kathleen ze schodů, nad levým ňadrem slečny Kramer vykvetla rudá květina. Obrátila se, ale levou rukou stačila sevřít zábradlí a těžce se vlekla po schodech k dítěti. Ve chvíli, kdy pohrabáč dopadl, zvedl se a znovu dopadl, jsem desetiletou dívenku pustila. Popošla jsem ke schodišti. Musela jsem to vidět. Slečna Kramer zvedla hlavu od své špinavé práce. Na krví postříkaném obličeji jsem rozeznala jen bělmo jejích očí. Mužskou košili měla nasáklou vlastní krví, přesto se pořád pohybovala a fungovala. Levou rukou pozvedla zbraň. Ústa se jí roztáhla a ozval se zvuk, jako když uniká pára ze starého radiátoru.
„Melanie…" Jak se ta stvůra ke mně po schodech blížila, zavřela jsem oči.
Otevřenými dveřmi prošla Kathleenina kamarádka, její malé nožky pumpovaly sem a tam. Šesti skoky zdolala schodiště a tenké, bílé ručky omotala slečně Kramer kolem krku v těsném objetí.
Obě přepadly vzad. Přes Kathleen, až pod široké schodiště, na leštěnou, dřevěnou podlahu.
Zdálo se, že se dívka zhmožděla jen trochu. Sešla jsem dolů a obrátila ji na bok. Na lícní kosti se jí utvořila modrá skvrna. Měla pořezané paže a čelo. Modré oči nechápavě zamrkaly.
Slečna Kramer měla zlomený vaz. Jak jsem se k ní blížila, pozvedla jsem pistoli a pohrabáč jsem odkopla stranou. Hlavu měla vykroucenou do neuvěřitelného úhlu, přesto byla pořád naživu. Měla ochrnuté tělo, dřevo potřísnila moč, ale její oči pořád ještě mrkaly a zuby obscénně cvakaly. Musela jsem spěchat. Z Hodgesova domu se ozvalo volání dospělých hlasů. Dveře na nádvoří se otevřely. Obrátila jsem se k dívence. „Vstaň." Jednou zamrkala a bolestivě se vyškrábala na nohy.
Zavřela jsem dveře a z věšáku sundala hnědý plášť do deště. Přemístit obsah mých kapes do pršiplášťě a svléknout si zničený jarní kabát zabralo jen minutku. Teď už hlasy volaly z nádvoří.
Poklekla jsem vedle slečny Kramer, sevřela oběma rukama její obličej a vyvinula silný tlak, abych udržela její čelisti bez hnutí. Obrátila oči v sloup, ale třásla jsem jí hlavou, až se znovu objevily zornice. Naklonila jsem se k ní, až se naše tváře dotýkaly. Šeptala jsem hlasitěji, než kdybych křičela.
„Jdu si pro tebe, Nino."

Pustila jsem její hlavu na dřevěnou podlahu a rychle přešla do zimní zahrady, mého šicího kouta. Neměla jsem čas vyběhnout do schodů pro klíč, tak jsem jen pozvedla windsorskou židli a rozbila u skříňky sklo. Má kapsa stačila jen tak tak.
Dívka zůstala stát na chodbě. Podala jsem jí pistoli pana Hodgese. Levá ruka jí visela v podivném úhlu a mě napadlo, že si přece jen něco nakonec zlomila. Ozvalo se zaťukání na dveře a někdo zkusil kliku.
„Tudy," zašeptala jsem a odvedla dívku do jídelny.
Po cestě jsme překročily slečnu Kramer, a jak bušení zesílilo, prošly jsme tmavou kuchyní. Pak jsme vyšly ven do aleje, do noci.

V tomto koutě Staré části stály tři hotely. Jeden byl drahý ale moderní motel nějakých deset bloků daleko. Komfortní, ale drahý. Ten jsem okamžitě zamítla. Druhý byl malý, ale útulný dům vzdálený jen pár bloků od mého domova. Jednalo se o příjemné, ale nijak exkluzivní hnízdečko. Přesně typ, jaký bych si vybrala při návštěvě cizího města. I ten jsem zamítla. Další stál o dva a půl bloku dál - stará vila na široké ulici přestavěná na malý hotel. Drahé starožitnosti ve všech místnostech, absurdně přemrštěné ceny. Tam jsem namířila. Dívka mi rychle kráčela po boku, v ruce pořád svírala pistoli a já ji přinutila, aby si sundala svetr a nesla ho přes ruku. Bolela mě noha a často jsem se, jak jsme spěchaly, o dívenku opírala.
Recepční v Mansard House mě poznal. Když si všiml, jak jsem rozcuchaná, pozvedl nepatrně obočí. Dívka zůstala stát v hale tři metry ode mě a částečně se ukryla ve stínech.
„Hledám svou přítelkyni," začala jsem rychle. „Nějakou paní Draytonovou."
Recepční chtěl promluvit, pak zaváhal, a aniž by si to uvědomil, se zamračil. Pak to zkusil znovu. „Je mi líto. Nikdo takového jména u nás registrován není."
„Možná se zapsala pod jménem, jaké používala za svobodna," doplnila jsem. „Nina Awkinsová. Je to starší, ale velmi atraktivní žena. O pár let mladší než já. Dlouhé, šedé vlasy. Mohla se zaregistrovat na svou přítelkyni… mladou, tmavovlasou lady jménem Barrett Kramer."
„Ne, je mi líto," odvětil recepční nápadně bezbarvým tónem. „Nikdo takového jména zde ubytován není. Chcete nechat zprávu pro případ, že vaše společnost dorazí později?"
„Ne," odpověděla jsem. „Žádnou zprávu."
Odvedla jsem dívku do haly a zatočily jsme do chodby, která vedla k záchodům a postranním schodištím. „Promiňte mi, prosím," oslovila jsem kolemjdoucího poslíčka. „Snad mi můžete pomoci."
„Ano, madam?" Otráveně se zastavil a uhladil si dlouhé vlasy. Bude to těžké. Jestli jsem neměla ztratit dívku, musela jsem jednat rychle.
„Hledám přítelkyni," začala jsem. „Je to starší, ale docela atraktivní lady. Modré oči, dlouhé, šedé vlasy. Cestuje s mladou ženou, která má tmavé a vlnité vlasy."
„Ne, madam. Nikdo takový tady ubytován není."
Natáhla jsem se a pevně mu sevřela předloktí. Pustila jsem dívku a zaostřila se na chlapce. „Jste si jistý?"
„Paní Harrisonová," odpověděl. Jeho pohled zabloudil za mě. „Pokoj dvě stě sedm. Severní čelo."
Usmála jsem se. Paní Harrisonová. Můj ty bože. Nina byla ale blázen. Dívka náhle tiše zakňourala a svezla se ke zdi. Rychle jsem se rozhodla. Ráda bych uvěřila, že šlo o dobrou vůli, ale občas si vzpomenu, že měla levou ruku bezvládnou.
„Jak se jmenuješ?" zeptala jsem se dítěte a něžně ho pohladila po vlasech. Oči jí zmateně přejížděly zleva doprava. „Tvé jméno," pobídla jsem ji.
„Alicia," jen zašeptala.
„V pořádku, Alicie. Chci, abys šla hned domů. Pospíchej, ale neutíkej."
„Bolí mě ruka," namítla. Začaly se jí chvět rty. Já se znovu dotkla jejího čela a zatlačila jsem.
„Jdeš domů," poručila jsem jí. „Ruka tě nebolí. Nebudeš si nic pamatovat. Je to jako sen, na jaký zapomeneš. Pospíchej, ale neutíkej." Vzala jsem jí pistoli, ale nechala jsem ji zabalenou ve svetru. „Sbohem, Alicie."
Zamrkala a přešla chodbou ke dveřím. Předala jsem pistoli poslíčkovi.. „Dej si ji pod vestu," vyzvala jsem ho.

„Kdo je to?" Ninin tichý hlas.
„Albert, madam. Poslíček. Máte venku auto a jsem připraven, abych vám odnesl tašky."
Následoval zvuk cvakání zámku a dveře se rozevřely do šíře bezpečnostního řetězu. Albert v jasu zamrkal, plaše se usmál a uhladil si vlasy. Přitiskla jsem se ke zdi.
„Moc dobře." Uvolnila řetěz a ustoupila. Když jsem vstoupila dovnitř, už se obrátila a zavírala si kufr.
„Ahoj, Nino," pozdravila jsem ji tiše. Záda se jí narovnala. I ten pohyb byl plný půvabu. Na přehozu přes postel jsem rozeznala obtisk, kde ležela. Pomalu se obrátila. Měla na sobě růžové šaty, jaké jsem nikdy předtím neviděla.
„Ahoj, Melanie," usmála se. Ty oči měly nejměkčí, nejčistější modrý odstín, jaký jsem kdy viděla. Přinutila jsem poslíčka, aby vyndal zbraň pana Hodgese a zamířil. Měl pevnou ruku. Natáhl kohoutek, až zaskočil na místo. Nina založila ruce. Nespouštěla pohled z mých očí.
„Proč?" zeptala jsem se.
Nina nepatrně pokrčila rameny. Chvíli se mi zdálo, že se začne smát. Kdyby to udělala - ten chraplavý, dětský smích, který se mě tolikrát dotkl - nevydržela bych to. Místo toho zavřela oči. Její úsměv zůstal.
„Proč paní Harrisonová?" zeptala jsem se.
„Ale drahoušku, zdálo se mi, že mu něco dlužíme. Myslím tím chudáčka Rogera. Řekla jsem ti někdy, jak umřel? Ne, samozřejmě jsem ti to neřekla. A nikdy ses, drahoušku Melanie, nezeptala." Její oči se otevřely. Obrátila jsem se k

poslíčkovi. Mířil přesně. Zbývalo jen trochu přitlačit na kohoutek.
„Utopil se, drahoušku," poučila mě Nina. „Chudák Roger skočil z parníku. Jak se jmenoval? Ten, co ho vezl zpět do Anglie. Tak zvláštní. A právě mi napsal dopis, kde mi slíbil sňatek. Není to hrozně smutný příběh, Melanie? Proč si myslíš, že něco takového udělal? Asi se to nikdy nedozvíme, že?"
„Myslím, že ne," připustila jsem a tiše poslíčkovi přikázala zmáčknout spoušť.
Nic.
Rychle jsem se obrátila doprava. Mladíkova hlava se točila ke mně. Já ho k tomu nepřinutila. Jeho natažená paže se začala strnule obracet mým směrem. Pistole se obracela hladce jako špička větrné korouhvičky.
Ne! Snažila jsem se, až se mi na krku napjaly šlachy. Otočka se zpomalila, přesto se nezastavila, dokud hlaveň nemířila přímo na můj obličej. Nina se teď zasmála. Ten zvuk mi připadal v malé místnosti velmi hlasitý.
„Sbohem, drahoušku Melanie," zašeptala a znovu se zasmála. Zasmála se a kývla směrem k poslíčkovi. Ve chvíli, kdy kohoutek cvakl, jsem se dívala do černé díry.
Prázdná komora. A další. A další.
„Sbohem, Nino," řekla jsem a vytáhla z kapsy pláště do deště Charlesovu pistoli. Exploze mi strhla zápěstí a místnost se naplnila modrým kouřem. Přesně uprostřed jejího čela se objevila malá (menší než desetník), ale naprosto dokonalá díra. Krátkou chvíli zůstala stát jako by se nic nepřihodilo. Pak přepadla vzad, svalila se přes vysokou postel a dopadla obličejem na podlahu.
Já se obrátila k poslíčkovi a neužitečnou zbraň nahradila starodávným, ale dobře udržovaným revolverem. Poprvé jsem si všimla, že není o moc mladší, než byl Charles. Jeho vlasy měly téměř stejnou barvu. Předklonila jsem se a lehce ho políbila na rty.
„Alberte," zašeptala jsem. „Zůstaly čtyři nábojnice. Člověk musí vždycky nábojnice počítat, že? Jdi do haly. Zabij vedoucího. Zastřel ještě jednu nejbližší osobu. Strč si hlaveň do pusy a zmáčkni kohoutek. Jestli nevystřelí, zmáčkni znovu. Ukrývej pistoli, dokud do haly nedorazíš."
Za obecného zmatku jsme se objevili v chodbě.
„Zavolejte sanitku!" vykřikla jsem. „Stalo se tam neštěstí, zavolejte někdo sanitku!" Několik lidí odběhlo, aby tak učinili. Omdlela jsem a opřela se o bělovlasého gentlemana. Kolem se hrnuli lidé, někteří nakukovali do pokoje a vykřikovali. Následoval zvuk tří výstřelů z haly. V novém zmatku jsem vyklouzla po zadním schodišti požárními dveřmi ven do noci.
Čtyři - Charleston
Úterý, 16. prosinec 1980

Šerif Bobby Joe Gentry se zhoupl na židli a znovu usrkl z plechovky coly. Nohama se opíral o plný stůl. Zavrtěl se, usadil mohutné tělo do pohodlnější polohy a kožený opasek zaskřípal. Kancelář byla malá, zdi z betonu, od šumu a hukotu okresní budovy ji dělily starodávné dřevěné příčky. Ze dřeva se loupala barva, její úřední odstín se lišil od opráskaného zeleného nátěru na hrubém betonu. Kancelář zabíral šerifův masivní stůl, tři vysoké kartotéky, dlouhý stůl plný knih a šanonů, tabule, na skobách visely přeplněné police, kolem stály dvě tmavé dřevěné židle plné desek a volných papírů.
„Nevěřím, že toho můžu udělat víc," promluvil agent Richard Haines. Muž od FBI odklidil pár šanonů a usadil se na okraj stolu. Na šedých kalhotách měl puky ostré jako nůž.
„To ne, souhlasil šerif Gentry. Tiše krknul a opřel plechovku s pitím o koleno. „Myslím, že není důvod k dalšímu pobytu. Stejně tak můžete vyrazit domů."
Zdálo se, že oba policisté mají spolu jen málo společného. Gentry byl uprostřed třicítky, jeho vysoká postava začínala přibírat tuk. Břicho mu napínalo košili šedé uniformy, viselo přes pásek, jako by předvádělo karikaturu z kresleného seriálu. Měl bílý, trochu pihovatý obličej, ale i přes řídnoucí vlasy a dvojitou bradu pořád působil přátelsky, na jeho obličeji se dal ještě najít vyraz zlobivého chlapce.
Šerif mluvil tiše, nasadil tón starého dobrého kluka, který se v poslední době tak rozšířil díky mnoha krátkovlnným vysílačkám v náklaďácích, nespočtu country písniček a zdánlivě nekonečné sérii filmů s Burtem Reynoldsem. Jeho rozhalená košile, tlusté břicho a líný přízvuk dokonale ladily s přátelstvím a nepořádkem jeho kanceláře. Přesto se velký muž pohyboval lehce, téměř s půvabem. To se k němu nehodilo.
Zvláštní agent Richard M. Haines od FBI působil svým chováním i zjevem podstatně jinak. Byl o dobrých deset let starší než Gentry, přesto vypadal mladší. Na sobě měl světle šedý, trojdílný letní oblek a béžovou košili od Jos. A. Bank. Jako burgundské rudou, hedvábnou kravatu nabízenou ve stejném katalogu pod pořadovým číslem 280235. Měl na krátko zastřižené vlasy, pečlivě učesané, na spáncích trochu šedi. Haines měl hranatý, střídmý a pravidelný obličej, který se hodil k jeho hubené postavě. Čtyřikrát týdně cvičil, aby udržel tělo v kondici a netloustl. Měl hluboký, pevný hlas bez jakéhokoliv přízvuku. Jako by Hainese navrhl zesnulý J. Edgar Hoover a použil ho jako formu pro všechny agenty.
Ale oba muže nedělil jen vzhled. Richard Haines navštěvoval tři roky vysokou školu v Georgetownu, pak ho vzali k FBI. Vzdělání dokončil jeho výcvik.
Bobby Joe Gentry vystudoval univerzitu Duke a získal diplom v oboru umění a historie. Pak pokračoval na severozápad, kde získal diplom z historie. Gentryho přivedl k policii jeho strýc Lee, okresní šerif poblíž Spartanburgu, který ho v létě roku 1967 zaměstnal jako dočasného zástupce. Rok nato obdržel Bobby Joe diplom, posadil se v parku v Chicagu a sledoval, jak se policie vymyká kontrole a bije protiválečné demonstranty, kteří se klidně rozcházejí.
Vrátil se domů na jih, strávil dva roky vyučováním na vysoké škole v Morehouse v Atlantě, pak přijal práci bezpečnostní stráže a pracoval na knize o Freedmanově kanceláři a její úloze během Rekonstrukce. Knihu nikdy

nedokončil, ale bezpečnostní práci si zamiloval i přesto, že měl pořád problémy s váhou. V roce 1976 se přestěhoval do Charlestonu a přidal se jako hlídka k policii. Rok nato odmítl nabídku práce profesora historie v Duke. Gentry miloval policejní práci, denní kontakt s opilci a blázny, pocit, že není ani jeden den služby jako ten druhý. Rok nato překvapil sám sebe, když kandidoval na šerifa charlestonského okresu. Další lidi překvapil tím, že ho zvolili. Místní novinář napsal, že Charleston je zvláštní městečko, které miluje vlastní historii. Napsal, že veřejnost zaujala představa historika, který dělá šerifa. Gentry se za historika nepovažoval. Sám sebe považoval za poldu.
„… jestli mě tedy nebudete potřebovat," řekl Haines.
„Hmmm? Cože?" zeptal se Gentry. Jeho pozornost se zatoulala. Zmáčkl prázdnou plechovku a hodil ji do koše, kde se odrazila o další pomuchlané plechovky a spadla na podlahu.
„Říkal jsem, že pokud mě nebudete potřebovat, zkontroluji Gallaghera, pak odletím zpět do Washingtonu. Budeme ve spojení přes Terryho a skupinu FAA."
„Jo, jasně," potvrdil Gentry. „No, skutečně si vážíme vaší práce, Dicku. Vy a Terry toho víte víc než celé oddělení dohromady."
Haines se postavil a už se měl k odchodu, když do kanceláře strčila hlavu šerifova sekretářka. Měla dvacet let starý účes, kostěné brýle na řetízku. „Šerife, je tu ten psychiatr z New Yorku."
„Sakra, málem jsem zapomněl," vykřikl Gentry a vyskočil na nohy. „Díky, Lindo Maeová. Řekněte mu, ať jde dál, prosím."
Haines popošel ke dveřím. „No, šerife, jestli něco, máte moje číslo…"
„Dicku, udělal byste pro mě něco a posadil se? Zapomněl jsem, že ten chlápek přijede ale může nám dát nějakou informaci o té Fullerové. Volal včera. Říkal, že je psychiatrem paní Draytonové, že je ve městě na služební cestě. Vadilo by vám počkat ještě pár minut? Jestli spěcháte, abyste chytil letadlo, můžu poslat Tommyho do motelu."
Haines se usmál a ukázal dlaň ruky. „Nikam nespěchám, šerife. Rád si psychiatra vyslechnu." Agent FBI přešel k jedné ze dvou židlí a zvedl bílou tašku od McDonalda.
„Díky, Dicku, vážně si toho cením," řekl Gentry a otřel si obličej. Přešel ke dveřím, ozvalo se zaťukání a vstoupil malý vousatý muž ve sportovních manšestrákách.
„Šerif Gentry?" Psychiatr jméno vyslovil s tvrdým „G".
„Jsem Bobby Joe Gentry." Šerifovy mohutné dlaně sevřely mužíkovu nataženou ruku. „Vy jste doktor Laski, správně?"
„Saul Laski." Psychiatr byl průměrně vysoký, ale vedle Gentryho působil jako trpaslík. Byl hubený, měl vysoké a bledé čelo, prošedivělé vousy a hnědé, smutné oči. Oči vypadaly starší než tělo. Brýle měl na jedné straně slepené páskou.
„Toto je zvláštní agent Richard Haines od FBI," prohlásil Gentry s mávnutím ruky. „Doufám, že vám nevadí. Požádal jsem Dicka, aby zůstal. Byl tady a mě napadlo, že možná položí inteligentnější otázky než já."
Psychiatr pozdravil Hainese kývnutím hlavy. „Nevěděl jsem, že se FBI zabývá místními vraždami," řekl Laski. Měl tichý hlas s nepatrným anglickým přízvukem, pečlivě volený slovosled a intonaci.
„Normálně ne," odvětil Haines. „Ale je tady několik faktorů v… ach… této situaci, které… ach… možná pod mandát FBI spadají."
„Ach? Jak to?" zeptal se Laski.
Haines zkřížil ruce a odkašlal si. „Například únos, doktore. Stejně tak násilí na občanských právech jedné či více obětí. Stejně tak nabízíme místním vyšetřovatelům pomoc našich soudních znalců."
„A Dick je tady, protože se roztrhlo to letadlo," doplnil Gentry. „Jo, posaďte se, doktore. Sedněte si. Tady, odklidím ten nepořádek." Přendal pár časopisů, desek a umělohmotných šálků na stůl a přešel k vlastní židli.
„Takže jste včera v telefonu prohlásil, že nám možná s touto několikanásobnou vraždou pomůžete."
„Newyorkské plátky tomu říkají vraždy z Mansard House," odpověděl Laski. Roztržitě si upravil brýle na nose.
„Jo?" vydechl Gentry. „No, sakra, pořád lepší než charlestonský masakr. Ale není to přesné. Většina lidí v Mansard House dokonce ani nebyla. Pořád si myslím, že dělají kvůli devíti zabitým lidem moc velký rámus. Věřím, že v noci jich v New Yorku zastřelí víc."
„Ano, snad," souhlasil Laski, „ale škála obětí a podezřelých není tak… ach… fascinující jako tady."
„To jste mě dostal," přiznal Gentry. „Určitě oceníme, jestli nám s tím problémem trochu ulehčíte, doktore Laski."
„Moc rád bych vám pomohl. Bohužel toho nemohu moc nabídnout."
„Byl jste psychiatrem paní Draytonové?" zeptal se Haines.
„Ach ano, do určité míry." Saul Laski udělal pauzu a zatahal se za vousy. Zdálo se, že má velké oči a těžká víčka. Jako by dlouho nespal. „Viděl jsem paní Draytonovou jen třikrát, naposledy v září. Navštívila mě po rozhovoru v Columbii v srpnu. Měli jsme dvě… ach… měli jsme potom dvě sezení."
„Ale byla vaší pacientkou?" Hainesův hlas předvedl nátlak státního zástupce.
„Technicky ano," připustil Laski. „Ale ve skutečnosti nemám žádnou praxi. Učím v Columbii, chápete, a občas dávám konzultace na tamější klinice… studentům, kterým by podle místní psycholožky, Ellen Hightowerové, návštěva psychiatra prospěla. A občas nějakému členu fakulty…"
„Takže byla paní Draytonová studentkou?"
„Ne. Ne, tomu nevěřím," odpověděl Laski. „Občas navštívila pár přednášek a zúčastnila se jako já večerních seminářů. Byla… ach… vyjádřila zájem o knihu, kterou jsem napsal…"
„Patologie násilí," doplnil šerif Gentry.
Laski zamrkal a upravil si brýle. „Nevzpomínám si, že bych se o názvu knihy zmínil, když jsem s vámi včera hovořil, šerife Gentry."
Gentry složil ruce na břicho a zašklebil se. „Nezmínil, profesore. Četl jsem ji minulé jaro. Abych řekl pravdu, přečetl jsem ji dvakrát. Nevzpomněl jsem si na vaše jméno. Až teď. Myslím, že je to sakra dobrá kniha. Měl byste ji přečíst, Dicku."

„Udivuje mě, že jste ji sehnal," řekl psychiatr a obrátil se k agentovi FBI. „Je to poněkud akademický pohled na určité případy. Vyšly jen dva tisíce kusů. Akademické nakladatelství. Většina prodaných kopií se použila při výuce v New Yorku a Kalifornii."
„Doktor Laski věří, že jsou někteří lidé vnímaví na… jak jste to nazval, pane? Klima násilí. Je to tak, ano?" zeptal se Gentry.
„Ano."
„A že někteří lidé… místa… chvíle… tyto vnímavé lidi naprogramují, aby se chovali, jak by je nikdy ani nenapadlo. To je samozřejmě jen mé hloupé shrnutí."
Laski na šerifa znovu zamrkal. „Velmi výstižné," dodal.
Haines se postavil a přešel k registratuře. Zkřížil ruce a nepatrně se zamračil. „Počkejte, to jsme mimo. Paní Draytonová k vám tedy přišla… měla zájem o knihu… pak se stala vaší pacientkou. Správně?"
„Souhlasil jsem se setkáním na profesionálním poli, ano."
„A měl jste s ní i osobní vztah?"
„Ne," odmítl Laski. „Setkal jsem se s ní jen třikrát. Jednou na pár minut po mé přednášce o násilí ve Třetí říši. A ještě dvakrát. Dvě hodinová sezení na klinice."
„Chápu," připustil Haines, přestože jeho tón napovídal o něčem jiném. „A myslíte, že jste při těch sezeních narazil na věc, která nám může pomoci či objasnit současnou situaci?"
„Ne," přiznal Laski, „bojím se, že ne. Bez porušení tajemství mohu říct, že měla paní Draytonová zájem o vztah s jejím otcem, který zemřel před mnoha lety. V našich diskusích jsem nenašel nic, co by osvítilo detaily její vraždy."
„Hmmm," zabručel Haines a vrátil se k židli. Zkontroloval hodinky.

Gentry se usmál a otevřel dveře. „Lindo Maeová! Drahoušku, přineste nám kávu. Děkuji, drahoušku."
„Doktore Laski, možná víte, že známe člověka, který vaši pacientku zavraždil," ozval se Haines. „Ale chybí nám motiv."
„Ach ano," vydechl Laski a uhladil si vousy. „Byl to nějaký místní mladík, že?"
„Albert LaFolette," doplnil Gentry. „Devatenáctiletý poslíček z hotelu."
„A o jeho činu není pochyb?"
„Ani trochu," doplnil Gentry. „Podle našich svědků vystoupil Albert z výtahu, přešel k pultu a zastřelil svého šéfa, Kyle Andersona, vedoucího hotelu Mansard House. Střelil ho do srdce. Přiložil mu revolver přímo na hruď. Na obleku jsou popáleniny. Nesl colt pětačtyřicet. Žádnou lacinou napodobeninu. Doktore, byla to skutečná a pravá pistole se sériovým číslem od pana Colta. Skutečná starožitnost. Kluk tedy opřel zbraň Kylemu o hruď a zmáčkl spoušť. Podle svědků nic neřekl. Pak se obrátil a střelil do obličeje Leonarda Whitneye."
„Kdo je pan Whitney?" zeptal se psychiatr.
Haines si odkašlal a odpověděl: „Leonard Whitney byl obchodní cestující z Atlanty. Právě vyšel z hotelové restaurace, když byl zastřelen. Pokud mohu říct, neměl s žádnou z obětí nic společného."
„Jo," přikývl Gentry. „Mladý Albert si potom strčil pistoli do pusy a zmáčkl spoušť. Nikdo z našich pěti svědků nic neudělal, nikdo se do toho nemíchal. Samozřejmě se to stalo během pár vteřin."
„A to byla stejná zbraň, kterou zavraždili paní Draytonovou?"
„Jo."
„A na tento případ máte nějaké svědky?"
„Ne tak docela," odpověděl Gentry. „Ale pár lidí vidělo Alberta, jak leze do výtahu. Vzpomínají si, protože utíkal z pokoje, odkud byla slyšet střelba. Někdo právě objevil paní Draytonovou. Ale zvláštní je, že nikdo neviděl v jeho ruce pistoli. Ale to není neobvyklé. V davu můžete vláčet prasečí nohu a nikdo si toho nevšimne."
„Kdo spatřil tělo paní Draytonové jako první?"
„Nejsme si jistí," odvětil šerif. „Bylo tam hodně zmatku a právě začalo představení v hale."
„Doktore Laski," přidal se Haines, „jestli nám nemůžete dát o paní Draytonové žádnou informaci, která by nám pomohla, myslím, že je to zbytečné." Agent FBI se zřejmě chystal rozhovor ukončit, ale přerušila ho sekretářka s kávou. Haines si položil umělohmotný šálek na registraturu. Laski se půvabně usmál a usrkl vlažný nápoj. Gentry měl kávu v bílém velkém hrnku s nápisem BOSS. „Děkuji vám, Lindo Maeová."
Laski nepatrně pokrčil rameny. „Chtěl jsem nabídnout pouze takovou pomoc, jaké jsem schopný," odpověděl tiše. „Chápu, že jste, gentlemani, neobyčejně zaměstnaní. Nebudu vás okrádat o čas." Položil šálek na stůl a postavil se na nohy.
„Jo!" vykřikl Bobby Joe Gentry. „Když už jste tady, můžete nám poskytnout vlastní názor." Obrátil se k Hainesovi. „Profesor dělal před pár lety newyorský policii konzultanta v případu Samova syna."
„Byl jsem jen jeden z mnoha," bránil se Laski. „Pomáhali jsme sestavit profil osobnosti vraha. Nakonec to bylo úplně špatně. Vraha chytili díky dokonalé práci policie."
„Jo," souhlasil Gentry, „ale napsal jste o masových vraždách knihu. Určitě bychom si s Dickem vyslechli váš názor."
Postavil se a přešel k dlouhé tabuli. Lepící páska držela na místě kus hnědého balicího papíru.
Gentry ho zvedl a předvedl křídou nakreslené tabulky, načmáraná jména a časy. „Zřejmě jste osoby a obsazení už četl."
„Některé," souhlasil Laski. „Noviny v New Yorku se zvlášť věnovaly Nině Draytonové, té malé holčičce a jejímu dědečkovi."
„Jo, Kathy," přikývl Gentry. Klouby zaťukal na tabuli vedle jejího jména. „Kathleen Marie Eliotová. Deset let. Včera jsem viděl její fotku ze čtvrté třídy. Hezká. Mnohem hezčí než fotografie z místa činu." Gentry udělal pauzu a protřel si tváře. Laski usrkl kávu a čekal. „Máme tady čtyři místa," pokračoval šerif a zaťukal na plánek ulice. „Jeden mrtvý občan za denního světla na Calhoun Street. Další mrtvý jeden blok od Battery Marina. Tři těla v domě paní Fullerové…"

Zaťukal na malý čtverec, kde se tísnila tři písmena X. „A velký finále se čtyřmi mrtvými v Mansard House.“
„Mají něco společného?“ zeptal se Laski.
„To je ten průšvih,“ vzdychl Gentry. „Mají a nemají. Jak se to vezme.“ Ukázal na sloupec jmen. „Tady pan Preston, černý gentleman, ubodaný na Calhoun Street. Místní fotograf a prodavač. Pracuje šestadvacet let ve Starý části. Předpokládáme, že je nevinným kolemjdoucím, kterýho zabila další mrtvola. Tady…“
„Karl Thorne,“ přečetl Laski v seznamu.
„Sluha pohřešované ženy,“ doplnil Haines.
„Jo,“ potvrdil Gentry, „ale podle řidičáku se Thorne nejmenoval. Ani Karl. Identifikace z Interpolu, která dnes dorazila, tvrdí, že se jmenoval Oscar Felix Haupt a byl to malej hotelovej zlodějíček ve Švýcarsku. Zmizel z Bernu v roce 1953.“
„Můj ty Bože,“ zamumlal psychiatr. „Vždycky si schovávají otisky bývalých hotelových zlodějíčků tak dlouho?“
„Haupt byl ještě něco víc,“ přerušil ho Haines. „Zdá se, že byl hlavním podezřelým v proslulém případu vraždy v roce 1953. Týkalo se to francouzského barona v lázních. Haupt krátce nato zmizel. Švýcarská policie věřila, že ho někdo zabil. Zřejmě nějaká evropská společnost.“
„Asi se spletli,“ řekl šerif Gentry.
„Proč jste požádali Interpol?“ zeptal se Laski.
„Pouhé vnuknutí,“ odvětil Gentry a znovu se zadíval na tabuli. „Oukej, máme tady Karla Oscara Felixe Thorne-Haupta. Je mrtvej v přístavu, a kdyby to šílenství skončilo, mohli jsme nějaký motiv vymyslet… třeba krádež lodě… Kulka v Hauptově mozku pochází z pistole nočního hlídače. Osmatřicítka. Problém je v tom, že Haupt dostal dva zásahy, ale byl celý zmlácený. Na šatech má skvrny dvou krevních skupin. Tedy kromě vlastní. A vzorky kůže a tkáně pod nehty ukazují na to, že zavraždil pana Prestona.“
„Dost zmatené,“ připustil Saul Laski.
„Ach, profesore, to jste ještě nic neviděl.“ Gentryho klouby zaťukaly vedle dalších tří jmen: Barrett Kramer, George Hodges, Kathleen Marie Eliotová. „Znáte tuto dámu, profesore?“
„Barrett Kramer?“ přečetl Laski. „Ne. Četl jsem její jméno v novinách, ale jinak ji neznám.“
„Jo. To stojí za to. Doprovázela na cestách paní Draytonovou. Její zástupkyně. Tak o ní mluvili lidi z New Yorku, co si přijeli pro tělo paní Draytonové. Byla uprostřed třicítky. Brunetka. Samej sval?“
„Ne,“ řekl Laski, „nevzpomínám si na ni. Ani na jedno sezení s paní Draytonovou nepřišla. Možná byla v ten večer, kdy jsem paní Draytonovou potkal, na přednášce, ale nevšiml jsem si jí.“
„Dobrá. No, máme tady slečnu Kramer, kterou zastřelil pan Hodges svou S and W osmatřicet. Ale soudní lékař si je jistý, že ji to nezabilo. Zdá se, že si zlomila krk při pádu ze schodů v domě paní Fullerové. Ještě dýchala, když se tam dostali lékaři. Ale v nemocnici ji prohlásili za mrtvou. Žádný mozkové vlny a tak. A teď soudní důkazy ukazují na to, že tu dámu ani nezastřelil chudák starý pan Hodges. Toho jsme našli tady“ - Gentry znovu zaťukal na tabulku - „v hale domu paní Fullerový. Jeho revolver jsme našli tady, na podlaze pokoje paní Draytonový v Mansard House. A co tedy máme?
Osm obětí, jestli počítáte Alberta LaFolette, pak jich je devět. Pět zbraní…“
„Pět zbraní?“ zeptal se Laski. „Promiňte, šerife. Nechtěl jsem vás přerušovat.“
„Ne, sakra, to je v pořádku. Jo, pět zbraní, o kterých víme. Stará pětačtyřicítka, kterou použil Albert, Hodgesova osmatřicítka, nůž poblíž Hauptova těla a ten prokletej pohrabáč, kterým slečna Kramer zabila tu malou holčičku.“
„Barrett Kramer zabila malou holčičku?“
„Uch-huh. Na tý proklatý věci byly všude její otisky a měla na sobě její krev.“
„To jsou pořád jen čtyři zbraně,“ namítl Laski.
„Hmmm, ach, ano, ještě dřevěná vycházková hůl, kterou jsme našli u zadních dveří přístavu. Byla na ní krev.“
Saul Laski zavrtěl hlavou a podíval se na Richarda Hainese. Agent zkřížil ruce a zíral na tabuli. Tvářil se znaveně a znechuceně.
„Vážně spletenec, co, profesore?“ dokončil Gentry. Vrátil se k židli a se zavzdycháním na ni dopadl. Opřel se a usrkl chladné kávy z velkého hrnku. „Nějaká teorie?“
Laski se smutně usmál a zavrtěl hlavou. Upřeně pozoroval tabuli, jako by si chtěl zapsat informace do paměti. Po chvíli se podrbal ve vousech a tiše dodal: „Obávám se, žádná teorie, šerife. Ale musím položit zjevnou otázku.“
„Která zní?“
„Kde je slečna Fullerová? Ta dáma, v jejímž domě došlo k takovému masakru?“
„Slečna Fullerová,“ zopakoval Gentry. „Z toho, co nám řekli sousedi, patřila ke starým pannám Charlestonu. A všichni tvrdí, že tady žije alespoň dvě stě let, profesore. Abych odpověděl na vaši otázku - po slečně Melanii Fullerový ani stopa. Jedna výpověď tvrdí, že se po zastřelení paní Draytonový v chodbě hotelu objevila neidentifikovaná starší žena, ale nikdo nepotvrdil, že šlo o slečnu Fullerovou. Tu dámu hledáme, ale zatím nic.“
„Zdá se, že má klíč,“ dodal Laski.
„Uch-huh. Možná. Pak jsme našli na Battery Marina roztrhanou kabelku. Zastrčenou za záchodem. Krev se shoduje s vystřelovacím nožem Karla Oscara.“
„Můj Bože,“ vydechl psychiatr. „To nedává žádný smysl.“
Následovala chvíle ticha, pak se postavil Haines. „Možná je to jednodušší, než se zdá,“ prohlásil a upravil si manžety. „Paní Draytonová navštívila slečnu Fullerovou… den před vraždami. Potvrzují to otisky prstů a sousedi ji viděli v pátek večer přicházet. Paní Draytonová se spletla a zaměstnala Barrett Kramer jako asistentku. Kramer hledají ve Philadelphii a Baltimore. Obvinění sahají až do roku 1968.“
„Jaká obvinění?“ zeptal se Laski.
„Prostituce a drogy,“ vyštěkl agent. „Takže se slečna Kramer a ten chlap paní Fullerové - ten Thorne - sešli, aby kuli

plány proti svým starým zaměstnancům. O majetku paní Draytonové se koneckonců tvrdí, že má cenu bezmála dva miliony, a paní Fullerová má tady v Charlestonu pěkný bankovní účet.“
„Ale jak mohli…“ začal psychiatr.
„Ještě chvíli. Takže Kramer a Thorne-Haupt, tak nějak - zabili vaši paní Fullerovou a zbavili se těla… mořská patrola právě prohledává záliv. Ale jejich plány přerušil její soused, starý strážník. Zastřelil Haupta a vrátil se do domu paní Fullerové, kde se setkal se slečnou Kramer. Staříkova vnučka ho viděla, jak přechází přes dvůr a přiběhla právě včas, aby se z ní stala další oběť. Albert LaFollett, další spiklenec, začal šílet, když se slečna Kramer a Haupt neobjevili, zabil paní Draytonovou a přeskočilo mu.“
Gentry se houpal na židli, ruce na břiše. Trochu se usmíval. „A co Joseph Preston, ten fotograf?“
„Jak jste řekl, nevinný kolemjdoucí,“ doplnil Haines. „Možná viděl, kam Haupt hodil tělo té staré dámy. Není pochyb, že ho zabil. Vzorky kůže a tkáně pod Prestonovými nehty se dokonale shodují se škrábanci na Hauptově tváři. Na tom, co z Hauptovy tváře zbylo.“
„Jo, a co jeho oko?“ zeptal se Gentry.
„Jeho oko? Čí oko?“ Psychiatr se obrátil od šerifa k agentovi FBI.
„Hauptovo,“ odpověděl Gentry. „Schází. Někdo ho vzal kyjem přes levou stranu obličeje.“
Haines pokrčil rameny. „Je to jediný scénář, který dává smysl. Máme tady dva zaměstnance, bývalé darebáky, kteří pracují pro dvě bohaté a staré dámy. Jejich pokus o únos či vraždu nebo co skončil sérií vražd.“
„Jo,“ potvrdil Gentry. „Možná.“
Saul Laski zaslechl v tichu, které se rozhostilo, smích z ostatních kanceláří okresní budovy. Venku zavyla siréna a utichla.

„Co si myslíte, profesore? Nějaké nápady?“ zeptal se Gentry.
Saul Laski pomalu zavrtěl hlavou. „Připadá mi to hodně zmatené.“
„A co myšlenka z vaší knihy o vibracích násilí?“ zeptal se Gentry.
„Hmmm,“ zabručel Laski, „tohle není zrovna situace, jakou jsem měl na mysli. Určitě tady máme řadu násilí, ale marně hledám katalyzátor.“
„Katalyzátor?“ zopakoval Haines. „O čem to tady sakra mluvíme?“
Gentry si opřel nohy o stůl a otřel si krk červeným šátkem. „Kniha doktora Laskiho hovořila o situacích, kdy jsou lidé k vraždě naprogramováni.“
„To nechápu,“ ohradil se Haines. „Co myslíte tím naprogramováni? Myslíte tím starý liberální argument o bídě a sociálních podmínkách, které způsobují zločin?“ Z agentova hlasu jasně vyznělo, co si o takovém problému myslí.
„Vůbec ne,“ odvětil Laski. „Podle mé hypotézy existují situace, podmínky, intuice, dokonce lidé, kteří dokážou v ostatních vyvolat stresovou odpověď končící násilím, dokonce zabitím. Přesto se zdá, že se jedná o náhodný vztah.“
Agent FBI se zamračil. „Pořád to nechápu.“
„Sakra,“ zaklel šerif Gentry, „viděl jste celu předběžného zadržení, Dicku? Ne? Ježíši, to se musíte podívat, než odejdete. Minulý srpen jsme ji natřeli na růžovo. Říkáme jí Pepto-Bismol Hilton. Ta zatracená věc funguje. Od doby, kdy jsme tam tu barvu nalili, klesly násilné příhody na nějakých šedesát procent, a to se nedá říct, že by se nám nějak vylepšila klientela. Samozřejmě je to opak problému, o kterém mluvíte, že, profesore?“
Laski si upravil brýle. Když zvedl ruku, Gentry zahlédl na jeho předloktí, těsně nad zápěstím, vybledlá vytetovaná čísla.
„Ano, ale hodí se pro stejnou teorii,“ doplnil psychiatr. „Studie barvy prostředí ukázaly u sledovaných subjektů jasné změny postoje a chování. Důvody pro pokles násilných případů v takovém prostředí jsou nejasné, ale data jsou zřejmá… jak jste sám připustil, šerife… a zřejmě ukazují na modifikaci psycho-fyziologické odezvy na změnu barvy. Má hypotéza tvrdí, že jsou některé nepochopitelné případy násilí výsledkem složitějších řad stimulujících faktorů.“
„Uch-huh,“ vydechl Haines. Zkontroloval hodinky a podíval se na Gentryho. Šerif seděl a nohama se opíral o stůl. Rozrušený Haines si smetl neviditelné smítko ze šedých kalhot. „Obávám se, že nechápu, jak nám to pomůže, doktore Laski,“ prohlásil agent. „Šerif Gentry tady stojí před ošklivou řadou vražd a labyrintem za něj neproběhnou žádné laboratorní myši.“
Laski přikývla nepatrně pokrčil rameny. „Rozhodl jsem se šerifovi povědět o mém vztahu k paní Draytonové a nabídnout pomoc. Chápu, že vás okrádám o vzácný čas. Děkuji za kávu, šerife.“
Psychiatr se postavil a zamířil ke dveřím.
„Děkuji vám za pomoc, profesore,“ ozval se Gentry a vysmrkal se do červeného kapesníku. Protřel látku sem a tam, jako by ho něco svědělo. „Ach, je tady ještě jedna otázka, kterou jsem vám chtěl položit.“
Laski se obrátil, jednu ruku na klice, a čekal.
„Doktore Laski, myslíte si, že mohou být tyto vraždy výsledkem určitého sporu mezi dámami Ninou Draytonovou a Melanií Fullerovou? Mohly například spustit celou sérii událostí?“
Laskiho obličej postrádal výraz. Smutné oči zamrkaly. „Je to možné, ale nevysvětluje to vraždy v Mansard House, že?“ odvětil.
„Ne, to určitě nevysvětluje,“ souhlasil Gentry a naposledy si otřel nos. „Dobrá. Díky, profesore. Určitě si vaší návštěvy vážíme. Jestli si vzpomenete na něco, co by nám mohlo poskytnout vodítko, prosím zavolejte nám, ano?“
„Zajisté,“ potvrdil psychiatr. „Mnoho štěstí, gentlemani.“
Haines čekal, dokud se nezavřely dveře. „Měli bychom toho Laskiho zkontrolovat,“ promluvil.
„Hmmm,“ zabručel Gentry. V rukou držel prázdný šálek a pomalu jím otáčel. „Už jsem to udělal. Je to Laski, to je v pořádku.“
Haines zamrkal. „Vy jste ho kontroloval, než se dnes dostavil?“

Gentry se zašklebil a odložil hrneček. „Potom, kdy včera zavolal. Tím chci říct, že tady nemáme moc podezřelých, kvůli kterým bych marnil čas a volal do New Yorku.“
„Nechám FBI zkontrolovat jeho alibi v době počínaje…“
„Přednášel v Columbii,“ přerušil ho Gentry. „V sobotu večer. Zúčastnil se veřejnýho fóra o pouličním násilí. Následovala recepce, která trvala až do jedenácti. Mluvil jsem s děkanem.“
„Nicméně,“ pokračoval Haines, „zkontroluji jeho spis. To vyprávění, jak k němu přišla Nina Draytonová na léčení, mi nepřipadá pravdivé.“
„Jo,“ připustil Gentry, „ocením, jestli to uděláte, Dicku.“
Agent FBI sebral svrchník. Zarazil se a podíval na šerifa. Gentry pevně svíral ruce, měl bílé prsty. V obyčejně žoviálních modrých očích se mísil vztek se zuřivostí. Gentry vzhlédl.
„Dicku, budu s tím potřebovat píchnout.“
„Samozřejmě.“
„Myslím to vážně,“ pokračoval Gentry a oběma rukama zvedl tužku. „V mým okresu nespáchá nikdo devět vražd, aby se z toho dostal. Někdo tohle svinstvo rozjel a já zjistím, kdo to byl.“
„Ano,“ souhlasil Haines.
„Zjistím kdo,“ pokračoval Gentry. Vzhlédl. Měl chladné oči. Aniž by to zaznamenal, tužka v jeho prstech se zlomila. „A pak je dostanu, Dicku. Určitě. To slibuju.“
Haines přikývl, rozloučil se a odešel. Gentry dlouhou dobu sledoval zelené dveře. Nakonec se podíval na rozlámanou tužku v ruce. Neusmál se. Pomalu a obezřetně ji rozlámal na menší kousky.

Haines si vzal taxík do hotelu, sbalil si věci, zaplatil účet a odjel stejným taxíkem na charlestonské mezinárodní letiště. Byl tam příliš brzy. Když podal zavazadla, prošel chodbou, koupil si Newsweek, minul několik telefonních automatů a nakonec se zastavil u telefonních budek na konci chodby. Vyťukal předčíslí Washingtonu.
„Volané číslo je přechodně mimo provoz,“ ozval se nahraný ženský hlas. „Prosím zkuste to znovu nebo kontaktujte místní službu.“
„Haines, M. Richard,“ promluvil agent FBI. Podíval se přes rameno a spatřil nějakou ženu s dítětem, která směřovala na záchod. „Coventry. Kabel. Snažím se dovolat 779-491.“
Následovalo cvaknutí, tiché zabzučení a ozval se další předem nahraný záznam. „Tato kancelář je kvůli inventuře zavřená až do oznámení. Chcete-li nechat zprávu, počkejte na tón. Zpráva není časově omezená.“ Po půl minutě ticha následoval tlumený zvonek.
„Tady Haines. Právě opouštím Charleston. Dnes se tady objevil psychiatr jménem Saul Laski, aby si pohovořil s Gentrym. Laski tvrdí, že pracuje v Columbii. Napsal knihu jménem Patologie násilí. Academy Press. Tvrdí, že se s Ninou Draytonovou setkal třikrát v New Yorku. Popírá, že zná Barrett Kramer, ale možná lže. Na ruce má tetování z koncentračního tábora. Sériové číslo 4490182.
A Gentry zkontroloval Karla Thorneho a ví, že je ve skutečnosti švýcarským zlodějem jménem Oscar Felix Haupt. Gentry je vesnický balík, ale není hloupý. Zdá se, že v celé věci něco čuchá.
Zítra podám zprávu. Mezitím doporučuji sledování Laskiho a šerifa Gentryho. Můžete zvážit ukončení jejich půjčky. Vrátím se dnes večer do osmi hodin a budu čekat na další instrukce. Haines. Kabel. Coventry.“
Agent Richard Haines zavěsil, zvedl kufr a rychle se zařadil do davu spěchajícího k odletovým branám.

Saul Laski opustil okresní budovu a přešel do postranní uličky, kde zaparkoval pronajatou Toyotu. Slabě mrholilo, ale Saula překvapilo, jaké je teplo. Bylo nějakých šestnáct stupňů. Když opouštěl minulý den New York, padal sníh a teplota už se pohybovala celé dny kolem minus pěti.
Posadil se do auta a sledoval, jak přední sklo křižují kapky deště. Uvnitř páchlo nové čalounění a něčí doutník. I přes teplý vzduch se začal chvět, chvění se změnilo v třas. Lehce uchopil volant a čekal, až se přestane třást tělo a chvění se přestěhuje do nohou. Pevně sevřel svaly na stehnech a myslel na něco jiného. Na jaro, na tiché jezero, které objevil minulé léto, na opuštěné údolí, na které narazil na Sinajském poloostrově, kde se zvedaly proti břidlicovým útesům římské sloupy.
Po pár minutách nastartoval auto a bezcílně vyrazil do deštěm zalitých ulic. Doprava byla téměř nulová. Přemýšlel, že pojede po silnici číslo padesát dva do hotelu. Místo toho se obrátil na East Bay Drive k jihu, směrem na Starou část Charlestonu.
Hotel Mansard House lemoval klenutý zelený baldachýn, jenž se táhl až k obrubníku. Soul se rychle podíval do tmavých dveří. O tři bloky dál odbočil vpravo do úzké uličky. Dvorky oddělovaly od cihlových chodníků ploty z krouceného železa. Saul zpomalil, tiše počítal a sledoval čísla domů.
Dům Melanie Fullerové byl tmavý. Prázdný dvůr, dům na severu chránily těžké okenice. Na bráně visel řetěz se zámkem. Zámek vypadal jako nový.
Saul odbočil další ulicí vlevo, pak ještě jednou, a nakonec se vrátil k Široké ulici, kde našel volné místo za rozvážkovým náklaďákem. Déšť zesílil. Saul vylovil ze zadního sedadla bílý tenisový klobouček, stáhl si ho přes čelo a zvedl si límec manšestrového saka.
Uprostřed bloku se táhla úzká ulička lemovaná plechovými garážemi, hustou zelení, vysokými ploty a bezpočtem popelnic. Stejně jako v autě i teď počítal domy. Aby se ujistil, že vybral správný dům, zkontroloval dvě uschlé palmy u jižního okna. Kráčel s rukama v kapsách, chápal, jak je v úzké uličce nápadný a nedokáže to zakrýt. Déšť pokračoval. Šedé odpoledne se měnilo ve tmavý zimní večer. Nezbývá mu víc než půlhodina světla. Zhluboka se nadechl a prošel třímetrovou příjezdovou cestou, která náhle končila v místech, kde se zvedala malá stáj. Okno bylo natřené černou

barvou, přesto poznal, že stavbu nikdy nepoužívali jako garáž. Zadní plot představovalo vysoké pletivo, kterým prorůstaly popínavé rostliny a dlouhé větve hustého živého plotu. Na nízké bráně, která kdysi patřila k černému plotu, visel řetěz a zámek. Na řetězu žlutá plastiková páska s nápisem: PODLE NAŘÍZENÍ ŠERIFA CHARLESTONSKÉHO OKRESU VSTUP ZAKÁZÁN.
Saul zaváhal. Vnímal pouze déšť na břidlicové střeše stáje a vodu, která odkapávala z kudzu. Zvedl ruce, chytil se vysokého plotu, zapřel levou nohu za tyč brány, chvíli balancoval nad rezavými železnými hroty, pak dopadl na dláždění zadního dvorku.
Chvíli seděl na bobku, roztažené prsty na mokrých kamenech, křeče v pravé noze. Naslouchal bušení vlastního srdce a štěkotu malého psíka z vedlejšího dvorku. Štěkot ustal. Saul rychle prošel kolem květin a nakloněného koupadla pro ptáky, zamířil k dřevěné verandě, kterou postavili až mnoho let po vzniku cihlového domu. Zdálo se mu, že blednoucí světlo a kapky na živém plotu dusí vzdálené zvuky a zesilují jeho kroky. Vlevo spatřil květiny za okenními tabulemi, odkud se natahovala ven zimní zahrada. Vyzkoušel venkovní dveře na verandě. S rezavým vydechnutím povolily a Saul vstoupil do tmy.
Dlouhý a úzký prostor páchl zemí a rozkladem. Na policích rozeznal tmavé siluety prázdných květináčů. Masivní vnitřní dveře zdobilo sklo a dřevěné ornamenty. Byly bezpečně zamčené. Saul věděl, že narazí na několik zámků. Stejně tak si byl jistý, že stará žena používá poplašný systém. A věděl, že nebude napojený na policejní stanici.
Ale co když se na něj policie napojila? Saul zavrtěl hlavou a přešel tmavý prostor, aby se podíval úzkým oknem za policí. Spatřil bílou masu ledničky. V tu chvíli zaslechl vzdálené zahřmění a déšť zesílil, zaútočil na střechu a živé ploty. Přesunul květináče na prázdný pult, otřel si hlínu z dlaní, pak sundal tři stopy širokou polici. Okna nad hrubým pultem byla zamčená zevnitř. Saul se přikrčil, na chvíli přitiskl prsty na sklo, pak se obrátil, aby našel největší a nejtěžší květináč.
Zvuk tříštěného skla mu připadal příliš hlasitý. Silnější než hromy, které doprovázely stroboskopické odrazy blesků. Světlo změnilo sklo v zrcadla. Saul ještě jednou udeřil, roztříštil vousatý obrys vlastního odrazu, ulomil zbylé střepiny a zatápal po kličce. Okamžitě ho napadlo, že se jeho dlaně dotkne cizí ruka. Dětinská myšlenka mu stáhla hrdlo. Našel řetízek a zatáhl. Okno se otevřelo. Vklouzl dovnitř, postavil se na lino a rozbité sklo a těžce dopadl na kuchyňské dlaždičky.
Ze starého domu se ozývaly zvuky. Za okny proudil déšť okapovými rourami, spustila lednička a Saulovi vyskočilo srdce do krku. Pochopil, že je pořád zapnutá elektřina. Zaslechl tiché škrábání, nehty na skle.
Z kuchyně ústily troje lítačky. Saul zvolil ty před sebou a vstoupil do dlouhé chodby. I v matném světle rozeznal pár kroků od kuchyňských dveří na tmavé podlaze vyštípaná místa. Zastavil se pod širokým schodištěm. Čekal, že spatří křídou namalované obrysy těl jako v amerických detektivních filmech. Nic nenašel. Jen širokou skvrnu na dřevěné podlaze poblíž prvního schodu. Podíval se krátkou chodbou do haly, pak postoupil do větší, přecpané místnosti, do salónku zařízeného nábytkem z minulého století. Barevnými tabulemi nad širokým oknem pronikalo světlo. Hodiny na krbové římse se zastavily ve tři dvacet šest. Čalouněný nábytek a vysoké vitríny plné křišťálu a porcelánu jakoby pohlcovaly veškerý kyslík v místnosti. Saul si pohladil límec a rychle salónek prozkoumal. Místnost zapáchala. Cítil stáří a leštidlo, hořký pudr a hnijící maso, které si celý život spojoval se starou tetou Danutou a jejím malým bytem v Krakově. Když Danuta zemřela, bylo jí sto tři let.
Na druhé straně vstupní haly se otevírala prázdná jídelna. Jak Saul našlapoval, zdobený lustr tiše zacinkal. V hale stál prázdný věšák na klobouky, o zeď se opíraly dvě černé hole. Venku projel pomalu nákladňák a dům se zachvěl.
Za jídelnou našel zimní zahradu. Tady bylo mnohem větší světlo. Saul se zastavil a připadal si zranitelný. Přestalo pršet, z mokré zahrady se zvedaly růže. Za pár minut bude tma.
Krásná vitrína byla rozbitá. Leštěný mahagon olámaný, na zemi se válelo rozbité sklo. Saul k ní váhavě přistoupil a klesl na bobek. Na prostřední poličce leželo několik převrácených sošek a talířů.
Postavil se a rozhlédl se kolem. Bezdůvodně v něm sílil pocit paniky. Zdálo se, že ho pach mrtvého masa doprovází do místnosti. Uvědomil si, že křečovitě svírá a roztahuje pravou ruku. Mohl odejít. Zamířit rovnou do kuchyně, projít dveřmi a za dvě minuty přelézt branku.
Obrátil se a prošel tmavou chodbou ke schodišti. Zábradlí bylo hladké, na dotyk chladné. Přestože našel na druhé straně malé kruhové okénko, ze schodů se zvedala tma a pohlcovala odpočívadlo před ním. Zastavil se nad schodištěm. Dveře napravo byly málem vyrvané z pantů. Z rámu visely bledé třísky. Jako vytržené šlachy. Saul se ovládl a vstoupil do ložnice. Páchla jako lednice s masem po týdnech bez elektřiny. V jednom rohu stála vysoká skříň, jež připomínala nacpanou rakev. Okna na dvůr zakrývaly těžké závěsy. Uprostřed starého toaletního stolku ležel používaný kartáč ze slonoviny a hřeben. Zrcátko bylo vybledlé a špinavé. Vysoká postel úhledně ustlaná.
Saul se obrátil k odchodu, když zaslechl nějaký zvuk.
Přimrzl uprostřed kroku, ruce sevřel nevědomky v pěst. Nic, jen zápach hnijícího masa. Už se chtěl pohnout a připsat hluk vodě v ucpaných okapech. Pak ho zaslechl znovu. Tentokrát byl jasnější.
Kroky dole. Tiché a rozvážné, začaly stoupat do schodů.
Saul se obrátil a popošel o čtyři kroky k velkému šatníku. Otevřel dveře a tiše vklouzl mezi vlněné šaty staré dámy. Silně mu hučelo v uších. Pokroucené dveře se nedaly úplně zavřít, takže vnímal úzkou linku šedého světla, kterou přerušovala tmavá postel.
Kroky vystoupily na konec schodiště, tiše a dlouze váhaly, pak vstoupily do místnosti. Byly velmi tiché.
Saul zadržel dech. Do nosu mu pronikal zápach bavlny a naftalínu, smrad shnilého masa. Hrozil, že ho udusí. Kolem visely těžké šaty a šály, natahovaly se k němu, dotýkaly se jeho ramen a krku.
Nedokázal určit, zda kroky odešly, tak hlasitě mu hučelo v uších. Pohltila ho panika klaustrofobie. Nedokázal se zaměřit na úzkou štěrbinu světla. Vzpomínal na hlínu, která padá na obrácené tváře, na pohybující se bílé paže, které bojovaly s

černou půdou, na bílou omítku na zarostlé tváři a hubených nohou. Vzpomínal na šedočernou vlnu v zimním světle, které se vznášelo nad Jámou, kde se kroutily bílé končetiny. Kroutily se a svíjely jako pomalé larvy v černé zemi…
Zalapal po dechu. Bojoval s vinou a natáhl ruku, aby otevřel dveře.
Nikdy se jich nedotkl. Než se dokázal pohnout, dveře se násilně rozletěly.
Pět - Washington, D.C.
Úterý, 16. prosinec 1980

Tony Harod a Marie Chenová přistáli na Washingtonském národním letišti, pronajali si auto a zamířili rovnou do Georgetownu. Bylo něco po obědě. Překročili Mason Memorial Bridge. Holé stromy vrhaly nepatrné stíny na Středisko. Wisconsin avenue byla poloprázdná.
„Tady," promluvil Harod. Marie odbočila na M. Street. Zdálo se, jako by se drahé domy shlukly v bledém zimním světle dohromady. Dům, který hledali, připomínal ostatní. Před žlutými dveřmi od garáže se nesmělo parkovat. Kolem prošla dvojice lidí zabalených v těžkých kožešinách, na vodítku roztřeseného pudla.
„Počkám," navrhla Marie Chenová.
„Ne," odmítl Harod. „Objeď blok a vracej se v desetiminutovejch intervalech."
Harod vystoupil, Marie na chvíli zaváhala, pak odjela. Limuzína měla vlastního řidiče. Harod ignoroval přední dveře a přistoupil ke garáži. Kovový panel odskočil a odhalil úzkou štěrbinu a čtyři neoznačené plastikové knoflíky. Harod vyndal z peněženky malou kreditní kartu a vrazil ji do štěrbiny. Ozvalo se cvaknutí. Přistoupil ke zdi a čtyřikrát zmáčkl třetí knoflík. Potom tři ostatní. Dveře garáže se s cvaknutím otevřely. Harod vyndal kartu a vstoupil.
Když se za ním dveře zavřely, ocitl se ve tmě prázdného prostoru. Necítil benzín ani naftu, jen chladný beton a pryskyřičnou vůni dřevěných trámů. Udělal tři kroky do středu garáže a zastavil se. Neobtěžoval se hledáním dveří či vypínače. Ozvalo se tiché elektrické vrčení a Harod věděl, že ho pozoruje videokamera. Pozoruje ho a zkoumá, zda s ním nepřišel někdo jiný. Věřil, že používá infračervené paprsky nebo čočky na posílení světla. Bylo mu to jedno.
Dveře se otevřely. Harod postoupil ke světlu a vkročil do prázdného pokoje, který měl původně sloužit (soudě podle elektrických přívodů a trubek) jako prádelna. Jak vstoupil, nad druhými dveřmi se otočila další kamera. Harod si rozepnul koženou bundu.
„Sundejte si černé brýle, prosím, pane Harode." Hlas přicházel z obyčejného domácího interkomu na zdi.
„Polib si prdel," pronesl Harod příjemným tónem a sundal si letecké brýle. Jakmile se dveře otevřely a vstoupili dva vysocí muži v tmavých oblecích, vrátil brýle na oči. Jeden muž byl plešatý a mohutný, stereotypní obrázek vyhazovače či osobního strážce. Druhý byl vyšší, hubený, tmavý, určitým způsobem působil hrozivěji.
„Můžete zvednout paže, pane?" zeptal se ten silný.
„Můžete se jít bodnout?" odvětil Harod. Nesnášel, když se ho dotýkali muži. Nesnášel představu, že by se jich měl dotýkat. Dvojice trpělivě čekala. Harod zvedl ruce. Silný muž ho profesionálně, neosobně prohledal a přikývl.
„Tudy, pane Harode." Hubený muž ho vedl dveřmi, nepoužívanou kuchyní světlem zalitou chodbou kolem několika prázdných a nezařízených místností, až zastavili pod schodištěm. „První místnost vlevo, pane Harode," poučil ho a ukázal nahoru. „Čekají na vás."
Harod neodpověděl a vystoupil po schodech. Byla tady světlá, dubová, nablýskaná podlaha. Jeho kroky na schodech bylo slyšet po celém domě. Budova voněla čerstvou barvou a prázdnotou.
„Pane Harode, jsme rádi, že jste to zvládl." Uprostřed nedokonalého kruhu sedělo pět mužů na rozkládacích stoličkách. Místnost měla možná sloužit jako hlavní ložnice nebo velká studovna. Holá podlaha, bílé okenice, chladný krb. Harod muže znal. Nebo spíš jejich jména. Znal je jako Traska, Colbena, Suttera, Barenta a Keplera. Měli na sobě drahé, střídmé obleky od krejčího, seděli ve stejných pozicích. Rovná záda, nohy křížem, založené ruce. Tři z nich měli u sebe kufříky. Tři měli brýle. Všichni běloši. Jejich věk kolísal mezi pozdní čtyřicítkou a šedesátkou. Barent byl nejstarší. Colben byl téměř plešatý, ostatní měli stejné účesy od holiče v Capitol Hill.
Oslovil ho Trask: „Jste tady pozdě, pane Harode."
„Jo," souhlasil Tony Harod a přistoupil blíž. Nepřipravili pro něj židli. Sundal si koženou bundu, pověsil si ji na prst a přehodil přes rameno. Měl na sobě zářivě červenou hedvábnou košili, která předváděla medailon ze žraločího zubu na zlatém řetízku, černé manšestrové kalhoty, na pásku velkou zlatou přezku R2-D2, kterou mu dal George Lucas, a těžké boty s tlustými podpatky. „Letadlo mělo zpoždění."
Trask přikývl. Colben si odkašlal, jako by se chystal promluvit, ale nakonec si jen upravil kostěné brýle.
„Co tedy víme?" zeptal se Harod. Aniž by počkal na odpověď, přešel ke skříni, vyndal kovovou skládací židličku a postavil ji do kruhu. Rozkročmo se na ni posadil, do klína uložil bundu. „Je něco novýho?" zeptal se. „Nebo jsem podniknul ten přiblblej vejlet jen tak?"
„Právě jsme se chystali zeptat vás," odvětil Barent. Měl příjemný, dokonale modulovaný hlas. V jeho slovech bylo slyšet Východní pobřeží a Anglie. Barent byl člověkem, který určitě nepotřeboval zvyšovat hlas. Všichni ho poslouchali.

Harod pokrčil rameny. „Měl jsem projev na Williho pohřbu," řekl. „Forest Lawn. Pěkně smutný. Dostavili se nějaký dvě stovky hollywoodskejch známejch osobností. Deset nebo patnáct z nich se s Willim skutečně setkalo."
„Jeho dům," promluvil Barent trpělivě. „Prohledal jste jeho dům, jak jsme žádali?"
„Jo."
„A?"
„A nic," doplnil Harod. Jeho ústa se změnila v tenkou linku na bledé tváři. Svaly v koutcích, které tak často vyjadřovaly sarkasmus a krutý humor, se stáhly. „Měl jsem jenom pár hodin. Polovinu z nich sem vyháněl jeho starý

milence, co měli klíče a vraceli se jako supi pro kosti…“
„Byli Použiti?“ zeptal se Colben. V jeho hlasu zazněla úzkost.
„Ne, myslím, že ne. Pamatujte, že Willi ztrácel sílu. Možná se na nich trochu trénoval. Trochu je polaskal. Ale i o tom dost pochybuju. S jeho penězma a v jeho studiu.“
„Pátrání,“ připomněl Barent.
„Jo, měl jsem nějakou hodinu. Tom McGuire, Williho právník, je můj starej kámoš a nechal mě kouknout na papíry ve Williho sejfu a stole. Nic moc. Nějakej film a literární věci. Nic, čemu byste řekli portfolio. Willi se v investicích věnoval filmovýmu průmyslu. Spousta obchodních dopisů, ale téměř nic osobního. Poslední vůli četli včera, to víte. Já dostal dům… jestli zaplatím ty přiblblý daně. Většina peněz se váže na projekty. Zbytek bankovního konta odkázal hollywoodskýmu A.S.P.C.A.“
„A.S.P.C.A.?“ zopakoval Trask.
„No, to si pište. Starej Willi byl blázen do zvířat. Pořád si stěžoval, jak je zneužívají ve filmech a žádal o přísnější zákony, který budou chránit koně při kaskadérskejch scénách a takový sračky.“
„Pokračujte,“ vyzval ho Barent. „Žádné papíry, které by vedly k Williho minulosti?“
„Ne.“
„A co by ukazovalo na jeho Schopnosti?“
„Ne. Nic.“
„A ani zmínka o nás?“ zeptal se Sutter.
Harod se narovnal. „Samozřejmě ne. Víte, že Willi o Klubu nic nevěděl.“
Barem přikývl a spojil ruce. „Ani náhodou, pane Harode?“
„Ani náhodou.“
„Přesto věděl o vaší Schopnosti?“
„No, ano, tím chci říct, jasně. Ale před lety ste souhlasili, že to vědět může. Řekli ste, že mu to mám prozradit.“
„Ano.“
„A kromě toho Willi vždycky mou Schopnost považoval za slabou a nespolehlivou. Protože jsem Nepoužíval lidi jako on a protože… kvůli mým preferencím…“
„Nepoužívat může,“ doplnil Trask.
„Kvůli mým preferencím,“ odsekl Harod. „Co Willi sakra věděl? Díval se na mě povýšeně, i když ztratil úplně všechno a zůstala mu jen moc nad Reynoldsem a Luharem, kteří byli na jeho laskání závislí. Chvílema už nebyl dokonce schopnej ani toho.“
Barent znovu přikývl. „Takže nevěříte, že dokázal Používat lidi, aby ukončili ostatní?“
„Kriste, ne,“ odvětil Harod. „Vážně ne. Možná dokázal používat svý dva zabijáky nebo jednoho z milenců, ale nebyl tak hloupej.“
„A nechal jste ho odcestovat do Charlestonu, aby se… hmmm… znovu setkal s těmi dvěma ženami?“ zeptal se Kepler.
Harod sevřel přes koženou bundu opěradlo židle. „Co myslíte tím nechal ho? Sakra, jo, nechal. Mou prací bylo ho sledovat, nikoliv omezovat jeho cestování. Willi cestoval po celým světě.“
„A co myslíte, že na těch setkáních dělal?“ zeptal se Barent.
Harod pokrčil rameny. „Rozprávěl o starejch časech. Kecal s těma dvěma babkama. Pokud vím, tak ty starý babky pořád klátil. Jak to mám sakra vědět? Většinou byl pryč dva, tři dny. Nikdy se nic nestalo.“
Barent se obrátil ke Colbenovi a zagestikuloval. Plešatý muž otevřel kufřík a vyndal hnědou, vázanou brožuru, která připomínala fotoalbum. Odnesl ji Harodovi. „Co to má sakra bejt?“
„Podívejte se na to,“ přikázal mu Barent.
Harod listoval albem. Nejprve rychle, pak zpomalil. Přečetl několik novinových výstřižků. Když skončil, sundal si tmavé brýle. Nikdo nepromluvil. Na M. Street se ozval klakson.
„To nepatří Willimu,“ prohlásil Harod.
„Ne,“ řekl Barent, „patřilo to Nině Draytonové.“
„Neuvěřitelný. Sakra, kurva, neuvěřitelný. To nemůže bejt pravda. Ta stará bába musela bejt senilní, snít o moci. Přála si vrátit starý dobrý dny.“
„Ne,“ opravil ho Barent. „Zdá se, že žila v přítomnosti. Ty výstřižky jí zřejmě patří.“
„Do prdele,“ vydechl Harod, nasadil si brýle a promasíroval tváře. „Jak ste to sehnali? Její byt v New Yorku?“
„Ne,“ odpověděl Colben. „Minulou sobotu jsme měli někoho v Charlestonu kvůli Williho leteckému neštěstí. Dokázal to ukradnout v márnici z věcí Niny Draytonové, než si toho všimly místní autority.“
„Jste si jistej?“ zeptal se Harod.
„Ano.“
„Otázka zní,“ pokračoval Barent, „hráli ti tři svou starou vídeňskou Hru? A jestli ano, měl Willi u sebe podobné dokumenty?“
Harod zavrtěl hlavou, ale neodpověděl.
Colben vyndal z kufříku hromádku dokumentů. „V troskách letadla se nic nenašlo. Samozřejmě se toho našlo jen málo. Zůstala jen polovina těl. Ti, které vytáhli z bažiny, byli na kusy, dali se těžko identifikovat. Byla to velmi silná exploze. Bažina omezila záchranu. Těžká situace pro vyšetřovatele.“
„Která z těch dvou starejch sviní za to může?“ zeptal se Harod.
„Nejsme si jistí,“ přiznal Colben. „Ale zdá se, že Williho přítelkyně, paní Fullerová, ten víkend nepřežila. Je logickou kandidátkou.“
„Pro Williho pěkně blbá cesta na onen svět,“ prohlásil Harod.

„Jestli skutečně zemřel," doplnil Barent.
„Cože?" Harod se opřel o židli. Natáhl nohy a podrážkami udělal černé stopy na dubové podlaze. „Myslíte, že ne? Myslíte, že nebyl na palubě?"
„Zaměstnanec u přepážky si vzpomíná, jak Willi a jeho dva kamarádi nastoupili," doplnil Colben. „Hádali se, Willi a jeho černý kolega."
„Jensen Luhar," dodal Harod. „Ten vygumovanej pablb."
Ozval se Barent: „Ale není záruka, že na palubě zůstali. Toho člověka u přepážky odvolali pár minut před zapečetěním letadla."
„Ale nic nenapovídá tomu, že by Willi na palubě nebyl," naléhal Harod.
Colben odložil dokumenty. „Ne, ale dokud nenajdeme tělo pana Bordena, nemůžeme s jistotou věřit, že byl… ach… neutralizován."
„Neutralizován," zopakoval Harod.
Barent se postavil a přešel k oknu. Odsunul závěs, který visel nad bílými okenicemi. V nepřímém světle měl porcelánově hladkou pokožku. „Pane Harode, existuje možnost, že Willi von Borchert věděl o Island klubu?"
Harodovi poskočila hlava, jako by dostal políček.
„Ne. V žádným případě."
„Jste si jistý?"
„Každopádně."
„Nikdy jste se o něm nezmínil? Ani nepřímo?"
„Proč bych to sakra dělal? Ne, sakra, Willi o něm vůbec nic nevěděl."
„Jste si tím jistý?"
„Willi byl starej, Barente. Myslím vážně starej. Napůl šílel, že už nedokáže lidi Používat. Zvláště pak k zabíjení. Zabíjení, Colbene, za-bí-je-ní, žádné neutralizování či ukončení půjčky či velmi zaujatá eliminace nebo jak tomu ta vaše pitomá agentura nadneseně říká. Willi zabíjel, aby zůstal mladý. A už to nedokázal. Chudák starej páprda vysychal jako švestka na slunci. Kdyby o vašem děsným Island klubu věděl, připlazil by se po kolenou a prosil, ať ho vezmete mezi sebe."
„Je to i váš Island klub, Harode," poučil ho Barent.
„Jo, doslechl jsem se. Ale ještě jsem tam nebyl, takže to nevím."
Barent pokračoval: „Druhý týden v létě budete pozván. První týden není… ach… naprosto nezbytný, že?"
„Možná ne. Ale asi bych si rád potřás rukou s boháčema a mocnejma lidma. A to nemluvím o vlastním malým pohlazení."
Barent se usmál a několik dalších ho napodobilo. „Můj ty bože, Harode," vydechl Sutter, „copak toho nemáte dost v Tinsel Townu?"
„A kromě toho," pokračoval Trask, „nepřišlo by vám to trochu obtížné? Tím myslím, pokud zvážíte seznam hostů na první týden… ve světle vašich preferencí."
Harod se obrátil a podíval se na něj. Jeho oči se změnily v úzké štěrbiny zasazené do bledé masky. Hovořil velmi pomalu, jednotlivá slova cvakala jako nábojnice, které padají do komory. „Víte, co tím myslím. Nehrajte si kurva se mnou."
„Ano," potvrdil Barent. Jeho tón uklidňoval, britský přízvuk zesílil. „Víme, co jste myslel, pane Harode. A toto může být váš rok. Víte, kdo se na Islandu objeví tento červen?"
Harod pokrčil rameny a odvrátil se od Colbena. „Předpokládám, že běžná tlupa kluků, co touží po letním táboře. Věřím, že se tam znovu objeví Henry K. Možná nějakej bejvalej prezident."
„Dva ex-prezidenti," doplnil Barent s úsměvem. „A kancléř Západního Německa. Ale to není tak důležité. Bude tam příští prezident."
„Příští prezident? Ježíši Kriste, nedosadili jste právě jednoho?"
„Ano, ale je starý," namítl Trask a ostatní se zasmáli, jako by se jednalo o jejich oblíbený žert.
„Vážně," pokračoval Barent, „toto je váš rok, pane Harode. Až nám pomůžete objasnit detaily toho charlestonského problému, v cestě k vašemu plnému členství už nic stát nebude."
„Jaký detaily?"
„Nejprve nám pomůžete s jistotou zjistit, že je William D. Borden… neboli Herr Wilhelm von Borchert… mrtvý. Budeme pokračovat ve vlastním pátrání. Možná se brzy objeví jeho tělo. Můžete nám jednoduše pomoci tím, že eliminujete další možnosti, které se možná objeví."
„Dobrá. Co ještě?"
„Za druhé provedete důkladnější průzkum majetku pana Bordena, než se… ach… snesou další supi. Ujistíte se, že nezanechal nic, co by mohlo někoho ztrapnit."
„Večer letím zpět," odpověděl Harod. „Ráno zajedu k Willimu."
„Skvělé. A za třetí, poslední úkol, bychom si vyžádali vaši pomoc při posledním charlestonském detailu."
„O co jde?"
„Osoba, která zabila Ninu Draytonovou a je s největší pravděpodobností zodpovědná za smrt vašeho přítele Williho. Melanie Fullerová."
„Myslíte, že je ještě naživu?"
„Ano."
„A žádáte mou pomoc, abychom ji našli?"
„Ne," odmítl Colben, „my ji najdeme."

„Co když opustila zem? Být na jejím místě, udělal bych to.“
„My ji najdeme,“ zopakoval Colben důrazně.
„Jestli nechcete, abych ji našel, co potom?“
„Chceme, abyste byl přítomen, až ji chytí,“ doplnil Colben. „Chceme, abyste ukončil její půjčku.“
„Neutralizoval ji,“ dodal Trask s nepatrným úsměvem.
„Velmi zaujatě eliminoval,“ přidal se Kepler.
Harod zamrkal a podíval se k oknu, kde stál Barent. Vysoký muž se obrátil a usmál se. „Nadešla chvíle zaplatit, pane Harode. My vám tu dámu najdeme. Pak chceme, abyste tu děvku zabil.“

Harod a Marie Chenová museli odletět z Dulles International, aby mohli zamířit přímo do Los Angeles. Let byl odložen kvůli technickým problémům o dvacet minut a Harod se nutně potřeboval napít. Létání nesnášel. Nerad se vydával někomu na milost a nemilost. Přesně tak na něj létání působilo. Znal statistiky, věděl, jak je létání bezpečné. Ale to pro něj nic neznamenalo. Dokonale si představil trosky poházené na ploše několika akrů, doběla rozpálené a pokroucené kusy kovu, červené a růžové kusy těl v trávě, které připomínají proužky sušeného lososa. Chudáček Willi, pomyslel si.
„Proč sakra nenosí pití před odletem, když ho potřebujeme?“ vykřikl a Marie Chenová se usmála.
Když se připravili k rozjezdu, na ploše už svítila světla, ale nad vrstvou pevných mraků ještě svítilo slunce. Harod otevřel kufřík a vylovil tlustý svazek scénářů. Na klíně mu leželo pět možných filmů. Dva scénáře byly moc dlouhé (víc jak sto padesát stránek), takže je vrátil do kufříku nepřečtené. Jeden měl nečitelnou první stránku, proto ho odložil. Když se objevila letuška, aby si mohli objednat pití, právě se dostal na osmou stránku čtvrtého rukopisu.
„Vodku s ledem,“ objednal si Harod. Marie Chenová pití odmítla.
Když se mladá letuška vrátila, Harod se na ni podíval. Den, kdy se letecké společnosti podvolili obviněním ze sexuální diskriminace a začali na místa letušek nabírat muže, považoval za velkou chybu. Dnes už mu připadaly dokonce i letušky starší a ošklivější. Ale tahle ne. Byla mladá, hezká, nebyla to běžná manekýnka, ale příjemná, sexuálně přitažlivá dívka z vesnice. Vypadala jako ze Skandinávie. Měla blonďaté vlasy, modré oči a trochu zarudlé tváře s pihami. Měla plná ňadra (na svou výšku možná až příliš plná), jež přitažlivě vyplňovala zlatomodré sako.
„Děkuji vám, drahá,“ řekl Harod, když dívka položila sklenici na malý tácek před ním. Jak se zvedala, dotkl se její ruky.
„Jak se jmenujete?“
„Kristen.“ Usmála se, ale výsledek pokazila rychlost, s jakou stáhla ruku pryč. „Přátelé mi říkají Kris.“
„No, Kris, posaďte se na chvíli.“ Harod pohladil široké opěrátko židle. „Na chvíli si promluvíme.“
Kristen se znovu usmála. Povrchní, téměř mechanický úsměv. „Je mi líto, pane. Jsme pozadu s rozvrhem, musím připravit jídlo.“
„Pročítám tady scénář pro film,“ pokračoval Harod. „Asi ho budu nakonec produkovat. Je tady role, kterou jako by napsali pro tak pěknou malou Mädchen, jako jste vy.“
„Díky, ale doopravdy musím pomáhat Laurii a Curtovi s jídlem.“
Chtěla odejít, ale Harod ji sevřel za zápěstí. „Zabilo by vás, když mi přinesete ještě jednu vodku s ledem, než na to hopnete s Curtem a Laurií?“
Pomalu odtáhla ruku. Bylo vidět, že si chce promnout zápěstí, které tak pevně sevřel. Už se neusmívala.
Laurie přinesla Harodovi steak a humra, ale další pití nedorazilo. Nevečeřel. Venku byla tma, na konci křídla blikala rudá světla. Harod zapnul horní lampičku, ale nakonec scénář odložil. Sledoval, jak Kristen pobíhá sem a tam. Jídlo odklidil Curt. „Dáte si ještě kávu pane?“
Harod neodpověděl. Sledoval, jak blonďatá letuška hovoří s nějakým obchodníkem a přináší polštář pro ospalé pětileté dítě dvě řady před ním.
„Tony,“ ozvala se Marie Chenová.
„Buď zticha,“ odsekl Harod.
Čekal, až Curt a Laurie někde zmizeli, až se Kristen ocitla sama poblíž záchodu. Pak se postavil. Dívka v uličce se obrátila, aby mohl projít, jinak si ho nevšímala. Záchod byl prázdný. Harod vstoupil, pak otevřel dveře a podíval se za roh.
„Promiňte, slečno?“
„Ano?“ Kristen vzhlédla od hromady táců.
„Zdá se, že tady neteče voda.“
„Nemá tlak?“
„Vůbec neteče,“ přisadil si Harod. Ustoupil a nechal ji vejít dovnitř. Přes rameno zkontroloval pasažéry první třídy, kteří poslouchali hudbu, četli a dřímali. Pozorovala ho jen Marie Chenová.
„Zdá se, že je to v pořádku,“ řekla letuška. Harod vešel dovnitř a zajistil dveře západkou. Kristen se narovnala a obrátila. Než promluvila, chytil ji za ruku.
Buď zticha. Harod k ní přiblížil obličej. Místnost byla velmi malá, stěnami a kovovým pultem pronikaly vibrace tryskových motorů.
Dívka roztáhla do široka oči a otevřela ústa. Chtěla něco říct, ale Harod zatlačil, takže zůstala potichu. Díval se jí do očí, jeho divoký pohled byl intenzivnější než tlak na její ruce. Cítil odpor a znovu zatlačil. Zachytil proud jejích myšlenek a přitlačil, bojoval jako člověk, který se brodí proti proudu. Cítil, jak se kroutí. Nejprve se kroutilo její tělo, pak zůstaly jen myšlenky. Sevřel její vědomí. Když byl malý, jednou takhle držel sestřenici Elizabeth, když se prali. Náhodou se dostal nahoru, držel jí zápěstí, mačkal ji k zemi, tělo mezi jejíma nohama, mezi stehny. Vlastní vahou držel její vzpínající se přirození. Vnímal okamžitou erekci a marný boj bezmocného zajatce. Ucítil rozpaky a vzrušení.
Nech toho. Její odpor zeslábl, až utichl úplně. Harod pocítil šokující teplo, jako by do ženy fyzicky pronikl. Vnímal náhlý

klid, téměř děsivou prázdnotu. Jeho mysl pronikla do té její. Její vědomí sláblo jako umírající světlo. Harod ho sledoval. Nesnažil se sledovat záhyby a vlny jejích myšlenek až k teplému centru rozkoše. Neměl čas, aby ji hladil. Její rozkoš ho nezajímala. Chtěl pouze její podvolení.
Nehýbej se. Naklonil se k ní ještě blíž. Na červených tvářích zachytil zlaté chloupky. Měla velmi široké, velmi modré oči, rozšířené zornice. Vlhké a otevřené rty. Harod jí po nich přejel ústy, mírně ji kousl do spodního plného rtu, pak mezi ně vrazil jazyk.
Kristen se nehýbala. Pouze nepatrně vydechla. Být volná, snad by vzdychla, zakňourala nebo vykřikla. Chutnala pepermintem. Harod ji znovu kousl do dolního rtu, tentokrát silněji, pak se odtáhl a usmál. Na rtu jí zůstala miniaturní kapka krve, pomalu stékala na bradu. Oči zíraly za Haroda, nevnímaly ho. Byly pasivní, vášně zbavené. Ale uvnitř spatřil záblesk strachu. Pohyb zvířete uvězněného za chladnými mřížemi.
Uvolnil její paži a pohladil ji rukou po tváři. Vychutnával její bezmocnou vůli, jistotu vlastní síly. Její panika mu pronikla do nosu jako silný parfém. Ignoroval prosby jejích pohybů a sledoval dobře prošlapané stezky ve tmě, cestičky k motorickým centrům jejího mozku. Zpracovával a tvaroval její vědomí - silné ruce hnětoucí měkké těsto. Znovu vzdychla.
Ani se nepohni. Stáhl jí sako a hodil ho na pult za jejími zády. Malá kabina rezonovala jeho těžkým dechem a pulzem motorů. Letadlo se nepatrně naklonilo a Harod se o ni opřel. Jejich stehna se dotkla. K jeho nadvládě se přidalo vzrušení.
Buď potichu. Do béžové blůzy měla zastrčený hedvábný šátek, červený a modrý v barvě aerolinek. Harod šátek ignoroval a jistými prsty jí rozepnul blůzu. Když hrubě uvolnil látku z obtažené sukně, roztřásla se. Harod pevněji sevřel její myšlenky a dívka přestala.
Měla obyčejnou bílou podprsenku. Nad křivkou látky se dmula bledá a těžká ňadra. Harod cítil, jak se v něm zvedá nedílná něha. Vlna lásky a ztráty, jakou pokaždé cítil. Jeho sílu nijak nenarušila.
Mladá žena pohnula nepatrně ústy. Na spodním rtu se chvěly sliny a krev.
Ani se nepohni. Harod jí stáhl blůzu z ramen a nechal ji viset na skleslých pažích. Zaškubala prsty. Rozepnul jí podprsenku a zvedl košíčky nahoru. Rozevřel si koženou bundu a rozepnul vlastní košili, aby se k ní mohl přimáčknout. Měla ještě větší ňadra, než si představoval. Cítil jejich váhu, vnímal zranitelnou bílou pokožku a delikátní růžové bradavky. Cítil, jak k ní hoří láskou, až se mu stahuje hrdlo.
Buď zticha, buď zticha, buď zticha. Ani se nepohni, děvko. Letadlo se ještě víc naklonilo doleva. Harod se o ni opřel, přesunul na ni svou váhu, tiskl se na ladnou křivku jejího břicha.
Zaslechl zvuky v chodbě. Někdo zkusil zámek. Vyhrnul jí sukni a vytáhl ji přes široká stehna. Hrubě jí serval punčocháče, chytil je jednou nohou a roztrhl. Kolenem jí odtáhl levou nohu a punčocháče sundal. Pod nimi narazil na bílé kalhotky. Další měkké zlaté chloupky na stehnech. Měla hladké a neuvěřitelně pevné nohy. Harod zavřel vděčně oči. „Kristen? Jsi tam?“ Hlas stevarda. Zámek znovu zarachotil. „Kristen? Tady Curt.“
Harod si stáhl bílé trenky a rozevřel kalhoty. Cítil bolestivou erekci. Těsně nad ochlupením se dotkl jejího břicha a roztřásl se. Letadlo se propadlo v turbulenci. Někde se rozezněl zvonek. Harod sevřel její zadek, roztáhl jí nohy a ve chvíli, kdy se letadlo silně roztřáslo, do ní pronikl. Opřela se mu celou vahou o ruce a Harod ucítil okraj umyvadla. Následovala chvilka odporu, pak ucítil znovu ten neuvěřitelný pocit tepla. Hrubě se k ní přirazil. Na ňadrech jí poskakoval jeho medailon ze žraločího zubu.
„Kristen? Co se sakra děje? Máme problémy s počasím. Kristen?“ Letadlo poskočilo doprava. Umyvadlo a pult vibrovaly. Harod přirazil, přimáčkl ji k sobě a znovu přirazil.
„Sháníte letušku?“ ozval se za dveřmi hlas Marie Chenové. „Pomáhala jedné starší dámě, které bylo nevolno… bojím se, že jí bylo hodně zle.“
Ozvalo se nejasné zamumlání. Mezi dívčinými ňadry se zatřpytil pot. Harod ji sevřel ještě pevněji, mačkal, utahoval do svěráku vlastní vůle, v odrazu jejích myšlenek cítil, jak proniká dovnitř, ochutnal sůl její kůže, strach a paniku. Nutil ji k pohybu jako velkou hadrovou loutku, cítil blížící se orgasmus. Cítil ho v jejích myšlenkách, ne, ve vlastním mozku. Ve dvou proudech myšlenek a pocitů, které se pojí v jedinou řeku fyzických vjemů.
„Určitě jí to řeknu,“ ozvala se Marie Chenová. Několik centimetrů od Harodova obličeje se ozvalo tiché zaťukání na dveře.
Harod se vzepjal, explodoval, cítil, jak se do nich zapichuje jeho medailon, pak jí zavrtal bradu do krku. Dívka zaklonila hlavu. V tichém výkřiku otevřela ústa, oči upřeně zíraly na nízký strop.
Letadlo poskočilo a naklonilo se. Harod políbil pot na jejím krku a sklonil se, aby si natáhl kalhoty. Roztřesenými prsty jí zapnul blůzu. Měla na několika místech roztrhané punčocháče. Nacpal si je do kapsy saka a uhladil jí zmuchlanou sukni. Nepřítomnost punčocháčů ukryly její opálené nohy.
Harod ji pomalu pustil. Její myšlenky představovaly směsici vzpomínek a zmatených snů. Uvolnil západku na dveřích a postavil ji k umyvadlu.
„Máme se připoutat, Tony.“ Ve dveřích se objevila hubená postava Marie Chenové.
„Jo.“
„Cože?“ zamumlala Kristen prázdně. Měla pořád rozostřené oči. „Cože?“ sklonila obličej k ocelovému umyvadlu a začala tiše zvracet.
Marie vstoupila a vzala dívku kolem ramen. Když bylo po všem, Marie jí otřela obličej mokrým ručníkem. Harod se postavil v chodbičce, a když se letadlo naklonilo jako loďka na rozbouřeném moři, opřel se o rám dveří.
„Co?“ zeptala se Kristen a prázdně se zadívala na Marii Chenovou. „Ne… co tady… vzpomínáte?“
Marie dívku pohladila po čele a podívala se na Haroda. „Raději se posaďte, Tony. Můžete mít problémy, že nemáte bezpečnostní pás.“

Harod se vrátil na sedadlo a vyndal scénář, který předtím četl. Chvíli nato se k němu připojila Marie Chenová. Turbulence slábly. Zepředu zaslechli Curtův vyděšený hlas.
„Nevím," zněla hloupá odpověď Kristen. „Nevím."
Harod je ignoroval a dělal si poznámky do rukopisu. Po pár minutách vzhlédl a všiml si, jak ho Marie Chenová pozoruje. Usmál se, koutky úst mu poklesly. „Nerad čekám na druhý pití," dodal tiše.
Marie Chenová se odvrátila a zadívala se do tmy. Na konci křídla blikalo rudé světlo.

Tony Harod odjel brzy ráno do Williho domu. Strážný u brány poznal z dálky Harodovo auto a ve chvíli, kdy se Ferrari zastavilo, bránu otevřel.
„Dobrý ráno, Chucku."
„Dobré ráno, pane Harode. Není zvykem vás vidět tak časně."
„Ani pro mě, Chucku. Musím projít pár obchodních papírů. Zkouším rozmotat finance na pár novejch projektů, do kterejch nás Willi dostal. Zvláště pak věc jménem Bílý otrokář."
„Ano, pane, četl jsem o tom v obchodních novinách."
„Bezpečnost tady zůstává, Chucku?"
„Ano, pane, alespoň do aukce v příštím měsíci."
„Platí vás McGuire?"
„Ano, pane. Odchází odtud."
„Jo. Uvidíme se, Chucku. Hodně štěstí."
„I vám, pane Harode."
Motor příjemně zarachotil, Harod odrazil a projel dlouhou cestou. Ranní slunce mezi topoly vyvolalo stroboskopický efekt. Harod zajel k vyschlé fontáně před hlavním vchodem a zaparkoval u západního křídla, kde měl Willi kanceláře. Dům Willa Bordena v Bel Air působil jako palác dovezený na sever z nějaké banánové republiky. Ranní světlo odrážely akry omítky, červené dlaždice a okna s několika tabulemi. Do dvorů lemovaných zastřešenými verandami (vzdušných místností, které spojovaly chodby) ústily brány. Dům působil dojmem, že ho přistavovalo několik generací. Místo toho ho postavili v létě roku 1938 pro nedůležitou filmovou hvězdu, která umřela o tři roky později při běžném každodenním shonu.
Harod vyndal svůj klíč a vstoupil do západního křídla. Žaluziemi pronikalo světlo, na koberci kanceláře se táhly žluté pruhy. Pokoj byl uklizený, psací stroje přikryté, stoly urovnané. Harod si vzpomněl na běžný zmatek telefonních hovorů a zvuků kanceláře, jaké tady ještě nedávno vládly, a ucítil píchnutí. Williho kancelář byla o dva pokoje dál, za konferenční místností.
Harod vyndal z kapsy kousek papíru a otevřel sejf. Barevně rozdělené desky a složené dokumenty rozložil na Williho široký bílý stůl. Odemkl kartotéku a zavzdychal. Měl před sebou dlouhé ráno.

O tři hodiny později se protáhl, zazíval a odtáhl židli od plného stolu. V majetku Williama Bordena nenašel nic, co by urazilo kohokoliv s výjimkou pár nadšenců a milovníků kvalitních filmů. Harod se postavil a na zdi se objevil jeho stín. V adidaskách se cítil lehký a plný elánu. Vzal si lehkou modrou joggingovou soupravu, rozepnutou na zápěstí a kotnících. Měl hlad. Pohyboval se s lehkostí, na dlaždicích tenisky jen šeptaly. Vystoupil chodbou západního křídla, přešel dvůr s fontánou, prošel dlouhou krytou terasou, kam by se vešlo shromáždění Sdružení herců, a zamířil jižními dveřmi do kuchyně. V lednici objevil jídlo. Odzátkoval láhev šampaňského a právě si mazal majonézou krajíček francouzského chleba, když zaslechl nějaký zvuk. S lahví šampaňského v ruce prošel ohromnou jídelnou a vstoupil do obývacího pokoje.
„Hele, co to sakra děláš?" zařval Harod. Osm metrů od něj se nakláněl nějaký muž nad policemi, kam si Willi schovával videokazety. Muž se rychle narovnal a jeho torzo vrhlo stín na čtyřmetrovou obrazovku v rohu.
„Ach, to seš ty," promluvil Harod. Mladík byl jedním z Williho kamarádů, které Harod s Tomem McGuirem vystopovali před pár dny. Byl hodně mladý, hodně blonďatý a opálený způsobem, jaký si na světě dokáže udržet jen málo lidí. Byl víc než sto osmdesát centimetrů vysoký, na sobě obtažené kraťasy a tenisky. Na holém těle hrály svaly. Jen svaly na prsou a na břiše vypovídaly o stovkách hodin zvedání činek a o zápolení s posilovacím strojem. Břicho působilo dojmem, že na něm někdo pravidelně rozbíjí kamení.
„Jo, jsem to já." Haroda napadlo, že mladíkův hlas nepřipomíná ani tak teplouše z pláže na Malibu jako spíš vojáka. „A co má bejt?"
Harod unaveně vzdychl a dlouze se napil šampaňského. Otřel si ústa. „Vypadni odtud, chlapče. Seš tady nelegálně."
Obličej opáleného andílka se našpulil. „Jo, kdo to říká? Willi byl můj nejlepší kámoš."
„Uch-huh."
„Mám na to právo. Měli jsme spolu vztah."
„Jo, vztah a prcgumy," souhlasil Harod. „Teď vypadni, než tě vyhodím."
„Jo, kdo mě vyhodí?"
„Já," pokračoval Harod.
„Ty a kdo ještě?" Chlapec se narovnal do plné výšky a procvičil svaly. Harod nevěděl, zda se dívá na bicepsy či tricepsy. Připomínaly mu myšky, které se honí pod pevnou plachtou.
„Já a poldové," dodal Harod a přešel ke stolu s telefonem.
„Aha?" Chlapec vytrhl Harodovi sluchátko z levé ruky, pak vyrval šňůru z telefonu. Jako by mu to nestačilo, zavrčel a vyškubl pětimetrovou šňůru ze zdi.
Harod pokrčil rameny a postavil láhev šampaňského. „Uklidni se, Brucie. Telefonů je tady víc. Willi měl spousty a

spousty telefonů.“
Chlapec udělal tři rychlé kroky, postavil se před Haroda a zablokoval mu cestu. „Ne tak rychle, ty blbečku.“
„Blbečku? Ježíši to jsem neslyšel už od doby, kdy jsem vyšel z Evanstonovy školy. Znáš ještě něco takovýho, Brucie?“
„Neříkej mi Brucie, ty jeden kreténe.“
„No, to jsem taky slyšel,“ doplnil Harod a pokusil se ho obejít. Chlapec mu přiložil na hruď tři prsty a zatlačil. Harod se odstrčil od židle. Chlapec uskočil, dřepl si na bobek, paže v podivných úhlech. „Karate?“ zeptal se Harod. „Hele, nemusíme to řešit fyzicky.“ Hlas se mu nepatrně chvěl.
„Kreténe,“ zopakoval chlapec. „Debile, blbečku.“
„Uch-och, opakuješ se. Znamení stárnutí,“ prohlásil Harod a obrátil se k útěku. Chlapec se vrhl vpřed. Harod se otočil a v jeho ruce se náhle objevila láhev šampaňského. Opsala široký oblouk, který skončil na mladíkově levém spánku. Láhev se nerozbila. Tupý úder nepřipomínal ani zvuk velkého zvonu, na který dopadne mrtvá kočka. Chlapec se svezl na pravé koleno, poklesla mu hlava. Harod popošel kupředu a nakopl neviditelný míč těsně pod chlapcovou těžkou čelistí.
„Argh!“ zařval Tony Harod a chytil se za jednu adidasku. Poskakoval na levé noze, chlapec odletěl dozadu, odrazil se od křesla a přistál na kolenou před Harodem jako nějaký kajícník. Harod udeřil hezký obličej těžkou mexickou lampou, která stála na konci stolu. Lampa se narozdíl od láhve uspokojivě rozbila. Stejně jako chlapcův nos a několik dalších výčnělků. Mladík se svezl na hustý koberec jako potápěč padající z voru.
Harod ho překročil a přešel ke kuchyňskému telefonu. „Chucku? Tady Tony Harod. Postav k přední bráně Leonarda a přijeď sem k domu s autem, jo? Willi tady nechal odpadky, který se musí odvézt na skládku.“
Později, když Williho přítele odvezli na první pomoc a Harod dopil druhé šampaňské a dorazil francouzský chléb, vrátil se do Williho videoknihovny. Na policích tady objevil víc jak tři sta kazet. Kopie prvních úspěchů - uměleckých děl jako Tři na houpačce, Obluda na plážovém večírku a Pařížské vzpomínky. Ve vedlejší poličce našel osm filmů, na kterých se podílel jako spoluproducent. Byl tady Masakr při promoci, Mrtvé děti a dva díly Walpurgisovy noci. Stejně tak narazil na staré televizní šou, pilotní film a tři epizody z Williho neúspěšného vstupu mezi televizní komedie („Jeho a její“), kompletní sbírku nepřístupných filmů Jerryho Damiana, pár nových věcí ze studia a rozličnou sbírku dalších kazet. Williho přítel vyndal několik pásek a Harod poklekl, aby se na ně podíval. První nesla jednoduché označení A a B. Harod spustil promítací zařízení a vrazil kazetu do videa. Počítač ukázal název: „Alexander a Byron 4/23.“
Úvodní záběry předvedly Williho velký bazén. Kamera sklouzla vpravo, kolem vodopádu k otevřeným dveřím Williho ložnice. Ve světle se objevil hubený mladík v červených trenýrkách. Zamával na kameru ve filmovém stylu a postavil se vedle bazénu. Haroda napadlo, že trochu připomíná chudokrevnou a plochou verzi Venuše na škebli. Ze stínu se náhle vynořil svalnatý přítel. Na sobě měl ještě menší červené trenky a okamžitě předvedl několik kulturistických póz. Štíhlý mladík - Alexander? - ho mimicky pochválil. Harod věděl, že má Willi u domácího video-vybavení velmi dobrý systém mikrofonů, ale tato výprava do hlubin kinematografie byla němá jako začátky Chaplinovy éry.
Přítel ukončil cvičení Škubáním svalů na svém torzu. Alexander se ocitl na kolenou. Obdivovatel u Adónisových nohou. Adónis předvedl poslední pózu, obdivovatel se natáhl a sundal božstvu trenky. Chlapec byl dokonale opálený. Harod vypnul video.
„Byron?“ zamumlal. „Ježíši.“ Vrátil se k policím na zdi. Po patnácti minutách konečně našel to, co hledal. Mezi Chladnokrevně a V žáru noci našel kazetu označenou „V případě mé smrti“. Posadil se na otoman a obracel kazetu v rukou. Neměl odvahu, chtěl zamířit ke dveřím a rychle odjet. Nasadil kazetu na místo, zmáčkl PLAY a předklonil se.
„Ahoj, Tony,“ promluvil Willi, „zdravím tě z hrobu.“ Byl větší než ve skutečnosti. Seděl v proutěném křesle u bazénu. Listy palem za jeho zády se vlnily ve vánku, ale v záběru nikdo jiný nebyl. Bílé vlasy sčesané dopředu, ale Harod rozeznal na holých místech opálenou kůži. Stařík měl volnou květovanou havajskou košili a široké zelené šortky. Měl bílá kolena. Harodovi se rozbušilo srdce. „Jestliže's tento pásek našel,“ pokračoval Williho obraz, „pak věřím, že mě od tebe odvedla nějaká nešťastná událost. Věřím, že právě ty, Tony, najdeš jako první tuto… hmmm… poslední vůli a díváš se sám.“
Harod sevřel ruku v pěst. Nedokázal určit, kdy pásek natočil, ale působil jako nový.
„Věřím, že ses postaral o nedokončené obchody, které máme,“ pokračoval Willi. „Vím, že bude produkční společnost v dobrých rukou. Uvolni se, můj příteli, jestli už jsi četl poslední vůli, nedělej si starosti. Na tomto pásku žádná překvapení nenajdeš. Dům je tvůj. Tohle je přátelská návštěva dvou starých přátel ja?“
„Hovno,“ zasyčel Harod. Na rukou mu naskočila husí kůže.
„…užívej si domu,“ říkal Willi. „Vím, že jsi ho nikdy zvlášť neobdivoval, ale bude-li třeba, dá se rychle změnit v investiční kapitál. Možná ho můžeš použít na náš projekt Bílého otrokáře, že?“
Pásek musel být úplně nový. Harod se i v teple dnešního dne zachvěl.
„Tony, chci ti toho říct jen málo. Souhlasil bys, že jsem tě bral jako syna, nicht wahr? No, jestli ne jako syna, pak jako oblíbeného synovce. I přes skutečnost, že jsi nebyl ke mně vždy upřímný. Máš přátele, o kterých jsi mi nevyprávěl… není to pravda? Ach, no, žádné přátelství není dokonalé, Tony. Možná jsem ti ani já neprozradil všechno o mých přátelích. Musíme prožít vlastní životy, ano?“
Harod seděl, ani se nehýbal, téměř nedýchal.
„Teď už na tom nesejde,“ pokračoval Willi a podíval se stranou na světlo, jež tančilo na vodě bazénu. „Jestli se díváš na tuto pásku, musím být mrtvý. Nikdo nežije navždy, Tony. Pochopíš to, až dospěješ do mého věku…“ Willi se vrátil pohledem ke kameře. „Jestli do mého věku dospěješ.“ Usmál se. Měl dokonalé umělé zuby. „Chci ti říct jen tři věci, Tony. Za prvé, lituji, že ses nikdy nenaučil hrát šachy. Víš, kolik pro mě znamenají. Je to víc než hra, můj příteli. Ja, víc než hra. Jednou jsi řekl, že nemáš na takové hry čas, když musíš vést vlastní život. No, na učení je vždycky čas, Tony.

Učit tě může i mrtvý muž. Zweitens. Za druhé. Musím ti říct, že jsem vždycky jménem Willi pohrdal. Jestli se s tebou, Tony, po smrti setkám, požádám tě, abys mě oslovoval jinak. Přijal bych oslovení Herr von Borchert. Nebo der Meister. Věříš v posmrtný život, Tony? Já ano. Vím jistě, že existuje. Jak si takové místo představuješ co? Já vždycky viděl ráj jako krásný ostrov, kde potkáš všechny své potřeby, kde je mnoho zajímavých lidí k rozhovoru, kde můžeme Lovit, co hrdlo ráčí. Příjemný obraz, že?“
Harod zamrkal. Mnohokrát četl výraz „zalil ho chladný pot“, ale nikdy ho nezažil. Až teď.
„A na konec, Tony, se tě musím zeptat. Co je Harod za jméno, hm? Říkáš, že pocházíš ze středozápadních křesťanů a jistě narážíš často na Kristovo jméno, ale já myslel jiné původy jména Harod. Možná je můj drahý synovec žid. Ach, ano, už na tom nesejde. Můžeme si o tom promluvit, jestli se setkáme v ráji. Mezitím je tady ještě tento pásek, Tony. Přidal jsem několik ukázek ze zpráv. Možná tě osvítí, i když tě takové věci moc nezajímají. Sbohem, Tony. Nebo spíš. Auf Wiedersehen.“ Willi zamával do kamery, kazeta na několik vteřin zčernala, pak se objevila pět měsíců stará zpráva o zadržení hollywoodského škrtiče. Následovaly další fragmenty s celou řadou náhodných vražd minulého roku. O pětadvacet minut později kazeta skončila a Harod vypnul video. Dlouhou dobu seděl, hlavu v dlaních. Nakonec se postavil, kazetu vyndal, vložil ji do kapsy saka a odešel.
Zamířil k domovu, vzal to delší cestou, rychle řadil a na hollywoodskou dálnici vpadl rychlostí víc než sto dvacet kilometrů za hodinu. Nikdo ho nezastavil. Když zajel na vlastní příjezdovou cestu a zaparkoval pod zlým pohledem satyra, joggingová souprava byla propocená.
Přešel k baru vedle Jacuzzi a nalil si vysokou sklenku vodky. Čtyřmi loky ji vypil a vyndal z kapsy kazetu. Uvolnil pásku a odmotal ji na podlahu. Oba konce vytrhl z cívky. Spálit pásek ve staré míse na grilování na terase za bazénem trvalo několik minut. Roztavené zbytky se proměnily v popel. Harod opakovaně tloukl prázdnou krabičkou o kamenný komín, až umělá hmota praskla. Hodil rozbitou kazetu do odpadkového koše vedle převlékárny a vrátil se pro další vodku. Tentokrát ji smíchal s citrónovým džusem.
Svlékl se a vlezl si do Jacuzzi. Už usínal, když vstoupila Marie Chenová s denní poštou a diktafonem.
„Nech to tady,“ vyzval ji a začal znovu dřímat. O patnáct minut později otevřel oči a začal třídit denní příděl obálek. Chvílemi diktoval poznámky nebo krátké odpovědi do magnetofonu Sony. Dorazily čtyři další scénáře. Tom McGuire mu poslal hromadu papírů kvůli převodu Williho domu, vyřízení aukce a placení daní. Objevil tři pozvání na večírek a jednu z nich oddělil k dalšímu zvážení. Michael May-Dreinan, namyšlený mladý spisovatel, načmáral stížnost, že Schubert Williams, režisér, přepisuje jeho scénář, a ta pitomá věc není ještě dokončená. Mohl by Harod prosím zasáhnout? Jinak Dreinan opustí projekt. Harod zprávu odhodil, aniž by nadiktoval nějakou odpověď.
Poslední dopis přišel v malé růžové obálce s razítkem Pacific Palisades. Harod ji roztrhl. Dopisní papír patřil k obálce, byl trochu navoněný. Pevný, nápadně nakloněný rukopis s dětskými kroužky nad „i“.

Drahý pane Harode,
nevím, co mě to minulou sobotu popadlo. Nikdy to nepochopím. Ale neviním Vás a odpouštím Vám, přestože nemohu odpustit sama sobě.
Loren Saylesová, moje agentka, dnes dostala formuláře se smlouvou na váš film. Řekla jsem Loren i matce, je to omyl. Řekla jsem jim, že jsem o filmu mluvila s panem Bordenem krátce před jeho smrtí, ale nic jsme nedomluvili.
V této etapě kariéry se s takovým projektem nemohu spojit, pane Harode. Jsem si jistá, že mou situaci pochopíte. To neznamená, že nemůžeme v budoucnosti spolupracovat na jiném podniku. Věřím, že mému rozhodnutí porozumíte a odstraníte jakékoliv překážky - nebo trapné detaily - jež mohou náš budoucí vztah zničit.
Vím, že v této situaci závisí vše na Vás, pane Harode. Minulou sobotu jste se zmínil, že dobře víte, že jsem členkou Církve Ježíše Krista a Jeho svatých. Stejně tak musíte pochopit, že je má víra nesmírně silná a láska k Pánu a Jeho Zákonům je mi nadevše.
Modlím se - a ve skrytu duše vím - aby mi Bůh pomohl najít správnou cestu z této situace.
S upřímným pozdravem
Shayla Berringtonová.

Harod vrátil navoněný papír do obálky. Shayla Berringtonová. Málem na ni zapomněl. Zvedl malý diktafon a promluvil do zabudovaného mikrofonu. „Marie, dopis pro Toma McGuirea. Drahý Tome, vyřídím ty právní věci co nejrychleji. Pokračuj v aukci, jak jsme navrhli. Další odstavec. Rád slyším, že se ti líbily nepřístupné filmy, co jsem poslal na večírek Galových narozenin. Věřil jsem, že vás to veme. Posílám ti ještě jeden pásek, co se ti bude možná líbit. Neptej se na nic, jen si ho užij. Klidně si udělej kopií, kolik chceš. Možná si to rádi sjedou i Mary Sandborne a kluci od Čtyř hvězd. Další odstavec. Pošlu ti ho, jakmile to bude možné. Moji účetní zůstanou ve styku. Další odstavec. Pozdravuj Sarah a děti. Konec. Pac a pusu! A, a Marie, dnes mi to dej podepsat, jo? Přilož VHS kazetu 165. A Marie, použij zvláštní dodávkovou službu.“
Šest - Charleston
Úterý, 16. prosinec 1980

Mladá žena stála naprosto klidně, natažené paže, rukama svírala pevně držadlo pistole, která mířila na hruď Saula Laskiho. Saul věděl, že jestli vyleze ze skříně, může vystřelit. Přesto ho v tom tmavém prostoru, který páchl Jámou, nedokázala udržet žádná síla na zemi. Vypotácel se do šedého světla ložnice.
Žena ustoupila, ale pistoli nespustila. Nevystřelila. Saul zhluboka dýchal a všiml si, že je mladá žena černoška a na bílém pršiplášti má kapky deště. Měla krátký afro-účes. Možná byla atraktivní, ale Saul se dokázal zaměřit jen na pistoli, kterou na něj mířila. Byla to malá automatická pistole a Saul věřil, že má kalibr 0.32, přesto ho malé černé ústí neustále

přitahovalo.
„Dejte ruce nahoru," vyzvala ho. Měla jemný, citlivý hlas s přízvukem jižní školy. Saul zvedl ruce a spojil prsty za krkem.
„Kdo jste?" zeptala se. Automatickou pistoli pořád svírala oběma rukama, přesto se zdálo, že na ni není zvyklá. Stála blízko u něj, necelé čtyři stopy. Saul věděl, že má velkou šanci hlaveň odstrčit, než dokáže zmáčknout spoušť. Přesto se nepohnul. „Kdo jste?" zopakovala.
„Jmenuji se Saul Laski."
„Co tady děláte?"
„Stejnou otázku můžu položit já vám.
„Odpovězte!" Zvedla pistoli, jako by ho chtěla popohnat. Saul poznal, že jedná s amatérem, kterého poznamenala televize a věří, že může pistoli použít jako kouzelnou hůlku. Podívala se na něj. Byla ještě mladší, než se mu zdálo. Něco přes dvacet. Měla atraktivní, oválný obličej, jemné rysy, plné rty a velké, ve špatném osvětlení úplně černé oči. Pokožka nesla barvu kávy se šlehačkou.
„Rozhlížím se," promluvil Saul. Hovořil vyrovnaným hlasem, ale zjistil, že jeho tělo na namířenou zbraň reaguje oblíbeným způsobem. Varlata se pokoušela ukrýt do břicha, cítil neodolatelnou touhu někam se schovat. Za někoho, za kohokoliv, sám za sebe.
„Tenhle dům uzavřela policie," poučila ho. Slovo policie vyslovila s přízvukem, jaký slyšel u tolika amerických černochů v New Yorku.
„Ano," připustil, „to vím."
„Co tady potom děláte?"
Saul zaváhal. Podíval se jí do očí. Spatřil touhu, napětí a nesmírnou intenzitu. Lidské emoce ho uklidnily a přesvědčily, aby přiznal pravdu. „Jsem lékař," začal, „psychiatr. Mám zájem o vraždy, které se tady minulý týden přihodily."
„Psychiatr?" Mladá žena vypadala překvapeně. Pistole se ani nezachvěla. V domě už byla tma a jediné světlo přicházelo z plynové lampy na dvoře. „Proč jste se sem vloupal?" zeptala se.
Saul pokrčil rameny. Začal cítit silnou únavu v pažích. „Mohu spustit ruce?"
„Ne."
Saul přikývl. „Bál jsem se, že mě do domu nepustí. Doufal jsem, že možná objevím vodítko, které události objasní. Asi tady není."
„Měla bych zavolat policii," řekla žena.
„Každopádně," souhlasil Saul. „Dole jsem neviděl telefon, ale někde být musí. Zavoláme policii. Zavoláme šerifa Gentryho. Obviní mě z vloupání a neoprávněného vstupu. Vás asi obviní z vloupání, neoprávněného vstupu, hrozby smrtí a vlastnictví nelegální zbraně. Předpokládám, že není registrovaná."
Když vyslovil Gentryho jméno, žena zvedla hlavu. Jeho narážku ignorovala. „Co si myslíte o vraždách minulé soboty?" Při posledním slově jí přeskočil hlas.
Saul ohnul záda, aby ulevil bolesti v krku a pažích. „Vím jen to, co jsem četl," přiznal. „Přestože jsem se setkal s jednou z těch žen - s Ninou Draytonovou. Myslím, že je v tom víc než si policie - šerif Gentry a ten člověk od FBI, ten Haines - dokáže představit."
„Co tím myslíte?"
„Tím myslím, že v tomto městě zemřelo minulou sobotu devět lidí a nikdo to nedokáže vysvětlit," pokračoval Saul. „Přesto věřím, že události spojuje nit, kterou autority přehlédly. Bolí mě ruce, slečno. Spustím je dolů, ale nic jiného neudělám." Než stačila odpovědět, ruce spustil. O krok ustoupila. Svíral je starý dům. Na chvíli zaslechli autorádio z ulice, pak ho někdo vypnul.
„Myslím, že lžete," namítla mladá žena. „Možná jste obyčejný zloděj. Nebo úchylák, co shání suvenýry. Možná máte s vraždami dokonce něco společného."
Saul neodpověděl, jen se na ni ve tmě díval. Malou automatickou pistoli už málem neviděl. Cítil její nerozhodnost. Po chvíli pokračoval. „Preston," začal, „Joseph Preston, ten fotograf. Manželka? Ne, nikoliv. Šerif Gentry řekl, že pan Preston žil v oblasti nějakých… šestadvacet let. Snad jeho dcera. Ano, jeho dcera."
Žena ustoupila o další krok.
„Vašeho otce zabili na ulici," pokračoval Saul. „Brutálně. Bezohledně. Policie vám nedokáže nic říct, jen samé neuspokojivé informace. Tak čekáte. Hlídáte. Možná už jste tady celé dny. Pak vstoupí tenhle newyorský žid v tenisovém kloboučku a přeleze hradbu. Napadne vás: Tohle mi něco prozradí. Mám pravdu?" Dívka mlčela, ale spustila pistoli. Saul spatřil, jak se jí třesou ramena, a zauvažoval, zda pláče.
„No," řekl a jemně se dotkl její paže, „možná vám mohu pomoci. Možná v tom šílenství společně najdeme něco rozumného. Pojďte, odejdeme z tohoto domu. Páchne smrtí."

Přestalo pršet. V zahradě vonělo mokré listí a zem. Dívka Saula odvedla ke vzdálené stěně stodoly, kde se mezi starým železem a novým pletivem otevírala díra. Protáhla se ven a Saul ji sledoval. Všiml si, že pistoli ukryla do kapsy bílého pršiplášť. Prošli úzkou uličkou, nohy jim tiše skřípaly na betonu. Byla chladná noc.
„Jak jste to věděl?" zeptala se.
„Nevěděl jsem to. Hádal jsem."
Dorazili na ulici a zůstali chvíli tiše stát. „Mám vepředu auto," řekla mladá žena nakonec.
„Ach? Jak jste mě tedy viděla?"
„Všimla jsem si vás, když jste projížděl kolem. Díval jste se a málem zastavil před domem. Když jste objel blok, šla jsem se podívat."

„Hmmm," zabručel Saul. „Asi by ze mě nebyl dobrý špión."
„Opravdu jste psychiatr?"
„Ano."
„Ale ne odtud."
„Ne. Z New Yorku. Občas pracuji na klinice na Columbijské univerzitě."
„Jste americký občan?"
„Ano."
„Váš přízvuk. Je… no, německý?"
„Ne, žádný Němec," odmítl Saul. „Narodil jsem se v Polsku. Jak se jmenujete?"
„Natalie," odpověděla. „Natalie Prestonová. Můj otec byl… však to víte."
„Ne," řekl Saul, „vím toho velmi málo. V tuto chvíli jsem si jistý jen jedinou věcí."
„A čím?" Mladá žena se na něj upřeně zahleděla.
„Mám hlad," odvětil Saul. „Kromě příšerné kávy v kanceláři šerifa jsem neměl od snídaně nic. Jestli se mnou půjdete na večeři, můžeme v diskusi pokračovat."
„Ano, mám dvě podmínky," souhlasila Natalie Prestonová.
„Jaké?"
„Za prvé mi řeknete vše, co víte a co by mi pomohlo objasnit otcovu vraždu."
„Ano?"
„A za druhé si při jídle sundáte ten mokrý tenisový klobouček."
„Domluveno," řekl Saul Laski. Restaurace se jmenovala U Henryho a ležela jen pár bloků daleko, poblíž starého tržiště. Zvenku nepůsobila nijak slibně. Bíle nahozené průčelí bez oken, jedinou ozdobu představoval neonový nápis nad úzkými dveřmi. Vnitřek byl tmavý a starý, Saulovi připomněl hospodu poblíž Lodže, kam jezdil jako chlapec s rodinou. Mezi stoly se pohybovali nenápadní černoši v bílých a čistých sakách. Vzduch zhoustl povzbudivou vůní vína, piva a mořských jídel.
„Skvělé," vydechl Saul. „Jestli je jídlo tak dobré, jak voní, pak to bude skvělý zážitek." A byl. Natalie si objednala salát z krevet, Saul mečouna s opečenou zeleninou a bílými brambory. Oba pili chladné bílé víno a probrali vše, co je spojovalo. Natalie zjistila, že Saul žije sám a pronásleduje ho domácí, semetrika a pečovatelka. Saul Natalii ujistil, že nebude nikdy muset vyhledat profesionální pomoc svých kolegů, neboť Tema všechny jeho neurózy vysvětlí a sama najde lék.
„Takže nemáte žádnou rodinu?" zeptala se Natalie.
„Jen synovce ve Státech," odvětil Saul a pokynul číšníkovi, který odklízel talíře. „Mám v Izraeli bratrance a mnoho vzdálených příbuzných."
Saul zjistil, že Natalii zemřela před pár lety matka a Natalie se právě pokouší dokončit školu. „Říkáte, že půjdete na univerzitu na severu?" zeptal se.
„No, na severu zrovna ne. St. Louis. Washingtonova univerzita."
„Proč jste zvolila tak vzdálenou školu. Vysoká škola je i v Charlestonu. Měl jsem přítele, který krátce učil na univerzitě Jižní Caroliny v… Columbii?"
„Ano."
„A Woffordova škola, to je v Jižní Carolině, že?"
„Jasně," souhlasila Natalie. „A v Greenvilu je univerzita Boba Jonese. Ale můj otec chtěl, abych se dostala co nejdál z místa, kterému říkal Zapadákov. Washingtonova univerzita v St. Louis má skvělou pověst… Je jednou z nejlepších škol, kam může vstoupit člověk s oborem umění. Nebo tam alespoň dostat stipendium."
„Jste umělkyně?"
„Fotografka," doplnila Natalie. „Občas filmuju. Trochu kreslím skeče a olejomalby. Jako druhý předmět mám angličtinu. Chodila jsem do školy v Oberlinu, stát Ohio. Už jste o ní slyšel?"
„Ano."
„No, moje přítelkyně - dobrá malířka jménem Diana Goldová - mě minulý rok přesvědčila, že učení je zábava. Ale proč vám to všechno říkám?"
Saul se usmál. Číšník přinesl účet a Saul trval na tom, že zaplatí. Nechal štědré spropitné.
„Nic mi neřeknete, že?" zeptala se Natalie. V jejím hlasu se ozval bolestivý podtón.
„Právě naopak," opravil ji Saul. „Asi vám řeknu víc, než jsem kdy komu prozradil. Otázkou je… proč?"
„Co tím myslíte?"
„Tím myslím… proč jeden druhému věříme? Vidíte divného chlapa, co se vloupal do domu, a dvě hodiny nato si s ním povídáte u dobrého jídla. Já potkám mladou ženu, která na mě okamžitě namíří pistoli, a za pár hodin se s ní ochotně podělím o věci, které jsem mnoho let nevyslovil. Proč, slečno Prestonová?"
„Slečna Prestonová. Natalie. Mohu mluvit jen za sebe."
„Tak to zkuste, prosím."
„Máte upřímnou tvář, doktore Laski. Upřímný možná není to správné slovo. Je na vás vidět zájem. Znáte smutek…"
Natalie se zarazila.
„Smutek jsme poznali všichni," poznamenal Saul tiše.
Černá dívka přikývla. „Ale někteří lidé se z něj nepoučili. Myslím, že vy ano. Vidím to… ve vašich očích. Nevím, jak to jinak vyjádřit."
„Takhle tedy vzniká naše hodnocení a budoucnost?" zeptal se Saul. „Podle očí?"
Natalie se na něj podívala. „Proč ne? Znáte něco lepšího?" To nebyla výzva, ale skutečná otázka.

Saul pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. Asi nic lepšího není. Alespoň pro začátek.“
Zamířili jihozápadně od historického centra Charlestonu. Saul sledoval dívčinu zelenou Novu ve své půjčené Toyotě. Řeku Ashley překročili po dálnici číslo sedmnáct a o pár minut později zastavili ve čtvrti jménem St. Andrews. Objevili tady bílé řadové domky, čtvrt pracující třídy. Saul zaparkoval na příjezdové cestě za autem Natalie Prestonové.
Dům byl uvnitř čistý a pohodlný. Domov. Většinu malého obývacího pokoje okupoval velký ušák a těžká pohovka. V krbu bylo nachystané dřevo, bílá římsa obtěžkána květináči a množstvím rodinných fotografií v kovových rámečcích. Další zarámované fotografie visely na zdi, ale tentokrát se nejednalo o žádné momentky, ale o umělecká díla. Saul přecházel od obrázku k obrázku, Natalie rozsvítila a pověsila kabáty.
„Ansel Adams,“ řekl Saul, jak pozoroval nápadnou černobílou fotografii malé pouštní vesnice a hřbitova, který žhnul v nočním světle bledého měsíce. „Slyšel jsem o něm.“ Na dalším obrázku spatřil město na kopci, nad kterým se vznášela těžká mlha.
„Minor White,“ doplnila Natalie. „Otec ho znal na začátku padesátých let.“
Následovaly obrázky od Imogena Cunninghama, Sebastiana Milita, George Trice, André Kertésze a Roberta Franka. Frankův obrázek Saula na chvíli zastavil. Na verandě starobylého domu či hotelu stál muž ve tmavém obleku a v ruce držel hůl. Jeho obličej ukrývalo schodiště do druhého patra. Saul chtěl udělat dva kroky vlevo, aby se na muže lépe podíval. Fotografie v něm vyvolala hluboký smutek. „Omlouvám se, ale ta jména neznám,“ odpověděl Saul. „Jsou to hodně známí fotografové?“
„Někteří ano,“ potvrdila Natalie. „Obrázky teď stojí stokrát více, než za ně otec zaplatil. Ale nikdy by je neprodal.“ Udělala pauzu.
Saul zvedl momentku černošské rodiny na pikniku. Žena se vřele usmívala, rovné černé vlasy podtočené ve stylu šedesátých let. „Vaše matka?“
„Ano,“ potvrdila Natalie. „Zemřela při ošklivé nehodě v červnu roku 1968. Dva dny nato, kdy byl zabit Robert Kennedy. Bylo mi devět.“
Holčička na fotografii stála u stolku, usmívala se a mhouřila oči na tatínka. Vedle stál další portrét Nataliina otce, fotografie starého, vážného a hezkého muže. Knírek a třpytivé oči v Saulovi vyvolaly obrázek Martina Luthera Kinga bez dvojité brady. „Tohle je pěkný portrét,“ řekl.
„Děkuji. Pořídila jsem ho minulé léto.“
Saul se rozhlédl. „Žádné zarámované obrázky od vašeho otce?“
„Tady,“ ukázala Natalie a zavedla ho do jídelny. „Otec by je nepověsil do stejného pokoje.“ Na zdi proti jídelnímu stolu visely nad spinetem čtyři černobílé fotografie. Dvě studie světla a stínů na zdech starých cihlových domů. Jedna neskutečně nasvícená pláž a nekonečné moře. Na poslední byla lesní stezka, studie rovin, stínů a kompozice.
„Jsou překrásné,“ zhodnotil je Saul, „ale chybí tam lidé.“
Natalie se tiše usmála. „To je pravda. Tatínek si portréty vydělával a říkal, že nebude dělat stejnou věc jako koníčka. Stejně tak byl plachý. Nikdy neměl rád tajné záběry lidí… a vždycky trval na tom, abych k takovým snímkům měla písemné povolení. Nesnášel představu, že proniká do cizího soukromí. Tatínek byl prostě… však víte… plachý. Kdykoliv jsme si objednali pizzu, vždycky jsem musela zavolat já.“ Její hlas se změnil, na chvíli se odvrátila. „Dáte si kávu?“
„Ano,“ souhlasil Saul, „to bych rád.“ Vedle kuchyně ležela temná komora. Původně tam musela být spižírna nebo druhá koupelna. „Tady jste s otcem dělali obrázky?“ zeptal se Saul. Natalie přikývla a rozsvítila. V malé místnosti byl přísný pořádek: zvětšovák, tácy, lahve s chemikáliemi na policích, na všech nálepky. Nad umyvadlem viselo na umělohmotné šňůře osm, deset fotografií. Saul je pečlivě prostudoval. Na všech byl dům paní Fullerové, lišilo se osvětlení, denní doba, různé pohledy.
„Vaše?“
„Ano,“ potvrdila Natalie. „Vím, je to hloupé. Ale lepší než jen tak sedět celý den v autě a čekat, až se něco stane.“ Pokrčila rameny. „Každý den chodím na policii a do kanceláře šerifa, ale nepomohou mi. Dáte si mléko nebo cukr?“
Saul zavrtěl hlavou. Přešli do obývacího pokoje a posadili se vedle krbu. Natalie do velkého ušáku, Saul na pohovku. Kávu pili z porcelánových šálků tak tenkých, až se zdálo, že jsou průsvitné. Natalie prohrábla dřevo a třísky, zapálila papír. Rozhořel se oheň. Chvíli seděli a dívali se do plamenů.
„Minulou sobotu jsem byla s přáteli v Claytonu nakupovat na Vánoce,“ promluvila nakonec Natalie. „To je předměstí St. Louis. Šli jsme do kina… Pepek námořník s Robinem Williamsem. Do bytu na univerzitě jsem se dostala okolo půl dvanácté večer. Jakmile zazvonil telefon, už jsem věděla, že se něco stalo. Nevím proč. Přátelé mi v noci často volají. Frederick, můj velmi dobrý přítel, se většinou nedostane z výpočetního střediska před jedenáctou a často mě pozve na pizzu. Ale tentokrát jsem věděla, že je to meziměsto. Špatná zpráva. Volala paní Culverová, která žije vedle. Byla dobrá kamarádka mojí maminky. No, prostě mi řekla, že se stalo neštěstí. Ano, pořád používala slovo neštěstí. Než jsem pochopila, že je tatínek mrtvý, že ho zabili, mi trvalo jednu, dvě minuty.
V neděli jsem nasedla do prvního letadla. Tady bylo všechno zavřené. Volala jsem ze St. Louis do márnice, ale když jsem sem dorazila, dveře márnice byly zamčené a já musela pobíhat kolem a hledat člověka, co mě pustí dovnitř. Nečekali mě. S paní Culverovou jsem se sešla na letišti, ale pořád plakala a zůstala v autě.
Jako by to ani nebyl tatínek. A ještě míň v úterý na pohřbu. Se všemi kosmetickými úpravami. Dost mě to zmátlo. V neděli na policejní stanici nikdo nevěděl, co se děje. Slíbili, že mi večer zavolá detektiv Holmann, ale neudělal to. Až v pondělí odpoledne. Místo toho zajel v neděli do márnice okresní šerif - říkal jste, že jste se s ním setkal - pan Gentry. Později mě svezl domů a pokusil se zodpovědět mé otázky. Všichni ostatní se jen ptali.
Tak jako tak, v pondělí dorazila teta Leah a sestřenice a bratranci. Měla jsem tolik práce, že jsem až do středy nepřemýšlela. Na pohřbu se objevilo mnoho lidí. Zapomněla jsem, jak měli tatínka rádi. Mnoho obchodníků a lidí ze

Staré části. Přišel i šerif Gentry.
Leah chtěla pár týdnů zůstat, ale její syn Floyd se musel vrátit na Montgomery. Řekla jsem jí, že je vše v pořádku. Řekla jsem, že možná přijedu na Vánoce.“ Udělala pauzu. Saul se předklonil a sevřel ruce. Natalie se nadechla a mlhavě zagestikulovala k oknu na ulici. „Tenhle víkend tatínek většinou postavil stromeček. Už je pozdě, ale tatínek vždycky říkal, že je mnohem lepší, když tady stromeček nestojí celé týdny. Většinou jsme ho koupili na parkovišti u cukrárny v Savannah. Víte, minulou sobotu jsem mu koupila košili, červenou látku. Nevím proč, ale přivezla jsem ji s sebou. Teď ji musím vzít zpátky.“ Zarazila se a sklonila hlavu. „Omluvte mě na chvíli.“ Rychle přešla do kuchyně.
Saul zůstal několik minut sedět, díval se do ohně a pevně svíral prsty. Pak se postavil a šel za ní. Opírala se o kuchyňskou linku, ztuhlé ruce, v levé dlani svírala kapesník Kleenex. Saul se zastavil metr od ní.
„Prostě z toho sakra šílím,“ vysvětlila, aniž by se na Saula podívala.
„Chápu.“
„Chci říct, jako by nebyl důležitý. Jako by neexistoval. Chápete, co tím myslím?“
„Ano.“
„Když jsem byla malá, dívala jsem se v televizi na kovbojské pořady,“ vysvětlovala. „A když někoho zabili - nebyl to hrdina nebo padouch, prostě obyčejný člověk - jako by nikdy neexistoval, chápete? Trápilo mě to. A to mi bylo teprve šest, možná sedm let. Ale trápilo mě to. Vždycky jsem o takovém člověku přemýšlela, že musel mít rodiče, jak ho celá léta vychovávali, jak se musel to ráno obléknout, a pak… bum. Už neexistoval, protože chtěl spisovatel ukázat, jak dokáže nějaký jiný chlapík zacházet rychle s pistolí. Ach, sakra, nedává to smysl…“ Pravou dlaní udeřila do desky kuchyňské linky.
Saul popošel a dotkl se její levé paže. „Ale ano,“ promluvil, „dává.“
„Prostě mě to rozzuří,“ pokračovala. „Můj otec byl skutečný. Nikdy nikomu neublížil. Nikdy. Byl to ten nejvlídnější člověk, jakého jsem kdy znala, a někdo ho zabil. Nikdo neví proč. Prostě to neví. Ach, sorry… promiňte…“ Saul ji vzal do náručí a držel ji, zatímco plakala.

Natalie ohřála kávu. Posadila se do ušáku. Saul se postavil vedle krbu a pomalu se dotýkal lístků květin. „Byli tři,“ začal. „Melanie Fullerová, Nina Draytonová a nějaký muž jménem Borden z Kalifornie. Byli to zabijáci, všichni tři.“
„Zabijáci? Ale policie tvrdila, že je slečna Fullerová starší dáma… hodně stará… a že je paní Draytonová jednou z obětí.“
„Ano,“ souhlasil Saul, „a všichni tři byli zabijáci.“
„Bordenovo jméno nikdo neuvedl,“ namítla Natalie.
„Byl tam,“ řekl Saul. „A byl na palubě letadla, které se v pátek v noci… vlastně v sobotu ráno… zřítilo. Nebo měl alespoň na palubě být.“
„Tomu nerozumím. To jsou celé hodiny předtím, než zabili mého otce. Jak mohl tenhle Borden… nebo někdo z těch lidí… jak mohou mít něco společného s vraždou mého otce?“
„Používali jiné lidi,“ pokračoval Saul. „Oni… kontrolovali ostatní. Každý měl vlastní zaměstnance. Těžko se to dá vysvětlit.“
„Myslíte, že byli ve spojení s mafií nebo něco takového?“
Saul se usmál. „Kéž by to bylo tak jednoduché.“
Natalie zavrtěla hlavou. „To nechápu.“
„Je to pěkně dlouhý příběh,“ vyprávěl Saul. „Většina je neuvěřitelně fantastická. Vážně. Lepší, kdybyste to neposlouchala. Buď mě budete považovat za blázna, nebo se do těch hrozných událostí zapletete.“
„Už jsem se do toho zapletla,“ podotkla Natalie odhodlaně.
„Ano.“ Saul zaváhal. „Ale není třeba se zaplétat víc.“
„Zůstanu v tom zapletená, dokud se nenajde vrah mého otce. Udělám to s vámi, s vaší informací, nebo bez vás, doktore Laski. To přísahám.“
Saul si mladou ženu dlouze prohlížel. Pak vzdychl. „Ano, věřím, že to uděláte. Ale až můj příběh vyslechnete, možná změníte názor. Bojím se, že pokud chci vyprávět o těch třech starých lidech - o třech zabijácích, kteří jsou zodpovědní za smrt vašeho otce - musím vám předat i vlastní příběh. Nikdy jsem ho ještě nevyprávěl. Je hodně dlouhý.“
„Tak do toho,“ vyzvala ho Natalie Prestonová. „Mám spoustu času.“

„Narodil jsem se v roce 1925 v Polsku,“ začal Saul, „ve městě jménem Lodž. Moje rodina byla relativně bohatá. Otec byl doktor. Byli jsme židi, ale nikoliv ortodoxní. Když byla matka mladší, chtěla se přidat ke katolíkům. Otec se považoval v první řadě za doktora, potom za Poláka, pak za občana Evropy a za žida až na konec. Zřejmě své židovství moc vysoce nehodnotil.
Když jsem byl ještě chlapec, Lodž byla pro židy dobrým místem. Židi tvořili třetinu ze šesti set tisíc obyvatel. Mnoho důležitých občanů, obchodníků a umělců byli židi. Několik matčiných přátel bylo aktivními umělci. Její strýc hrál celá léta v městské filharmonii. Když mi bylo deset let, hodně věcí se změnilo. Lidé zvolili politické strany, které slíbily vyhnat židy z města. Jako by je posedla antisemitická nákaza, která zuřila u sousedů v Německu, které se obrátilo proti nám. Otec to sváděl na bídu, kterou jsme právě prošli. Pořád ukazoval na evropské židy, kteří si zvykli na vlny pogromů, jež pronásledovaly celé generace. Všichni jsme lidské bytosti, říkával, i přes chvilkové rozdíly, které nás rozdělují. Jsem si jistý, že otec šel na smrt a pořád tomu věřil.“
Saul se zarazil. Přecházel sem a tam, pak se zastavil a opřel ruce o pohovku. „Víte, Natalie, takové věci normálně nevyprávím. Nevím, co je třeba a co ne. Možná bychom měli počkat na jindy.“
„Ne,“ opravila ho Natalie, „teď. Teď je ta chvíle. Říkáte, že to pomůže vysvětlit, proč umřel můj tatínek.“

„Ano.“
„Pak pokračujte. Všechno mi řekněte.“
Saul přikývl a posadil se na gauč. Lokty opřel o kolena. Měl velké ruce. Jak hovořil, dělal ve vzduchu gesta. „Když do města přišli Němci, bylo mi čtrnáct. To bylo v září 1939. Nejprve to nebylo tak zlé. Zřídili Židovskou radu, která měla pomáhat v řízení nové oblasti Reichu. Otec mi řekl, že se ukázalo, že se dá civilizovaně vyřešit cokoliv. Na ďábly nevěřil. Přestože matka protestovala, otec nabídl radě své služby. Ale tak to být nemělo, nevybrali ho. Už bylo jmenováno jedenatřicet prominentních židů. Měsíc nato, začátkem října, Němci členy rady deportovali do tábora a spálili synagogu.
Tehdy se mluvilo o tom, že rodina odcestuje na statek strýce Mosheho poblíž Krakova. V Lodži už byl vážný nedostatek jídla. Na statku jsme trávili většinou léto, takže představa cesty s celou rodinou byla docela atraktivní. Od strýce Moshe jsme dostali zprávu, že se jeho dcera Rebecca, která si vzala amerického žida, chystá do Palestiny, kde chtěla postavit vlastní statek. Celé roky nabádala mladší členy rodiny, ať se k ní přidají. Já osobně bych jel rád. Jako ostatní židy mě vyhodili ze školy v Lodži. Strýc Moshe jednou učil na Varšavské univerzitě a já věděl, jak rád by mi dělal učitele. Nové zákony omezily otcovu klientelu na židy - většina z nich žila ve vzdálených, chudších částech města. Měli jsme jen málo důvodů zůstat a mnoho důvodů odejít.
Ale zůstali jsme. Naplánovali jsme návštěvu strýce Moshe na červen, tak tomu bylo vždycky, pak jsme se měli rozhodnout, zda se vrátíme do města. Jak jsme byli naivní.
V březnu 1940 nás z domovů odvezlo Gestapo a zřídilo ve městě židovské ghetto. Pátého dubna na mé narozeniny, bylo ghetto kompletně uzavřeno. Židi nesměli v žádném případě cestovat.
Němci znovu zřídili radu - Judenrat - a tentokrát vybrali otce. Do našeho bytu, to byl jeden pokoj, kde nás spalo všech osm, často přicházel jeden ze starších, Chaim Rumkowski. Trávili s otcem celé večery a projednávali administrativu v ghettu. Kupodivu zůstal i přes problémy přelidnění a hladu pořádek. Vrátil jsem se do školy. Když můj otec nebyl na radě, pracoval šestnáct hodin v jedné z nemocnic, kterou založili s Rumkowskim.
Rok jsme tak přežívali. Byl jsem na svůj věk malý, ale brzy jsem se naučil, jak v ghettu přežít, přestože jsem musel krást, schovávat věci a shánět od německých vojáků jídlo a cigarety. Na podzim roku 1941 začali do našeho ghetta Němci přivážet mnoho tisíc západních židů. Některé poslali až z Lucemburska. Bylo mezi nimi mnoho německých židů, kteří se na nás dívali skrz prsty. Vzpomínám, jak jsem se pral s jedním starším židovským klukem z Frankfurtu. Byl mnohem větší než já. Tehdy mi bylo šestnáct, ale klidně mi hádali třináct. Srazil jsem ho k zemi. Když se pokusil postavit, udeřil jsem ho prknem a na čele se mu objevila velká rána. Přicestoval před týdnem v jednom ze zapečetěných vlaků a byl pořád hrozně slabý. Už jsem zapomněl, proč jsme se prali.
Tu zimu zemřela moje sestra Stefa na tyfus. Stejně jako tisíce dalších. I přes zprávy o novém postupu Němců na východní frontě jsme byli rádi, že jsme se dočkali jara. Otec viděl okamžitý pád Ruska jako dobré znamení. Věřil, že válka skončí do srpna. Doufal, že mnoho židů přesunou do nových měst na východ. Mohou z nás být zemědělci, kteří budou živit jejich nový Reich, říkával. Práce na statku není špatný život.
V květnu poslali většinu německých a cizích židů na jih do Osvětimi. Do Auschwitzu. Dokud z našeho ghetta nevyrazily transporty, jen málo lidí slyšelo o Osvětimi.
Do jara naše ghetto používali jako velkou ohradu. Teď odjížděly vlaky čtyřikrát denně. Můj otec musel jako člen Judenratu pomáhat s odvozem a výběrem tisíců lidí. Bylo to velmi přísné.
To nenáviděl. Dvacet čtyři hodin denně pracoval v nemocnici. Jako by konal pokání.
Když na nás přišla koncem června řada, už jsme měli být na statku strýce Mosheho. Sedm členů rodiny se mělo hlásit na železniční stanici. Matka a mladší bratr Josef plakali. Ale jeli jsme. Věřím, že se otci ulevilo.
Neposlali nás do Auschwitzu. Jeli jsme na sever do Chelmna, vesnice necelých sedmdesát kilometrů od Lodže. Měl jsem kdysi kamaráda, vesnického kluka jménem Mordechai, který z Chelmna přišel. Mnohem později jsem zjistil, že Němci v Chelmnu poprvé prováděli experimenty s plynem… minulou zimu, když umírala ubohá Stefa na tyfus.
Cesta nebyla - oproti mnoha příběhům, které jsme o zapečetěných transportech vyslechli - nijak nepříjemná. Zvládli jsme ji za pár hodin. Nacpali nás do vagónů, ale byly to obyčejné vozy pro cestující. Byl krásný den. Dvacátý čtvrtý červen. Když jsme dorazili, cítili jsme se, jako bychom jeli ke strýci Moshemu. Zastávka v Chelmnu byla mrňavá, jen okresní depo obklopené hustým zeleným lesem. Němečtí vojáci nás odvedli do čekajících nákladáků. Vojáci vypadali uvolněně, málem žoviálně. Nikdo do nás nestrkal ani nekřičel jako v Lodži. Odvezli nás na několik kilometrů vzdálený větší statek, kde zřídili tábor. Jakmile jsme se zapsali - jasně si vzpomínám na řady stolů na štěrkové cestě a na zvuk zpívajících ptáků - rozdělili nás podle pohlaví a poslali do sprch a na dezinfekci. Pospíchal jsem za ostatními muži a ani neviděl, jak matka a čtyři sestry mizí za plotem ženské části.
Řekli nám, ať se svlékneme a postavíme do řady. Cítil jsem se trapně, protože jsem začal teprve v zimě dospívat. Nevzpomínám si na žádný strach. Byl teplý den. Po mytí nám slíbili jídlo. Blízký les a zvuky tábora vyvolávaly radostnou atmosféru karnevalu. Na pasece před námi jsem spatřil velkou dodávku s nápadnými obrázky zvířat a stromů po stranách. Fronta začala postupovat, pak k nám přistoupil jeden z příslušníků SS, mladý velitel s tlustými brýlemi a plachým obličejem, a začal oddělovat nemocné, moc mladé a starší muže. Když mě spatřil, zaváhal. Pořád jsem byl na svůj věk příliš malý, ale tu zimu jsem dobře jedl a začal jsem růst. Usmál se a mávl malým obuškem. Poslal mě do prořídlé řady schopných mužů. Poslali i otce. Josef, kterému bylo teprve osm, musel zůstat s dětmi a starými muži. Josef se rozplakal a otec ho odmítl opustit. Vrátil jsem se do řady a postavil se vedle Josefa a otce. Mladý příslušník SS dal znamení stráži. Otec mě vyzval, ať se vrátím k ostatním. Odmítl jsem.
Tehdy mě otec poprvé v životě udeřil. Strčil do mě a řekl: Jdi! Zavrtěl jsem hlavou a zůstal stát. S oddychováním se k nám přiblížil strážný, zavalitý seržant. Otec mi dal políček, silnou facku, a zopakoval: Jdi! Ucítil jsem šok a bolest. Odpotácel jsem se těch pár kroků ke kratší řadě těsně předtím, než k nám dorazil strážný. Příslušník SS šel dál. Hrozně

jsem se na otce zlobil. Nechápal jsem, proč se nemůžeme sprchovat společně. Ponížil mě před ostatními muži. Se slzami vzteku v očích jsem sledoval, jak odchází, nahá záda bledá v ranním světle. Nesl Josefa, který přestal plakat a rozhlížel se kolem sebe. Otec se na mě naposledy podíval, pak zmizel s řadou dětí a stařiků z dohledu.
Zbytek, asi tak pětina mužů, kteří toho dne dorazili, šel na dezinfekci. Odvedli nás přímo do kasáren a rozdali nám hrubé vězeňské uniformy.
Otec se neobjevil ani odpoledne, ani večer. Usínal jsem ve špinavých kasárnách a plakal, že jsem sám. Byl jsem si jistý, že mě otec poslal do druhé řady a odsoudil mě tak k pobytu mimo tábor, kde žijí rodiny společně.
Ráno nám dali studenou bramborovou polévku a rozdělili nás na práci. Mou skupinu zavedli do lesa. Vykopali tam díru. Byla přes dvě stě stop dlouhá, čtyřicet široká a nejméně patnáct hluboká. Podle čerstvě uhrabané půdy jsem poznal, že nedávno zavezli další jámy. Zápach mi mohl všechno prozradit, ale já lhal sám sobě dokud nedorazily první dodávky. Použili stejné dodávky, jaké jsme viděli minulý den.
Chápejte, Chelmno byl test. Himmler objednal plynové komory na kyanovodík, ale to léto pořád používali zapečetěné komory s kysličníkem uhličitým a zářivě barevné dodávky.
Naším úkolem bylo oddělit těla, odtrhnout je od sebe, hodit do jámy a posypat vápnem a hlínou, než dorazí další náklad. Plynové dodávky nebyly moc účinné. Výfukové plyny často přežila polovina obětí, kterou museli na okraji jámy zastřelit Totenkopfbände - Umrlčí hlavy - které tam čekaly, kouřily a vtipkovaly, než dorazí další dodávka. Ti, kdo přežili plyn i střelbu, byli pochováni zaživa.
Vrátil jsem se ten večer do kasáren pokrytý exkrementy a krví. Tu noc jsem chtěl umřít, ale nakonec jsem se rozhodl, že budu žít. Žít navzdory všemu, žít přes všechny překážky, žít z jediného důvodu, prostě žít.
Lhal jsem a řekl, že jsem syn zubaře a sám jsem se řemeslu vyučil. Kápové se představě tak mladého učedníka vysmáli, ale příští týden mě zařadili na práci u zubů. Tři další židi a já jsme hledali na nahých tělech prstýnky, zlato, vše cenné. Kovovými háky jsme zkoumali řitní otvory a vagíny. Pak jsem vytrhával kleštěmi zlaté zuby a plomby. Často mě posílali dolů do Jámy. Seržant SS jménem Bauer mi házel na hlavu hlínu a smál se. Sám měl dva zlaté zuby.
Po dvou týdnech židy v Jámě zastřelili a vyměnili je. Možná jsem pracoval rychle a efektivně, nechali mě v Jámě devět týdnů. Každé ráno jsem si byl jistý, že na mě přijde řada. Každý večer starší muži v kasárnách říkali Kaddish, slyšel jsem výkřiky Eli, Eli, a uzavíral zoufalý obchod s Bohem, ve kterého jsem už nevěřil. Alespoň ještě jeden den, říkal jsem. Ještě jeden den. Ale věřil jsem hlavně vlastní vůli přežít. Možná jsem se oddával své nezralosti, ale byl jsem přesvědčený, že pokud budu silně věřit ve vlastní existenci, musím přežít. V srpnu tábor zvětšili a mě z nějakého důvodu přeložili k Waldkommando, lesní brigádě. Káceli jsme stromy, vytrhávali pařezy, lámali kámen na silnice. Každých pár dnů odvedli celou řadu vracejících se dělníků do dodávek nebo přímo do Jámy. Brigáda se proto pořád měnila. Ale v listopadu napadl sníh a já byl u Waldkommanda nejstarší. Výjimkou byl starý kápo jménem Karski.“
„Kdo je kápo?“ zeptala se Natalie.
„Kápo je žid s bičem.“
„A ten pomáhal Němcům?“
„O kápech a jejich spojení s nacistickými veliteli byly napsány vědecké práce,“ pokračoval Saul. „Stanley Elkins a ostatní nakoukli pod pokličku koncentračních táborů a srovnali je se spoluprací a pomocí černých otroků v Americe. Ale toto září jsem se zúčastnil diskuse o takzvaném Stockholmském syndromu, kde se rukojmí nejen spojí s únosci, ale dokonce jim poskytnou aktivní podporu.“
„Ach, jako ta, jak se jmenovala, Patty Hearstová,“ doplnila Natalie.
„Ano. A tato… tato nadvláda silou vůle mě pronásledovala mnoho let. Ale o tom budeme hovořit až později. Teď řeknu jen to, že pokud mám říct o svém pobytu v táborech něco kladného, nestal se ze mě kápo.
V listopadu roku 1942 byla dokončena přestavba tábora a mě přestěhovali z přechodných kasáren do hlavní oblasti. Přiřadili mě na práci v Jámě. V tu chvíli dokončili pece, ale podcenili množství židů v transportech, takže dodávky a Jámu pořád používali. Už mě nepotřebovali jako zubaře. Rozhazoval jsem vápno, chvěl se v zimním chladu a čekal. Věděl jsem, že se během pár dnů připojím k těm, které každý den pohřbívám.
A pak, v úterní noc devatenáctého listopadu roku 1942, se něco stalo.“ Saul ztichl. Po pár vteřinách se postavil a přešel ke krbu. Oheň málem vyhasl. „Natalie, máte něco tvrdšího než kávu? Snad cherry?“
„Samozřejmě,“ souhlasila Natalie. „Bude stačit brandy?“
„Skvělé.“
Když se za chvíli vrátila s plnou sklenkou brandy, Saul prohrábl uhlíky, přiložil dřevo a rozfoukal oheň.
„Děkuji vám, drahá.“ Promíchal jantarovou tekutinu, a než se napil, z hluboka se nadechl. Oheň praskal a hučel. „Jeden čtvrtek, jsem si jistý, že to byl devatenáctý listopad roku 1942, vstoupilo do naší ubytovny pozdě v noci pět Němců. Chodili už předtím. Vždycky odvedli čtyři muže. Ty muže jsme už nikdy neviděli. Vězni z ostatních sedmi ubytoven potvrdili, že je tomu u nich stejně. Nevěděli jsme, proč nacisti volí takový způsob likvidace, když jdou do Jámy každý den tisíce lidí. Ale nerozuměli jsme mnoha věcem. Šeptalo se o lékařských experimentech.
Ten večer přišel s vojáky mladý Oberst, plukovník. Tu noc vybrali mě.
Rozhodl jsem se, že jestli mě vyberou, budu bojovat. Vypadá to, jako porušení mé snahy přežít, ale představa, že mě odvedou do tmy, ve mně vyvolala paniku. Připravila mě o veškerou naději. Připravil jsem se na boj. Když mi strážní přikázali, ať slezu z palandy, už jsem věděl, že mám před sebou jen pár vteřin života. Chtěl jsem se pokusit zabít alespoň jednu z těch sviní, než mě zavraždí.
Nic takového se nestalo. Oberst mi místo toho přikázal, ať vylezu a já poslechl. Lépe řečeno, poslechlo mé tělo. Nebylo v tom žádné ponížení či zbabělost, Oberst vstoupil do mých myšlenek. Jinak to vysvětlit neumím. Cítil jsem to stejně jistě jako kulky, na které jsem se připravil, ale nikdy nepřišly. Cítil jsem ho, jak mi pohybuje svaly, šoupe nohy po zemi a odvádí tělo z ubytovny. A stráže SS se přitom pořád smály.

To, co jsem tehdy cítil, nedokážu popsat. Dá se tomu říkat duševní znásilnění, ale povahu to nijak nevysvětlí. Tehdy… ani teď… jsem nevěřil na posedlost ďáblem ani na nadpřirozené jevy. Co se tehdy stalo, přišlo jako výsledek nějaké příšerné, ale naprosto skutečné psychické či psychologické schopnosti kontrolovat myšlenky jiných lidí.
Naložili nás na nákladňák. Už to bylo neskutečné. Židi nesměli s výjimkou krátké cesty z železniční stanice v Chelmnu autem jezdit. Tu zimu byli v Polsku otroci mnohem levnější než benzín.
Zavezli nás do lesa. Bylo nás šestnáct, z toho jedna mladá žena z ženské ubytovny. Duševní násilí na chvíli přestalo, zůstala vzpomínka horší než špína a výkaly po denní práci v Jámě. Z chování a šepotu ostatních židů jsem pochopil, že nic takového neprožili. Abych byl upřímný, pochyboval jsem o vlastním rozumu.
Cesta nezabrala ani hodinu. Na korbě s námi seděl jeden strážný. Držel samopal. Stráže v táboře nikdy nenosily automatické zbraně, aby jim je někdo nevzal. Kdybych se nevzpamatovával z toho příšerného zážitku v ubytovně, asi bych se pokusil na Němce skočit, nebo se vrhnout z nákladňáku. Ale samotná přítomnost Obersta v kabině auta mě naplnila hrůzou, jakou jsem nezažil za celé měsíce.
Po půlnoci jsme dorazili na místo větší než statek v Chelmnu, kde stál tábor. Leželo hluboko v lesích. Američani by ho nazvali hradem, ale hrad to nebyl. Byla to stará tvrz, na jakou občas narazíte v nejhlubších lesích mé země. Obrovská hromada kamení, starší než naše historie, opatrovaná a nakupená nespočtem generací rodin, jejichž původ mizí v dobách před křesťanstvím. Dva nákladňáky zastavily a nahnali nás do sklepa kousek od hlavní chodby. Při pohledu na vojenské vozy zaparkované v troskách francouzských zahrad a hukotu, který přicházel z haly, jsem usoudil, že Němci proměnili místo v rekreační centrum pro privilegované jednotky. Skutečně. Jakmile nás zamkli v černém sklepení, zaslechl jsem jednoho litevského žida z druhého nákladňáku, jak šeptá, že poznal označení aut. Patřily Einsatzgruppe 3 - speciálnímu oddílu - který zlikvidoval v okolí jeho domova ve Dvensku celé židovské vesnice. Na Einsatzgruppen vzhlíželi se strachem a bázní dokonce i SS Totenkopfbände, kteří pracovali ve vyhlazovacích táborech.
O chvíli později se vrátily stráže s pochodněmi. Ve sklepení se nás ocitlo dvaatřicet. Rozdělili nás do dvou stejných skupin a odvedli nahoru do oddělených místností. Naší skupinu oblékli do hrubých, červených tunik s bílými symboly na prsou. Přidělili nám jednotlivé symboly. Můj znak - věž nebo barokní lampa - mi nic neříkal. Muž vedle mě si oblékl siluetu slona zvedajícího pravou nohu.
Odvedli nás do síně. Uvítala nás scéna ze středověku od Hieronyma Bosche. Spatřili jsme stovky příslušníků SS a vrahy od Einsatzgruppen, všichni se tady povalovali, hráli hry a pelešili. Polské dívky, některé teprve děti, sloužily mužům v šedém jako služky a otrokyně. Na skobách ve zdech visely pochodně. Scéna připomínala horečnatý sen z pekla. Jídlo hnilo na místech, kam ho odhodili. Staletí staré tapiserie nesly známky špíny a sazí z otevřených ohňů. Kdysi nádherný stůl málem rozřezala vyškrábaná německá jména, podpisy bajonetů. Na zemi spali a chrápali muži. Sledoval jsem, jak dva vojáci močí na koberec, který musela přivézt křížová výprava ze Svaté země.
Síň byla ohromná, ale její střed, nějakých jedenáct metrů dlouhá a jedenáct metrů široká oblast, byl nápadně prázdný. Zdobily ji černobílé, čtyři stopy široké dlaždice. Nad otevřeným prostorem se na opačných stranách zvedala dvě těžká křesla na kamenných deskách. Na jednom trůnu seděl mladý Oberst. Byl bledý, blonďatý, árijský typ. Měl bílé a hubené ruce. V druhém křesle seděl starý muž. Zdálo se, že je starý jako hromada kamení kolem nás. Měl generálskou uniformu SS, ale působil jako vyhublá vosková figurína, na kterou zlomyslné děti natáhly velikou uniformu.
Postranními dveřmi přivedli židy z druhého nákladňáku. Měli na sobě světle modré tuniky s černými symboly jako my. Spatřil jsem mezi nimi ženu v bledě modrém hávu se symbolem koruny. V tu chvíli jsem si uvědomil, co se děje. Ve stavu vyčerpání a neustálého strachu jsem už věřil všemu. Nic nebylo moc šílené, moc bizarní.
Rozmístili nás na čtverce. Já byl pěšák, pěšák, který stojí před střelcem bílého krále. Tři metry napravo od Oberstova trůnu, přímo proti vyděšenému Litevci, který dělal pěšáka černému střelci.
Křik a zpěv utichly. Němci se shromáždili kolem a strkali se kolem čtverce. Někteří vylezli na schody a přecpané balkóny, aby lépe viděli. Půl minuty bylo ticho, slyšeli jsme jen praskání pochodní a těžký dech davu. Stáli jsme na předepsaných čtvercích, dvaatřicet vyhladovělých a vyděšených židů. Měli jsme bílé obličeje, prázdné oči, mělce jsme dýchali a čekali, co se stane.
Stařík se na křesle nepatrně předklonil a pokynul otevřenou dlaní Oberstovi. Mladík se slabě usmál a přikývl. Hra začala.

Oberst znovu pokynul hlavou a pěšák po mé levici, vyhublý starší muž s šedým strništěm na tvářích, těžce popošel o dva čtverce dopředu. Stařík odpověděl a posunul pěšáka před králem. Podle toho, jak se ubožáci zmatení věžni pohybovali, jsem poznal, že ztratili kontrolu nad vlastními těly.
Trochu jsem šachy hrál s otcem a strýcem. Znal jsem standardní otevření. Žádná překvapení. Oberst se podíval doprava a podsaditý Polák v tunice jezdce se postavil přede mě. Stařík poslal vlastního jezdce před královnu. Oberst přesunul střelce, malého muže se zavázanou levou rukou a postavil ho na pátý čtverec před koně. Stařík posunul o jeden čtverec pěšáka před královnou.
Chtěl jsem mít jakýkoliv jiný symbol. Hlavně ne pěšáka. Hranatá postava sedláka přede mnou, postava střelce, nabízela jen malý pocit bezpečí. Pěšák po mé pravici se obrátil a na tváři se mu objevila grimasa bolesti. Oberst ho přinutil, aby se otočil zpět. Zůstal jsem stát. Roztřásly se mi nohy.
Oberst posunul královnina pěšáka o dvě políčka kupředu a postavil ho vedle starého pěšáka v řadě před králem. Královnin pěšák, chlapec před pubertou, se marně rozhlížel očima, ani nepohnul hlavou. Před staříkovým pěšákem ho chránil jen kůň přede mnou.
Stařík udělal levou rukou nepatrné gesto a střelec se postavil před Holanďanku, která dělala královnu. Střelec měl neuvěřitelně bledý obličej. Oberstův pátý tah vytáhl dalšího jezdce. Neviděl jsem mu do tváře. Příslušníci SS křičeli a tleskali při každém tahu, jako by sledovali fotbalový zápas. Zaslechl jsem útržky konverzace, kde Oberstův protivník

vystupoval jako der Alte, mladého Obersta oslovovali jako der Meister.
Stařík se shrbil jako bledý pavouk a králův kůň se postavil před střelcova pěšáka. Kůň byl mladý a silný, moc silný. Určitě nebyl v táboře víc jak pár dnů. Na tváři se mu objevil hloupý úsměv, jako by ho ta noční můra bavila. Oberst na chlapcův úsměv odpověděl a posunul střelce na stejný čtverec. Už jsem střelce poznal. Byl to tesař z naší ubytovny, který se zranil přede dvěma dny, když řezal prkna na saunu pro strážné. Mužík zvedl zdravou ruku a zaťukal černému koni na rameno. Jako když poplácá jeden přítel druhého, když ho střídá ve službě.
Neviděl jsem záblesk. Puška vystřelila někde na balkóně za mými zády, ale rána byla tak hlasitá, že jsem vyskočil. Chtěl jsem se obrátit, ale Oberstovo sevření mi zmrazilo krk. Mladíkův úsměv se rozplynul v rudošedé mlze, jeho lebka explodovala při nárazu kulky. Pěšáci za jeho zády se v hrůze přikrčili, pak je znovu postavila bolest. Mrtvé tělo odskočilo na původní políčko. Na čtverci bílého pěšáka se objevila kaluž krve. Objevili se dva příslušníci SS a mrtvolu odvlekli. Několik černých hráčů postříkaly kusy mozku a střepiny z lebky, ale nikdo nebyl zraněn. Místností se rozlehl bouřlivý jásot.
Stařík se znovu předklonil a jeho střelec přešel k tomu našemu. Černý střelec se lehce dotkl tesařovy ovázané ruky. Než se ozvala puška, následovala krátká pauza. Kulka zasáhla našeho střelce pod levou lopatku, mužík zavrávoral, popošel o dva kroky, chvíli zůstal stát a natáhl ruku, jako by se chtěl poškrábat. Pak se mu podlomila kolena a muž se zhroutil na dlaždice. Objevil se nějaký seržant, přiložil mu k lebce Luger a vypálil. Pak odtáhli škubající se tělo z hrací desky. Hra pokračovala.
Oberst posunul naši královnu o dva čtverce kupředu. Dělil nás jediný volný čtverec, takže jsem viděl, jak si rozkousala nehty do živého masa. Připomněla mi sestru Stefu. Oči mi zamlžily slzy. Poprvé jsem pro Stefu plakal.
Stařík udělal další tah a opilý dav zařval. Královský pěšák rychle popošel a sebral pěšáka naší královny. Náš byl vousatý Polák, zřejmě ortodoxní žid. Puška dvakrát rychle vystřelila. Černý pěšák zaujal místo pěšáka naší královny, byl celý od krve.
Přede mnou už nikdo nezůstal. Tři prázdné řady a díval jsem se do tváře černého jezdce. Louče vrhaly dlouhé stíny. Po stranách vykřikovali rady muži od SS. Bál jsem se podívat na Obersta, ale sledoval jsem, jak se stařík kroutí na hřadě. Musel pochopit, že ztrácí střed šachovnice. Otočil hlavu a královský pěšák popošel o jeden čtvereček. Oberst posunul zbývajícího střelce, zablokoval nepřátelského pěšáka a ohrozil staříkova střelce. Dav jásal.
Otevření skončilo a hráči se pustili do střední hry. Obě strany provedly rošádu. Obě pustily do hry věže. Oberst přede mě postavil královnu. Pozoroval jsem její lopatky, ostré výběžky na látce tuniky, roztřepené vlasy, které jí padaly na záda. Svíral jsem pěsti. Od začátku hry jsem se ani nepohnul. Strašně mě bolela hlava, před očima se mi dělaly mžitky a měl jsem strach, že omdlím. Co by se potom stalo? Nechal by mě Oberst klesnout, nebo by udržel tělo na místě? Zalapal jsem po dechu a soustředil se na světlo pochodně, které poskakovalo na tapisérii vzdálené zdi.
Stařík poslal čtrnáctým tahem střelce na místo, kde stál uprostřed šachovnice náš jezdec. Tentokrát se nestřílelo. Na hrací desku vstoupil těžký seržant SS a podal černému střelci obětní dýku. Místnost ztichla. Na ostré oceli tančilo světlo pochodní. Silný jezdec se kroutil a zmítal. Viděl jsem, jak napíná svaly v marné snaze uniknout Oberstově kontrole. Nedokázal to. Střelec mu jedinou ránou prořízl hrdlo. Seržant SS si vzal nůž a pokynul dvěma mužům, aby odnesli mrtvolu. Hra pokračovala.
Útočícího střelce sebrala jedna z věží. Znovu použili nůž. Stál jsem za mladou královnou a pevně zavřel oči. Otevřel jsem je až po několika tazích, kdy Oberst posunul královnu o jeden čtverec kupředu. Jak mě opustila, chtěl jsem začít vzlykat, křičet. Stařík okamžitě posunul vlastní královnu, mladou Holanďanku, šikmo na pátý čtverec od věže. Nepřátelská královna stála jen ob jeden čtverec ode mě. Nic mezi námi. Cítil jsem, jak mi strach povoluje střeva.
Oberst začal útočit. Nejprve posunul pěšáka po mé levici. Stařík proti němu poslal pěšáka od věže, rudolícího muže, kterého jsem znal z lesní brigády. Oberst tah odrazil vlastním pěšákem. Špatně jsem viděl. Většina vězňů byla vyšších, takže jsem neviděl šachové figurky, ale záda, ramena, plešaté hlavy a upocené, vyděšené muže. Pokusil jsem se představit si šachovnici. Věděl jsem, že v řadě za mnou zůstala jediná věž a král. Jediná figurka v mé řadě byl pěšák před králem. Přede mnou a vlevo stál chumel - královna, pěšák, věž a střelec. Kousek vlevo stál o samotě náš zbývající jezdec. Vlevo od něj se srazili dva pěšáci. Zprava mě pořád ohrožovala černá královna.
Náš král, vyhublý šedesátiletý žid, se přesunul příčně doprava. Stařík vrátil věže do královy řady. Naše královna náhle zacouvala na druhý čtverec naší věže. Zůstal jsem sám. Díval jsem se před sebe, čtyři čtverce přede mnou na mě zíral žid z Litvy. V jeho očích jsem našel zvířecí paniku.
Náhle jsem postupoval vpřed, vlekl nohy po mramorových čtvercích. V lebce jsem ucítil děsivou, nesnesitelnou přítomnost, strkala mě, omezovala, svírala mi čelisti, aby udusila výkřik, který se zvedal z mé páteře. Zastavil jsem se v místech, kde stála naše královna, po stranách další bílé pěšáky. Stařík přesunul přes prázdný bílý čtverec černého jezdce a postavil ho přede mě. Řev davu zesílil. Slyšel jsem, jak se výkřiky Meister! Meister! mění v rytmický zpěv.
Znovu jsem popošel - tentokrát jen o jeden čtverec. Ocitl jsem se jeden krok za středem šachovnice. Černá královna zůstala vpravo za mými zády. Její přítomnost jsem cítil stejně silně jako přítomnost ukrytého střelce na balkónu. Půl metru přede mnou jsem spatřil upocený obličej a vyděšené oči černého koně. Za ním se ukrýval litevský žid.
Vlevo mě minula černá věž. Když vkročila na čtverec bílého pěšáka, oba muži začali zápasit. Nejprve mě napadlo, že Oberst nebo stařík ztrácejí sílu, pak jsem si uvědomil, že to patří ke hře. Němečtí vojáci volali po krvi. Černá věž byla silnější, možná ji nikdo neomezoval, bílý pěšák klesl v sevření. Muž s věží na zádech mu sevřel ruce na krku a přitlačil. Ozvalo se dlouhé, suché zapraskání a pěšák se zhroutil.
Jakmile odnesli tělo našeho pěšáka, Oberst přesunul zbývajícího jezdce a boj pokračoval. Tentokrát odvlekli černou věž. Bosé nohy klouzaly po dlaždicích, vytřeštěné oči zíraly. Minul mě černý jezdec a boj pokračoval. Dva muži klopýtli, opřeli se jeden o druhého, prsty rvali protivníkovy oči, kolena se zvedala, dokud bílý jezdec neustoupil na prázdný čtverec za mnou. Na balkónu přímo přede mnou zapraskala puška. Cítil jsem náraz vzduchu, jak minula kulka

mé ucho, zaslechl jsem náraz. Umírající jezdec se o mě při pádu otřel. Chvíli mě držel za kotník, jako by hledal pomoc. Ani jsem se neobrátil.
Znovu se za mnou ocitla moje královna. Černý pěšák po pravici se posunul a ohrozil ji. Kdybych směl, vrhl bych se na něj. Ale nesměl jsem. Královna ustoupila o tři čtverce. Stařík popošel královniným pěšákem. Oberst posunul dalšího střelce.
Meister! Meister! Skandoval dav. Stařík stáhl královnu o dva čtverce.
Znovu jsem popošel. Stál jsem tváří tvář litevskému židovi. Byl strnulý, paralyzoval ho strach. Věděl, že mu nemohu ublížit, pokud stojíme ve stejné řadě? Asi ne. Ale moc dobře jsem věděl, že mě může kdykoliv vyhodit tmavá královna. Bezpečí mi poskytovala jen přítomnost vlastní královny pět čtverců za zády. Ale co když chce der Alte královny vyměnit? Místo toho přesunul věž na původní královské místo.
Zleva se něco ozvalo, střelcův pěšák vyhodil černého pěšáka, aby ho nahradil zbylý černý střelec. Chvíli jsem zůstal v nepřátelském území sám. Pak Oberst posunul bílou královnu na čtverec za mnou. Ať se stane cokoliv, nebudu sám. Zadržel jsem dech a čekal.
Nic se nestalo. Stařík sestoupil z vysokého křesla, udělal gesto a odešel. Vzdal se. Opilý dav Einsatzgruppen souhlasně zařval. K Oberstovi se nahrnula řada vojáků s Umrlčími lebkami a odnesli ho do místnosti na ramenou. Zůstal jsem stát, díval se na Litevce a oba jsme hloupě mrkali očima. Hra byla u konce a já věděl, že mě Oberst použil jako nástroj. Byl jsem tak omámený, že jsem nechápal jak. Viděl jsem jen unavené židy, kterým se ulevilo, halu, kde zněly výkřiky a zpěv. Zemřelo šest mužů v bílém, chybělo šest černých figurek. Ostatní se dokázali pohnout, popojít. Obrátil jsem se a objal ženu za mnou. Plakala. Shalom, řekl jsem a líbal jí ruce. Shalom. Litevec dopadl koleny na bílý čtverec. Pomohl jsem mu vstát.
Četa mužů s automaty nás provedla davem do prázdného předsálí. Přinutili nás svléknout a naházet tuniky na hromadu. Pak nás odvedli do noci, aby nás zastřelili.

Přikázali nám vykopat vlastní hroby. Nějakých čtyřicet metrů za budovou ležel na mýtině půltucet lopat, které jsme použili na vyhloubení širokého a mělkého příkopu. Vojáci drželi pochodně, stáli a kouřili cigarety. Na zemi ležel sníh. Půda byla zmrzlá a tvrdá jako kámen. Nedokázali jsme kopat hlouběji než půl metru. Mezi dutými údery lopat jsem zaslechl ze síně další smích. Ve vysokých oknech hořela světla a vrhala žluté čtverce na břidlicové štíty. Nezmrzli jsme jen díky práci a strachu. Měl jsem modrobílé nohy, necítil jsem prsty. Když jsme s prací končili, už jsem věděl, že se musím rozhodnout. Byla docela tma a já věřil, že se mohu rozběhnout k lesu. Kdybychom vyrazili všichni najednou, možná se nám to podařilo. Ale někteří staří židi byli tak zmrzlí a vyčerpaní, že se nedokázali ani pohnout. Nesměli jsme spolu mluvit. Obě ženy stály několik metrů od příkopu a marně se snažily zakrýt svou nahotu. Stráže si z nich tropily kruté žerty a natahovaly k nim pochodně.
Nevěděl jsem, zda mám jednoduše utíkat, nebo vzít dlouhou lopatu, zkusit praštit jednoho z vojáků a vzít mu automat. Byli to Einsatzgruppen Totenkopfverbände, ale stejně tak byli opilí a klidní. Musel jsem se rozhodnout.
Lopatu. Vybral jsem strážného - malého mladíka, který zdánlivě dřímal několik kroků ode mě. Sevřel jsem dlouhou násadu.
Halt! Wo ist denn mein Bauer? Ve sněhu křupaly podrážky blonďatého Obersta. Měl těžký šedivý kabát a vojenskou čapku. Když vstoupil do kruhu pochodní, rozhlédl se. Chtěl svého pěšáka. Kterého?
Du! Komm her! Ukázal na mě. Schoulil jsem se a čekal další duševní násilí. Nic se nestalo. Vyskočil jsem z mělké jámy, předal lopatu strážnému a nahý a roztřesený se postavil před Obersta. Před muže, kterému říkali der Meister.
Musíte skončit, řekl velícímu seržantovi německy. Schnell!
Seržant přikývl a nahnal židy na okraj jámy. Ženy se k sobě přitiskly, jedna objala druhou. Seržant všem přikázal, ať si lehnou do chladného příkopu. Tři muži odmítli a byli na místě zastřeleni. Jeden z nich, muž, který dělal černého krále, se zhroutil jen dva metry ode mě. Podíval jsem se na vlastní krve zbavené nohy a pokusil se nehýbat. Ale třásl jsem se, chvění ještě zesílilo. Ostatní židi dostali příkaz převalit těla do jámy. Pak bylo ticho. Ve světle pochodní svítila bledá záda a zadky mých spoluvězňů. Seržant dal příkaz a začalo se střílet.
Netrvalo to ani minutu. Zvuk automatů a lehkých karabin zněl tlumeně, tiché plesk a další nahá bílá postava se zakroutila v křeči, pak zůstala nehnutě ležet v díře. Ženy zemřely v objetí. Litevec křičel něco hebrejsky a snažil se postavit na kolena. Ruce zvedl k nebi nebo ke strážím - pořád ještě nevím - pak ho palba z automatu málem přepůlila.
Já se celou dobu chvěl, prohlížel si vlastní nohy a přál si být neviditelný. Ale ještě než skončili, seržant se ke mně obrátil a řekl: Tenhle, mein Oberst?
Mein zuverlässiger Bauer, odvětil Oberst. Můj věrný pěšák? Půjdeme na lov, doplnil.
Eine Jagt? zeptal se seržant. Heute Nacht?
Wenn es dämmert.
Auch der Alte.
Ja.
Jawohl, mein Oberst.
Viděl jsem, že je seržant znechucen. Tu noc se nevyspí.
Stráže začaly házet zmrzlou půdu přes mrtvá těla, mě odvedly zpět a přivázaly na řetěz do stejného sklepení, kam nás zavřely před několika hodinami. Mé nohy začaly brnět, pak hořet. Cítil jsem hroznou bolest. I přesto jsem ve chvíli, kdy se seržant vrátil a uvolnil řetězy, dřímal. Přikázal mi, ať se obleču. Spodní prádlo, modré vlněné kalhoty, košile a tlustý svetr, těžké ponožky, neohrabané, trochu malé boty. Po měsících strávených ve vězeňských hadrech mi připadalo slušné oblečení úplně skvělé.
Seržant mě odvedl ven, kde čekali na sněhu čtyři muži od SS. Měli ruční svítilny - baterky - a těžké pušky. Jeden měl na

vodítku německého ovčáka. Pustil vzpínajícího psa, aby mě očichal. V síni byla tma, křik pro tuto noc utichl. Blížilo se svítání, noc získala šedý nádech.
Stráže zhasly baterky a objevil se Oberst se starým generálem. Už na sobě neměli uniformy. Oblékli si těžké zelené lovecké bundy a pláštěnky. Oba nesli lovecké pušky velkého kalibru s dalekohledem. V tu chvíli mi to došlo. Přesně jsem věděl, co se stane, ale byl jsem tak unavený, že mi to bylo jedno.
Oberst zagestikuloval a stráže ode mě odstoupily a postavily se vedle dvou velitelů. Chvíli jsem tam nerozhodně stál a odmítal udělat, co po mně žádali. Seržant na mě zavrčel špatnou polštinou. Utíkej! Utíkej, ty židovská svině. Jdi! Pořád jsem se nehýbal. Pes se vzpínal na vodítku, vrčel a natahoval se po mně. Seržant zvedl pušku a vystřelil. Kulka mi zvedla sníh mezi nohama. Nehýbal jsem se. Pak jsem ucítil první váhavé doteky v mozku.
Jdi, kleiner Bauer. Jdi! Tichý šepot vyvolal záchvat nevolnosti. Otočil jsem se a utíkal do lesa.
V zoufalém stavu jsem nemohl utíkat moc dlouho. Za pár minut jsem lapal po dechu a klopýtal. Ve sněhu zůstaly mé stopy, ale s tím jsem nic dělat nemohl. Vrávoral jsem, doufal, že mířím k jihu. Obloha vybledla. Za zády jsem slyšel šílený štěkot a okamžitě jsem pochopil, že pronásledovatelé vyrazili.
Neurazil jsem ještě ani kilometr, když jsem se ocitl na otevřeném prostranství. Téměř sto metrů široký pruh zbavili stromů i podrostu. Uprostřed neutrální půdy se válely role ostnatého drátu. Ale proto jsem nezastavil. Uprostřed mýtiny stála bílá tabule. Polský a německý nápis hlásal: STÁT! MINOVÉ POLE!
Štěkot zesílil. Otočil jsem se doleva a bolestivě se rozběhl. Už jsem věděl, že cestu ven nenajdu. Minové pole obklopuje celý pozemek - jejich soukromou loveckou oboru. Jedinou nadějí bylo najít cestu, po které jsme večer přijeli. Večer, před celou věčností. Určitě tam bude brána a stráže, ale chtěl jsem to zkusit. Lepší, když mě zastřelí vojáci, než ty zrůdy za mými zády. Rozhodl jsem se, že pokud se dostanou moji pronásledovatelé na dostřel, poběžím do minového pole.
Právě jsem dorazil k mělkému potoku, když jsem znovu uctil duševní násilí. Zastavil jsem se, zíral na částečně zamrzlý proud, pak jsem ucítil, jak do mě vstupuje. Několik vteřin jsem bojoval, svíral rukama spánky, padl na kolena do sněhu, ale Oberst byl uvnitř. Zaplavil můj mozek jako voda v ústech, nosu a plících topícího se člověka. Bylo to ještě horší. Jako by mi do lebky vstoupila obrovská tasemnice a provrtávala si cestu mozkem. Vykřikl jsem, ale nevydal jsem ani hlásky. Těžce jsem se znovu postavil.
Komm her, mein kleiner Bauer! zašeptal Oberstův hlas. Potlačil mé myšlenky, mou vůli hodil do tmavé jámy. Zahlédl jsem obrazy tváří, míst, uniforem a místností. Vezl jsem se na vlnách nenávisti a arogance. Láska k násilí mi zaplavila ústa měděnou příchutí krve. Komm! Šepot byl svůdný a nezdravý, jako by mi strkal do pusy svůj jazyk.
Sledoval jsem sám sebe, jak běžím k potoku, obracím se zpátky na západ, k lovcům, rychle utíkám a těžce, bolestivě dýchám. Nohy mi postříkala ledová voda, vlněné kalhoty ztěžkly. Začala mi téct krev z nosu. Stékala volně po tváři a na krk.
Komm her!
Opustil jsem potok a klopýtal lesem k hromadě balvanů. Vyšplhal jsem po nich a ukryl se do škvíry. Mé tělo se kroutilo a cukalo. Ležel jsem tam, tvář na kameni, na zmrzlý mech stékala krev. Hlasy se blížily. Lovci se pohybovali nějakých padesát kroků ode mě, za stěnou stromů. Věřil jsem, že mě obklíčí a Oberst mě přinutí vstát, aby mohli dobře střílet.
Pokusil jsem se pohnout nohama, přesunout ruku, ale jako by někdo přeřezal lanka, jež spojují mozek s tělem. Byl jsem tam uvězněný, jako by se na mě sesypaly balvany.
Slyšel jsem konverzaci, a pak - neuvěřitelné - se muži vydali směrem, kterým jsem prchal před deseti minutami. Slyšel jsem, jak štěká pes a sleduje stopu. Proč si se mnou Oberst hrál? Snažil jsem se proniknout jeho myšlenkami, ale Oberst mé slabé pokusy smetl. Jako by odháněl obtížný hmyz.
Náhle jsem se znovu pohyboval. Krčil jsem se a utíkal podél stromů, pak jsem se plazil po břiše sněhem. Než jsem je uviděl, už jsem cítil cigaretový kouř. Na mýtině čekal stařík a seržant. Stařík seděl na zhrouceném stromu. Loveckou pušku si opřel mezi kolena. Kousek od něj stál seržant, ke mně zády, prsty líně přejížděl pažbu pušky.
Pak jsem se zvedl a utíkal. Pohyboval jsem se rychleji než kdy předtím. Seržant se otočil a jen sledoval, jak jsem vyskočil a nabral ho ramenem. Byl jsem menší a mnohem lehčí, ale rychlost nárazu ho povalila. Jednou jsem se převrátil a tiše vykřikl. Nepřál jsem si nic víc, než znovu získat kontrolu nad vlastním tělem a uprchnout do lesa. Pak jsem sebral stařík ovi loveckou pušku a tloukl seržanta do obličeje a krku. Krásně vyřezávanou pažbu jsem použil jako kyj. Seržant se snažil vstát, ale já ho znovu srazil k zemi. Tápal po vlastní pušce, ale rozmačkal jsem mu botou ruku a tloukl jsem ho těžkou pažbou do tváře, až praskaly kosti, až žádná tvář nezůstala. Pak jsem pušku odhodil a obrátil se ke stařík ovi.
Pořád seděl na kládě, v jedné ruce držel Luger, který vyndal z pouzdra, mezi úzkými rty se klátila cigareta. Vypadal tisíc let starý, přesto jsem na vrásčité karikatuře obličeje rozeznal úsměv.
Sie! řekl a já věděl, že nemluví se mnou.
Ja, Alte, odpověděl jsem. Ta slova mě překvapila. Das Spiel ist beendet.
To se uvidí, odvětil stařík a pozvedl pistoli. V tu chvíli jsem vyskočil, kulka mi pronikla svetrem a poškrábala žebra. Než dokázal znovu vypálit, sevřel jsem mu zápěstí a udělali jsme na sněhu piruetu. Stařík klopýtal a připojil se k mému bizarnímu tanci. Vyhublý mladý žid, kterému teče z nosu na obličej krev, a hrozně starý muž, který se ztrácí ve vlně svrchníku. Luger znovu vypálil do vzduchu, pak jsem mu ho vzal a ustoupil. Zvedl jsem zbraň.
Nein! Vykřikl stařík. V tu chvíli jsem ucítil jeho přítomnost jako úder kladiva do lebky. Na okamžik jsem zmizel v boji dvou obscénních parazitů, kteří zápolili o mé tělo. Jako bych scénu pozoroval z výšky. Spatřil jsem ztuhlého stařík a, mé vlastní tělo poskakovalo, jako by se mě zmocnil záchvat křečí. Koulel jsem očima, ústa rozevřel jako nějaký idiot. Kalhoty poskvrnila moč, v chladném vzduchu se zvedla pára.
Pak jsem se díval znovu vlastníma očima a stařík můj mozek opustil. Ustoupil o tři kroky a těžce dosedl na kládu. Willi, promluvil, mein Freund…
Zvedl jsem ruku a dvakrát stařík a střelil do obličeje. Jednou do srdce. Zhroutil se dozadu, já zůstal stát a zíral na

podrážky jeho bot.
Už jdeme, pěšáku, zašeptal Oberst. Počkej na nás.
Zůstal jsem stát, dokud jsem nezaslechl výkřiky a vrčení německých ovčáků za řadou stromů. Pořád jsem držel pistoli. Snažil jsem se uvolnit, koncentrovat veškerou vůli a energii do jediného prstu pravé ruky a nepřemýšlet o tom, co chci udělat. Když Oberstovo sevření na několik vteřin zeslábloo, lovecká družina už byla málem na dohled. Následoval nejdůležitější a nejobtížnější boj mého života. Stačilo pohnout jediným prstem o několik milimetrů, přesto jsem spotřeboval veškerou energii a odhodlání, které v mém těle a duši zůstalo.
Podařilo se to. Luger vypálil, kulka vyryla stezku na mém stehnu a utrhla mi malíček na pravé noze. Bolest působila jako očistný oheň. Zdálo se, že Obersta překvapila. Cítil jsem, jak se na pár vteřin stahuje.
Obrátil jsem se a utíkal. Ve sněhu za mnou zůstávaly krvavé otisky. Za zády jsem zaslechl křik. Ozval se štěkot automatu, ocelové projektily bzučely jako včely. Ale Oberst mě už nekontroloval. Doběhl jsem k minovému poli a bez zaváhání zamířil dál. Holýma rukama jsem roztáhl ostnatý drát a utíkal dál. Bylo to neuvěřitelné, nevysvětlitelné, ale dostal jsem se přes mýtinu. Tehdy do mě Oberst znovu vstoupil.
Stůj! Zarazil jsem se. Obrátil jsem se a spatřil čtyři strážné a Obersta. Stáli za pruhem smrti a dívali se na mě. Pojď zpátky, malý pěšáku, zašeptal hlas toho stvoření. Hraje u konce.
Pokusil jsem si přiložit Luger ke spánku. Nedokázal jsem to. Tělo vyrazilo směrem k nim, zpět do minového pole, k namířeným zbraním. V tu chvíli se strážnému vytrhl německý ovčák a vrhl se na mě. Zvíře doběhlo na okraj minového pole, necelých dvacet stop od Obersta, pak explodovala mina. Protitanková, velmi silná mina. Do vzduchu se zvedla hlína, kov a kusy psa. Sledoval jsem, jak pět mužů klesá k zemi, pak mi do hrudi narazilo něco měkkého a srazilo mě to k zemi.
Těžce jsem se postavil a spatřil u nohou hlavu německého ovčáka. Oberst a dva příslušníci SS se zvedli na všechny čtyři. Byli omráčení, vrtěli hlavou. Další dva se nehýbali. Oberst mě opustil. Zvedl jsem Luger a vyprázdnil zásobník jeho směrem. Byl moc daleko. Hrozně jsem se třásl. Ani jedna z kulek nikoho nezasáhla. Už jsem nemarnil čas, obrátil jsem se a utíkal.
Dodnes nevím, proč mi Oberst útěk dovolil. Možná ho exploze zranila. Možná by další demonstrace jeho síly prozradila, že stál za stařík ovou smrtí. Nevím. Ale dodnes věřím, že jsem toho dne uprchl, protože se to Oberstovi hodilo…“
Saul utichl. Oheň vyhasl, dávno minula půlnoc. Seděli s Natalií Prestonovou potmě. Saulův hlas se změnil během poslední půlhodiny vyprávění v chraplavé kvákání.
„Jste unavený,“ podotkla Natalie.
Saul nezapíral. Nespal dvě noci - od chvíle kdy spatřil v neděli ráno v novinách fotografii Williama Bordena.
„Ale ten příběh ještě pokračuje, že?“ pokračovala Natalie. „Všechno se pojí s lidmi, kteří zabili mého otce, je to tak?“
Saul přikývl.
Natalie opustila pokoj a za chvíli se vrátila s pokrývkou, prostěradlem a tlustým polštářem. Začala s proměnou gauče v postel. „Zůstaňte dnes v noci tady,“ vyzvala ho. „Můžete to dovyprávět ráno. Připravím nám snídani.“
„Mám pokoj v motelu,“ namítl Saul chraplavě. Při vzpomínce na dlouhou cestu silnicí číslo padesát dva chtěl zavřít oči a usnout tam, kde seděl.
„Ale budu ráda, pokud zůstanete,“ naléhala. „Chci slyšet… ne, musím vyslechnout zbytek příběhu.“ Udělala pauzu. „A nechci být dnes v noci v tomto domě sama.“
Saul přikývl.
„Dobrá,“ řekla Natalie. „Na poličce v koupelně je nový zubní kartáček. Jestli chcete, mohu vám přinést tatínkovo nové pyžamo…“
„Ne,“ odmítl Saul. „To není třeba.“
„Tak dobrá,“ souhlasila Natalie a zastavila se ve dveřích do krátké chodby. „Saule…“ udělala pauzu a promnula si paže. „To všechno… je to pravda, že?“
„Ano.“
„A váš Oberst byl minulý týden tady v Charlestonu, ano? Je jedním ze zodpovědných za vraždu mého otce.“
„Myslím si to.“
Natalie přikývla, chtěla něco říct, jemně se kousla do rtu a jen zašeptala: „Dobrou noc, Saule.“
„Dobrou noc, Natalie.“

Přestože byl unavený, chvíli ležel a sledoval, jak přes fotografie na zdi putují zatoulané čtverce odražených reflektorů aut. Snažil se myslet na příjemné věci. Na zlaté světlo, jež se dotýká větví vrby u potoka, nebo na pole bílých sedmikrásek na statku, kde si hrával jako malý chlapec. Ale když konečně usnul, zdálo se mu o krásném červnovém dnu, kdy zamířili s bratrem Josefem do cirkusu na příjemné louce, zářivě pomalované maringotky odvážely skupinky rozesmátých dětí k čekající Jámě.
Sedm - Charleston
Středa, 17. prosinec 1980

Šerif Bobby Joe Gentry v pět hodin s potěšením zjistil, že ho někdo sleduje. Pokud věděl, ještě nikdy se mu to nestalo. Sám občas lidi sledoval. Právě minulý den sledoval toho psychiatra Laskiho, díval se, jak se vloupal do domu paní Fullerové, trpělivě čekal v obyčejném autě značky Dodge, které mu půjčila Linda Maeová, zatímco šel Laski a Prestonova holka na večeři, pak strávil větší část noci v St. Andrews, pil kávu a sledoval průčelí domu Natalie Prestonové. Byla to chladná a promarněná noc. Dnes ráno projel kolem ve vlastním autě a psychiatrova půjčená Toyota stála pořád na příjezdové cestě. Co mezi nimi bylo? Gentrymu se Laski silně nezdál - cítil to už od chvíle, kdy s

psychiatrem poprvé hovořil telefonem. Teď se tušení změnilo v silnou intuici (svrbění mezi lopatkami), jakou Gentry považoval za jednu z nezbytných vlastností dobrého poldy. Proto včera Laskiho sledoval. A teď sledovali jeho - šerifa Bobbyho Joea Gentryho z charlestonského okresu!
Nejprve tomu nechtěl věřit. Ve středu ráno vstal jako obyčejně v šest hodin ráno. Málo se vyspal a večer spotřeboval příliš kofeinu. Byl unavený. Zajel do St. Andrews a projel kolem Prestonova domu, aby se ujistil, zda tam Laski strávil zbytek noci. Na Rivers avenue se zastavil u Sarah Dixonové na koblihu, pak odjel do Hamplten Parku k výslechu paní Levellynové. Její manžel opustil město stejnou noc, co došlo k vraždám v Mansard House, a v neděli ráno zemřel v Atlantě při dopravní nehodě. Když zavolal policista z Georgie, aby ji informoval, že se stala vdovou, že její manžel narazil rychlostí sto dvacet kilometrů za hodinu do pilíře nadjezdu kousek od Atlanty, paní Levellynová měla jen jedinou otázku: „Co dělal Arthur sakra v Atlantě? Minulou noc si zajel koupit doutník a nedělní noviny.“
Gentrymu to připadalo jako trefná otázka. Ale když opouštěl v devět hodin po půlhodinovém rozhovoru s vdovou Levellynův zděný dům, pořád neznal odpověď. Tehdy si všiml zeleného Plymouthu zaparkovaného ve stínech vysokých stromů, které se skláněly nad ulici.
Plymouthu si poprvé všiml, když zajížděl ráno na parkoviště restaurace. Zaznamenal ho pouze proto, že měl poznávací značku Marylandu. Gentry dobře věděl, jak jsou policisté takovými detaily posedlí, přestože jsou většinou naprosto zbytečné. Když se před Levellynovým domem posadil za volant hlídkového vozu, upravil zrcátko a dlouze Plymouth sledoval. Bylo to stejné auto. Kvůli odrazu na předním skle nepoznal, zda v něm někdo sedí. Pokrčil rameny, odrazil od obrubníku a na první stopce odbočil vlevo. Plymouth vyrazil přesně ve chvíli, kdy se Gentryho auto ztrácelo z dohledu. Znovu odbočil vlevo a zamířil k jihu. Přemýšlel, zda se vrátit do okresní budovy a dodělat nějaké papírování, nebo znovu zajet do St. Andrews. Za sebou pozoroval zelený sedan. Držel se o dvě auta za ním.
Gentry jel pomalu, volant hladil mohutnýma červenýma rukama, pískal si country písničku. Poslouchal hlášení policejního rádia a zvažoval důvody, proč ho může někdo sledovat. Moc jich nenašel. Kromě pár darebáků, které poslal během posledních let do vězení, si s Bobbym Joem Gentrym nemusel nikdo vyřizovat staré účty. Natož potom marnit čas tím, že ho bude sledovat při ranní práci. Gentry přemýšlel, jestli se začíná lekat stínů. V Charlestonu bylo zelených Plymouthů víc. S marylandskou značkou? zašklebil se policajt v jeho podvědomí. Gentry se rozhodl, že pomalu zamíří do kanceláře.
Odbočil na rušnou Cannon Street. Plymouth se ho držel, dělila je tři auta. Kdyby o něm Gentry nevěděl, teď už by si ho nevšiml. Pomohla mu jen prázdná postranní ulička poblíž Hampten Parku, kde žila paní Levellynová. Gentry svezl hlídkové auto na rampu na Mezinárodní 26, urazil nějakou míli k severu, pak dálnici opustil a zamířil postranními uličkami východně od Meeting Street. V zrcátku sledoval Plymouth. Kdykoliv to bylo možné, auto se ukrývalo za ostatní vozidla, když projížděli prázdnou ulicí, drželo se daleko vzadu.
„No, no, no,“ zavrčel šerif Gentry. Pokračoval severně k Charlestonským výšinám, vpravo minul námořní základnu. Mezi laťkami rozeznal obrovské šedé lodě. Odbočil vlevo na Dorchester Road, pak se vrátil na I-26, tentokrát namířil k jihu. Plymouth zmizel. Už chtěl odbočit do centra a celou věc připsat na vrub mnoha thrillerů v kabelové televizi, když půl míle za ním odbočil náklaďák a Gentry zachytil zelenou kapotu.
Sjel na Exit 221 a vrátil se do úzkých uliček poblíž Okresní budovy. Začalo mrholit. Řidič Plymouthu spustil stěrače ve stejnou chvíli jako Gentry. Šerif se pokoušel vymyslet porušení nějakého zákona. Nic nevymyslel. Dobrá, napadlo ho, jak se člověk sledování zbaví? Vybavily se mu rychlé honičky, jaké viděl ve filmech. Ne, díky. Pokusil si vzpomenout na detaily špionážních románů, které četl, ale vzpomněl si pouze na přesedání v moskevském metru. Mockrát děkuji. Nijak nepomohlo, že řídil hnědé hlídkové auto s označením ŠERIF CHARLESTONSKÉHO OKRESU.
Dobře věděl, že může zapnout rádio, několikrát objet roh a na další velké křižovatce bude na pronásledovatele čekat osm policejních vozů a půlka dálniční patroly. Co potom? Gentry viděl sám sebe před soudcem Trantorem, kde ho obviní, že obtěžoval návštěvníka z jiného státu, který hledal převoz na pevnost Sumter a rozhodl se sledovat místního konstábla.
Gentry věděl, že bude nejinteligentnější, pokud si počká. Nechá se sledovat, jak dlouho bude druhá strana chtít. Dny, týdny, roky. Dokud Gentry nezjistí, o co tady kráčí. Ten chlap v Plymouthu - pokud to byl chlap - může být soudní svědek, nebo reportér, nebo neodbytný Jehovův svědek, nebo člen nové guvernérovy skupiny proti policejní korupci. Gentry si byl jistý že bude nejlepší, pokud se vrátí k práci v kanceláři, nebude si dělat starosti a počká, jak se věci vyvrbí.
„A, seru na to,“ zavrčel Gentry. Trpělivostí nikdy neproslul. Obrátil hlídkový vůz na mokrém dláždění o sto osmdesát stupňů, zapnul světla a sirénu a rychle zamířil úzkou uličkou k přijíždějícímu Plymouthu. Pravou rukou uvolnil kožené pouzdro pistole. Obrátil se, aby se ujistil, že na oblíbeném místě leží obušek. Pak se hnal vpřed, a aby nadělal větší rámus, troubil na klakson.
Přední rošt na Plymouthu vypadal překvapeně. Gentry poznal, že je v autě jen jediný muž. Vozidlo odbočilo doprava. Gentry strhl řízení vlevo, aby ho zastavil. Plymouth zajel daleko vlevo, pak poskočil na chodník a pokusil se vmáčknout před šerifovo auto. Gentry strhl volant vlevo, narazil na obrubník, nadskočil a připravil se na čelní srážku.
Plymouth se smykem obrátil, zadním nárazníkem porazil řadu popelnic a ohnul telefonní sloup. Gentry svezl hlídkový vůz před kouřící kapotu, ujistil se, že protivníka zablokoval, a zastavil. Pak vyskočil, odhodil pás a levou rukou zvedl těžký obušek.
„Můžete mi ukázat řidičský průkaz a papíry od auta, pane?“ zeptal se. Zíral na něj bledý a hubený obličej. Plymouth narazil do telefonního sloupu velkou rychlostí. Zmačkaly se dveře spolujezdce, řidič byl otřesený. Muž měl velmi tmavé, řídnoucí vlasy. Gentry mu hádal něco mezi čtyřicítkou a padesátkou. Na sobě měl tmavý oblek, bílou košili a tenkou tmavou kravatu, která patřila do Kennedyho éry.
Gentry pozorně sledoval, jak muž loví peněženku. „Můžete, prosím, z peněženky vyndat řidičák, pane?“ Muž se zarazil,

zamrkal a poslušně se odvrátil.
Gentry popošel rychle dopředu a levou rukou otevřel dveře. Obušek se mu kýval na řemínku kolem zápěstí. Pravou rukou se dotkl pažby svého Ruger Blackhawk. „Pane! Prosím, vystupte ven… kurva!“
Řidič se obrátil s automatickou pistolí v ruce, která se zvedala ke Gentryho tváři. Gentry se vrhl na jeho zápěstí a otevřenými dveřmi auta prosvištělo jeho dvě stě čtyřicet liber váhy. Pistole dvakrát vypálila. Jedna kulka minula šerifovo ucho a prošla střechou, druhá proměnila přední sklo Plymouthu v jemnou pavučinu. Gentry chytil muže oběma rukama za zápěstí, pak se oba svalili na přední sedadlo jako dva výrostci v auto kině. Oba těžce dýchali a funěli. Gentryho obušek se zachytil za volant a Plymouth zařval jako postřelené zvíře. Řidič zvedl levou ruku, aby šerifovi rozškrábal obličej. Gentry sklonil masivní hlavu a udeřil ho. Jednou, dvakrát, při třetí ráně zaslechl, jak z něj uniká vzduch. Automatická pistole mu vypadla z ruky, odrazila se od tyče volantu a Gentryho nohy, pak dopadla s rachotem na chodník. Gentry trpěl vrozeným strachem ze zahozených zbraní. Čekal, že spustí a vyprázdní mu půlku zásobníku do zad. Nestalo se tak.
„Kurva,“ sykl Gentry, zvedl se a vyvlekl řidiče z auta. Pravou ruku přesunul k mužovu límci, a když zjistil, že se automatická pistole válí pod autem, hodil řidiče na chodník tři metry daleko. Když se druhý muž vyškrábal na nohy, Gentry už vytáhl těžký Ruger Blackhawk, který mu věnoval jeho strýc, když odešel na odpočinek. Zbraň mu padla pevně do ruky.
„Zůstaň na místě. Nepohni ani svalem,“ vyzval ho Gentry. Z kanceláří a obchodů se vynořil nějaký tucet lidí. Gentry se ujistil, že jsou všichni mimo dosah a řidiče kryje cihlová zeď. S nepříjemným pocitem si uvědomil, že se chystá toho sviňáka odprásknout. Gentry nikdy na člověka nevystřelil. Nevyrovnal revolver oběma rukama a nerozkročil se, jak ho učili, ale postavil se rovně, zlomil lokty a zamířil k nebi. Na jeho bledý obličej dopadal jemný déšť. „Boj je u konce,“ vydechl. „Uklidni se, kámo. Promluvíme si o tom.“
Řidič vyndal ruku z kapsy a vytáhl nůž. Ostří vyskočilo s hlasitým cvaknutím. Muž se přikrčil, nabral rovnováhu a roztáhl prsty druhé ruky. Šerif s lítostí zjistil, že svírá nůž naprosto dokonale, nebezpečně, palec přes držadlo na vrcholu ostří. Pětipalcová ocelová čepel opisovala krátké plavné oblouky. Gentry odkopl automatickou pistoli pod Plymouth a ustoupil o tři kroky.
„Nech toho, kámo,“ vyzval muže. „Nedělej hlouposti. Polož to.“ Nepodceňoval rychlost, jakou může muž překonat pět metrů, které je dělily. Stejně tak nepochyboval o tom, že je nůž na krátkou vzdálenost stejně smrtící zbraň jako kulka. Vzpomněl si na díry, jaké nechal Blackhawk v černé papírové postavě na vzdálenost čtyřiceti kroků. Nechtěl ani pomyslet, co udělají kulky ráže 0.357 v lidské tkáni na pět metrů.
„Polož to,“ zopakoval. Měl uhlazený, monotónní hlas, žádná hrozba, žádné námitky. „Nech toho na chvíli a promluvíme si.“ Od chvíle, kdy se Gentry přiblížil k Plymouthu, muž nepromluvil, jen vrčel. Teď se mu ozvalo mezi sevřenými zuby podivné pískání. Jako pára unikající z konvice. Začal zvedat nůž.
„Stůj!“ Gentry vyrovnal jednou rukou pistoli, hlaveň namířil na střed mužovy tenké vázanky. Jestli se ostří zvedne, aby ho mohl muž hodit, Gentry musí vystřelit. Byl tak napjatý, že málem spustil kohoutek.
Pak spatřil něco, že mu bušící srdce sevřela bolestivá paralýza. Mužův obličej se chvěl. Netřásl se, ale stékal jako špatně padnoucí gumová maska na pevnějších, ukrytých rysech. Oči se rozšířily, snad v překvapení či hrůze, těkaly sem a tam jako oči vyděšeného zvířete. Gentry spatřil v hubené tváři na chvíli novou osobnost. V těch očích poznal výraz naprosté hrůzy a zmatku. Pak svaly na tváři a krku ztvrdly, jako by se maska utáhla. Ostří stoupalo, až se ocitlo ve výši mužovy brady, připravilo se k hodu.
„Hej!“ zařval Gentry a uvolnil prst na spoušti.
Řidič si vrazil nůž do vlastního krku. Nebodl, neřízl, vsunul pětipalcové ostří jako chirurg, který začíná operaci, jako člověk, který pečlivě porcuje meloun. Pomalu a uváženě přejel pod bradou zleva doprava.
„Ježíši Kriste,“ zašeptal Gentry. V davu někdo vykřikl.
Na mužovu bílou košili vystříkla krev, jako by praskl balónek naplněný rudou barvou. Muž vytáhl nůž a zůstal neuvěřitelných deset, možná dvanáct vteřin stát. Měl roztažené nohy, strnulé tělo, bezvýraznou tvář, jeho torzo zalévala krev a s hlasitým kapáním dopadala na mokrý chodník. Pak se zhroutil na záda, nohou se zmocnila křeč.
„Zůstaňte na místech!“ zařval Gentry na okolostojící a rozběhl se k muži. Těžkou botou mu přišlápl pravé zápěstí a odhodil nůž obuškem. Řidič měl zakloněnou hlavu, rudá rána se otevírala jako obscénní škleb žraloka. Gentry spatřil roztrženou chrupavku, zubaté konce šedé tkáně, pak se objevila další krev. Mužova hruď se zvedala, plíce se plnily. Gentry doběhl k hlídkovému vozu a zavolal sanitku. Potom znovu odehnal dav a obuškem vylovil pod Plymouthem automat. Jednalo se o devítimilimetrový Browning s dvojitou komorou. Byl hrozně těžký. Našel pojistku, zacvakl ji, schoval zbraň za opasek a poklekl vedle umírajícího muže.
Řidič se otočil na pravý bok, svinul kolena a paže, pevně sevřel pěsti. Krev už vytvořila čtyři stopy širokou kaluž a při každém pomalém úderu srdce vytekla další. Gentry klečel v krvi a snažil se ránu zavřít holýma rukama. Ale byla moc široká a zubatá. Během pěti vteřin měl nasáklou košili. Muž už měl strnulý, skleněný pohled, jaký Gentry viděl na tvářích mnoha mrtvol.
Když se v dálce ozval zvuk záchranky, přerývaný dech a bublání utichly.
Gentry ustoupil, klesl na obě kolena a otřel si ruce o stehna. Řidičova peněženka odletěla během šarvátky na chodník. Gentry ji sebral a zachránil před stružkou krve. Ignoroval správný postup, peněženku otevřel a rychle listoval plastikovými obaly a přihrádkami. Objevil něco přes devět set dolarů, malou černobílou fotografii šerifa Bobbyho Joea Gentryho a nic víc. Nic. Žádný řidičský průkaz, žádné kreditní karty, žádné fotografie rodiny, žádné kartičky pojištěnce, žádné navštívenky, žádné stvrzenky - nic.
„Ať mi někdo řekne, co se tady děje,“ zašeptal Gentry. Přestalo pršet. Poblíž leželo klidně řidičovo tělo. Hubený obličej byl tak bledý, že připomínal vosk. Gentry zavrtěl hlavou a slepě vzhlédl k sílícímu davu, blížící se policii a zdravotníkům.

„Řekne mi někdo, co se tady děje?“ zařval.
Nikdo mu neodpověděl.
Osm - Bayerisch-Eisenstain
Čtvrtek, 18. prosinec 1980

Tony Harod a Marie Chenová mířili severovýchodně od Mnichova, kolem Deggendorfu a Regenu, hluboko do Německého lesa a hornaté krajiny poblíž českých hranic. Harod řídil půjčené BMW, rychle řadil a projížděl smykem deštěm zalité zatáčky, na rovných úsecích zrychloval na sto dvacet kilometrů v hodině. Ani takové soustředění a činnost nezahnaly napětí dlouhého letu. Pokoušel se usnout během nekonečné cesty, přesto si pamatoval každou vteřinu, kdy ho zavřeli do křehké, tlaku vzdorné trubky zavěšené tisíce stop nad chladným Atlantikem. Harod se otřásl, přidal topení a předjel další dvě auta. Na polích ležel sníh, jak stoupali do hor, kupil se kolem silnice.
Když opouštěli dvě hodiny předtím po přelidněné autobahn Mnichov, Marie prostudovala automapu Shell a řekla: „Ach, pár kilometrů odtud leží Dachau.“
„No a?“ zeptal se Harod.
„No, tam byl jeden z těch táborů,“ odpověděla. „Kam posílali za války židy.“
„No a co má bejt?“ naléhal Harod. „To je pitomá historie.“
„Není to tak dávno,“ namítla Marie Chenová.
Harod použil nájezd číslo 92 a zaměnil jednu přecpanou autobahn za druhou. Svezl BMW do levého pruhu a držel tachometr na sto kilometrech za hodinu. „Kdy ses narodila?“ naléhal.
„Devatenáct-set-čtyřicet-osm,“ odpověděla Marie Chenová.
„Ať se předtím stalo cokoliv, nemá cenu o tom přemejšlet,“ doplnil Harod. „Je to pitomá historie.“
Marie Chenová ztichla a sledovala chladnou stužku řeky Isar. Světlo pozdního odpoledne opouštělo šedou oblohu. Harod se podíval na sekretářku a vzpomněl si na chvíli, kdy ji spatřil poprvé. Před čtyřmi lety, v létě 1976. Harod jel do Hong Kongu navštívit bratry Foy kvůli Williho účasti na jednom z hloupých kung-fu filmů. Mladší Foy ho vzal večer do města Kowloon.
Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že drahý bar a noční klub v osmém patře kowloonského mrakodrapu je ve skutečnosti nevěstinec a krásné, vzdělané ženy - prostitutky.

V tu chvíli ztratil zájem, a kdyby si nevšiml krásné asiatky, která seděla sama u baru, okamžitě by odešel. V jejích očích spatřil lhostejnost, jakou nemohla předstírat. Když se na ni zeptal Dvě-Kousnutí-Foye, velký muž se zašklebil a odpověděl: „Ach, hodně zajímavá. Hodně smutný příběh. Její matka byla americkou misionářkou, její otec učil na pevnině. Matka zemřela krátce poté, co přišli do Hong Kongu. Otec zemřel také. Marie Chenová tady zůstala a je velmi slavnou modelkou, moc dobře placená.“
„Modelka?“ zopakoval Harod. „Co tady dělá?“
Foy pokrčil rameny, zašklebil se a ukázal zlatý zub. „Vydělá hodně peněz, ale potřebuje mnohem víc. Moc drahé choutky. Chce se vydat do Ameriky - je americká občanka - ale nemůže se vrátit kvůli drahým choutkám.“
Harod přikývl. „Kokain?“
„Heroin,“ doplnil Foy a usmál se. „Chcete se s ní setkat?“
Harod chtěl. Po představení, když se ocitli sami u baru, Marie Chenová řekla: „Znám vás. Udělal jste kariéru na špatných filmech a ještě horším chování.“
Harod souhlasně přikývl. „A já znám vás,“ odpověděl. „Jste závislá na heroinu a děláte v Hong Kongu děvku.“
Vycítil políček a vyslal myšlenku, aby ji zastavil. A selhal. Ten zvuk přerušil konverzaci, lidé se na ně dívali. Když se znovu rozhovořili, Harod vyndal kapesník a osušil si ústa. Její prstýnek mu rozřízl ret.
Už se předtím s Neutrály - s lidmi, nad kterými neměla Schopnost žádnou sílu - potkal. Ale vzácně. Velmi vzácně. A nikdy v situaci, kdy se potřeboval vyhnout bolesti. „Dobrá,“ řekl, „představování je za námi. Teď ti přednesu obchodní návrh.“
„Nemůžete mi nabídnout nic zajímavého,“ odsekla Marie Chenová. To prohlášení myslela určitě upřímně. Přesto zůstala sedět u baru.
Harod přikývl. Rychle přemýšlel a vzpomínal na problém, který ho zatěžoval už celé měsíce. Práce s Willim ho děsila. Stařík používal Schopnost jen zřídka, ale pokud tak učinil, jeho síla předčila Harodovy schopnosti ve všech směrech. I kdyby Harod celé měsíce a roky pečlivě připravoval svého asistenta, Willi by ho určitě dokázal zpracovat během vteřiny. Od doby, kdy ho ten prokletý Island klub poslal k tomu vražednému stařík ovi, cítil rostoucí paniku. Jestli to Willi zjistí, použije jakýkoliv nástroj…
„Dám ti práci ve Státech,“ řekl Harod. „Mou osobní sekretářku a hlavní sekretářku produkční společnosti, kterou zastupuju.“
Marie Chenová ho chladně pozorovala. V krásných hnědých očích nespatřil žádný zájem.
„Padesát tisíc amerických dolarů na rok,“ dodal, „plus zaměstnanecký výhody.“
Ani nemrkla. „V Hong Kongu vydělám víc,“ namítla. „Proč bych měnila kariéru modelky za podřadně placenou práci sekretářky?“ Zdůraznila slovo sekretářky a předvedla, jak jeho nabídkou pohrdá.
„Zaměstnanecký výhody,“ zopakoval Harod. Když Marie Chenová neodpověděla, pokračoval. „Stálou dodávku toho… co potřebuješ,“ zašeptal. „A nikdy to nebudeš muset sama kupovat.“
V tu chvíli Marie Chenová zamrkala. Sebejistota zmizela jako utržený závoj. Podívala se na vlastní ruce.
„Přemýšlej o tom,“ vyzval ji Harod. „Do úterního rána budu v Albert hotelu.“
Když opouštěl noční klub, ani nevzhlédla. V úterý ráno se připravoval k odchodu, poslíček odnášel tašky a Harod se

naposledy díval do zrcadla a zapínal si safari sako, když se ve dveřích objevila Marie Chenová.
„Jaké mám povinnosti kromě osobní sekretářky?“ zeptala se.
Harod se pomalu obrátil, potlačil úsměv a pokrčil rameny. „Vše, co specifikuju,“ odvětil. Tentokrát se usmál. „Ale nikoliv to, na co myslíš. Já děvky nepotřebuju.“
„Mám jednu podmínku,“ řekla Marie Chenová.
Harod zíral a poslouchal.
„Příští rok chci… přestat,“ řekla a na hladké pokožce jejího čela se objevil pot. „Od… jak to Američani říkají? Odvyknout. A až určím dobu, vy… to zařídíte.“
Harod chvíli přemýšlel. Nebyl si jistý, jestli mu bude Marie Chenová - pokud se dostane ze závislosti - co platná, ale pochyboval, že ho o to skutečně někdy požádá. Jestli to udělá, pak se s tím nějak vyrovná. Zatím mu bude sloužit krásná a inteligentní asistentka, které se Willi nemůže dotknout. „Domluveno,“ souhlasil. „Jdeme ti vyřídit vízum.“
„Není třeba,“ řekla Marie Chenová a ustoupila, aby mohl projít k výtahu. „Vše jsem zařídila.“

Třicet kilometrů za Deggendorfem se přiblížili k Regenu, středověkému městu ve stínu skalnatých útesů. Jak sjížděli horskou silnicí k předměstí, Marie Chenová ukázala na oválnou desku usazenou pod stromy poblíž silnice. „Všiml jste si jich po cestě?“ zeptala se.
„Jo,“ potvrdil Harod a přeřadil, aby projel prudkou zatáčkou.
„Průvodce tvrdí, že na nich nosili místní vesničany na hřbitov,“ vysvětlila. „Každé prkno má jméno mrtvého a modlitbu.“
„Milý,“ vydechl Harod. Silnice zmizela ve městě. Harod rozeznal v zimní tmě světlo pouličních lamp, mokré dlažební kameny v postranních uličkách, nad zalesněným okrajem se tyčila tmavá budova.
„Hrad kdysi vlastnil hrabě Hund,“ četla Marie Chenová. „Nechal zaživa upálit vlastní ženu, když utopila jejich dítě v řece Regenu.“
Harod mlčel.
„Není to trochu zvláštní historie?“ pokračovala Marie Chenová.
Harod odbočil vlevo, zařadil a sledoval silnici číslo jedenáct. Mířil k zalesněné hornaté krajině. Ve dvojitém kuželu reflektorů viděli sníh. Harod se natáhl, vzal Marii Chenové průvodce a zhasnul světlo. „Udělej mi laskavost,“ řekl, „drž už kurva hubu.“
Do malého hotelu v Bayerisch-Eisensteinu dorazili v devět večer, přesto na ně pořád čekaly jejich pokoje a v malé jídelně, kam se vešlo jen pět stolů, podávali večeři. Ohromný krb poskytoval teplo a většinu světla. Jedli potichu.
Podle toho, co viděli, než našli hotel, Harodovi připadal Bayerisch-Eisenstein malý a prázdný. Jediná silnice, pár bavorských starých budov nacpaných v údolí mezi tmavé kopce. Místo mu připomnělo ztracenou kolonii v Catskills. Nápis na předměstí jim prozradil, že jsou jen pár kilometrů od českých hranic.
Když se vrátili do přilehlých pokojů na třetím patře, Harod řekl: „Jdu se dolů podívat do sauny. Ty připrav věci na zejtra.“
Hotel měl dvacet pokojů a většinu jich obsadili běžkaři, které přilákaly stezky poblíž Grosse Arber, čtrnáct set metrů vysoké hory, ležící několik kilometrů na sever. Ve společenské místnosti v přízemí sedělo několik párů, pily pivo nebo horkou čokoládu a smály se srdečným německým smíchem, jenž rval Harodovi uši.
Saunu našel v suterénu, větší cedrová krabice s lavicemi. Přidal teplotu, sundal si v miniaturní převlékárně šaty a vstoupil do vyhřáté sauny. Nechal si jen ručník. Na dveřích visela malá cedulka v angličtině a němčině: RADA PRO HOSTY - ŠATY NEJSOU V SAUNĚ NUTNÉ. V minulosti se tady určitě objevilo pár amerických turistů, které překvapila německá lhostejnost k nahotě.
Když vstoupily dvě dívky, málem už spal. Byly mladé - určitě ne víc než devatenáct - a byly to Němky. Vstoupily se smíchem. Spatřily Haroda, ale nezastavily se. „Guten Abend,“ řekla vyšší blondýnka. Zůstaly zabalené v ručnících.
Harod zůstal v tom svém. Pozoroval dívky pod těžkými víčky, ale nepromluvil.
Vzpomněl si na měsíc před třemi lety, kdy mu Marie Chenová oznámila, že nadešla doba pro odvykání.
„Proč bych měl pomáhat?“ zeptal se tehdy.
„Protože jste to slíbil,“ odpověděla.
Harod na ni chvíli zíral a vzpomínal na měsíce sexuálního napětí, její chladné odmítání všech návrhů. Vzpomněl si na večer, kdy se tiše přikradl k jejímu pokoji a otevřel dveře. Přestože už bylo po druhé hodině ráno, seděla v posteli a četla. Jak se objevil ve dveřích, klidně odložila knihu, ze zásuvky nočního stolku vyndala revolver ráže nula celá třicet osm, položila si ho na klín a řekla: „Ano, copak je, Tony?“ Zavrtěl hlavou a odešel.
„Dobrá, slíbil jsem to,“ souhlasil, „co mám udělat?“
Marie Chenová mu to pověděla.
Tři týdny neopustila zamčený pokoj v suterénu. Nejprve roztrhala dlouhými nehty polstrování na zdech a dveřích. Křičela a dupala, roztrhala matraci a polštáře (jediné zařízení malého pokoje), pak znovu křičela. Její křik slyšel jen Harod, který seděl v promítacím studiu vedle její cely.
Nechtěla jídlo, které jí posílal štěrbinou ve dveřích. Dva dny nevstala z matrace, ležela stočená do klubíčka, střídavě se potila a třásla, chvíli tiše sténala, hned nato začala křičet nelidským hlasem. Harod s ní nakonec zůstal tři dny a tři noci. Když mohla, pomohl jí do přilehlé koupelny, když to nedokázala, uklidil po ní. Patnáctý den konečně spala celých čtyřiadvacet hodin, Harod ji vykoupal a zavázal škrábance. Když jí přejížděl žínkou bledé tváře, dokonalá ňadra a potem zalitá stehna, vzpomínal na chvíle, kdy se díval v kanceláři na její tělo ukryté v hedvábí a přál si, aby nebyla Neutrální. Když ji vykoupal a osušil, oblékl jí teplé pyžamo, špinavé hadry vyměnil za čisté pokrývky a prostěradla a nechal ji spát. Samotnou.

Třetí týden vyšla z pokoje - postoj a chování dokonalé jako vlasy, oblečení a makeup. Ani jeden z nich se o těch třech týdnech už nikdy nezmínil.

Mladší Němka se zasmála, zvedla paže nad hlavu a řekla něco své kamarádce. Harod je pozoroval. Všude se zvedala pára. Jeho černé oči se změnily v tmavé záhyby pod těžkými víčky.
Starší dívka několikrát zamrkala a odmotala si ručník. Měla pevná a těžká ňadra. Ta mladší se překvapeně zastavila, paže nechala nad hlavou. Harod spatřil chlupy pod paždím a zauvažoval, proč si je Němky neholí. Mladší dívka něco řekla, zarazila se a odmotala vlastní ručník. Tápala prsty, jako by spala, jako by takovou věc nikdy nedělala. Ručník dopadl na zem a starší dívka pozvedla dlaně k ňadrům své sestry.
Sestry, pochopil Harod a přimhouřil oči, aby si scénu lépe vychutnal. Kirsten a Gabi. Nebylo to snadné. Musel nepřetržitě skákat sem a tam, ovládat jednu, nenechat uniknout tu druhou. Jako by hrál sám proti sobě tenis. Takovou hru nedokázal vydržet dlouho. Ale on dlouhou hru nepotřeboval. Zavřel oči a usmál se.

Když se vrátil, Marie Chenová stála u okna a pozorovala skupinku koledníků kolem koňmi tažených saní. Obrátila se přesně ve chvíli, kdy chladný vzduch naplnil smích a úryvek „Och Tannenbaum."
„Kde je?" zeptal se Harod. Oblékl si hedvábné pyžamo a zlatý župan. Měl mokré vlasy.
Marie Chenová otevřela svůj kufr a vyndala automatickou pětačtyřicítku. Položila ji na konferenční stolek.
Harod zbraň zvedl, nasucho vypálil a přikývl. „Věřil jsem, že ti nebudou dělat na celnici problémy. Kde je zásobník?"
Marie vyndala z kufru tři kovové zásobníky a položila je na stůl. Harod poslal nenabitou zbraň po skleněné desce, automat se zastavil Marii vedle ruky.
„Dobře," řekl, „podíváme se na to blbý místo." Rozložil zelenobílou topografickou mapu, jeden roh zajistil automatickou pistolí, na další tři položil zásobníky. Krátký ukazováček namířil na sbírku teček kolem rudé čáry.
„Bayerisch-Eisenstein," doplnil. „Tady jsme." Posunul prst o dva centimetry na severozápad. „Williho pozemek leží tady, za tím kopcem…"
„Grosse Arber," doplnila Marie Chenová.
„To je jedno. Přímo tady uprostřed lesa…"
„Bayerischer Wald," dodala Marie Chenová.
Harod si ji chvíli prohlížel, pak obrátil pozornost zpět k mapě. „Část národního parku… ale pořád soukromej majetek. Dává to sakra smysl."
„Americké národní parky mají také soukromé majitele," řekla Marie Chenová. „Kromě toho má být pozemek prázdný."
„Jo, souhlasil Harod. Sroloval mapu a prošel spojovacími dveřmi do vlastního pokoje. Minutu nato se vrátil se sklenicí skotské, kterou koupil v bezcelní zóně letiště Heathrow. „Takže," začal, „chápeš svůj zítřejší úkol?"
„Ano," souhlasila Marie Chenová.
„Jestli tam nebude, nic se neděje," pokračoval Harod. „Jestli tam bude, bude sám a bude chtít mluvit, žádnej problém."
„A jestli bude problém?"
Harod se posadil, postavil skotskou na stůl a s cvaknutím zarazil zásobník. Zvedl pistoli a čekal, dokud ji od něj nevzala. „Pak ho zastřelíš," doplnil. „Zastřelíš ho a všechny, kdo tam budou s ním. Do hlavy. Jestli budeš mít čas, pak dvakrát." Přešel ke dveřím a zaváhal. „Další otázky?"
„Ne," odpověděla Marie Chenová.
Harod vstoupil do svého pokoje a zavřel dveře. Marie Chenová slyšela cvaknutí zámku. Chvíli zůstala sedět, svírala automatickou pistoli a poslouchala Gemütlicheit z ulice. Sledovala úzký pruh žlutého světla pod Harodovými dveřmi.
Devět - Washington, D. C.
Čtvrtek, 18. prosinec 1980

K. Arnold Barent opustil Mayflower hotel a budoucího prezidenta a zamířil na Národní letiště. Před limuzínou jel šedý Mercedes, vzadu ji hlídal modrý Mercedes. Obě vozidla zapůjčila jedna z jeho společností a posádku představovali muži trénovaní jako Tajná služba, které bylo vidět v Mayfloweru.
„Já myslel, že byla diskuse bez problémů," promluvil Charles Colben, druhý člověk v limuzíně.
Barent přikývl.
„Prezident byl naprosto otevřený našim návrhům," pokračoval Colben. „Zdá se, že se dokonce vrátí tento červen do Island klubu. To by bylo zajímavé. Nikdy jsme mezi sebou neměli prezidenta, který je zrovna v úřadu."
„Budoucí prezident," opravil ho Barent.
„Ha?"
„Řekl jste, že byl prezident velmi otevřený," namítl Barent. „Myslel jste budoucího prezidenta. Do ledna je naším prezidentem pan Carter."
Colben pohrdavě zavrčel.
„Co říká vaše výzvědná skupina o rukojmích?" zeptal se Barent tiše.
„Co tím myslíte?"
„Propustí je během posledních hodin Carterova funkčního období nebo až při dalším prezidentovi?"
Colben pokrčil rameny. „Jsme FBI a nikoliv CIA. Naše práce patří domů, ne do zahraničí."
Barent přikývl, pořád se usmíval. „A součástí domácí práce," pokračoval, „je špionáž v CIA. Takže se znovu zeptám, kdy pojedou rukojmí domů?"
Colben se zamračil a podíval se na holé stromy venku. „Nejspíš čtyřiadvacet hodin před nebo po uvedení do úřadu," odpověděl. „Ale podle toho, jak to Ajatollah Carterovi poslední rok a půl zavařil, nevidím důvod, proč by mu hodil

nějakou tu kost.“
„Jednou jsem se s ním setkal,“ prohlásil Barent. „Zajímavý člověk.“
„Cože? S kým?“ zablekotal Colben zmateně. Carterova rodina za poslední čtyři roky několikrát navštívila Barentův pozemek v Palm Springs i hrad na Tisíci ostrovech.
„Ajatollah Chomejní,“ doplnil Barent trpělivě. „Jel jsem se na něj podívat z Paříže krátce po začátku jeho exilu. Jeden přítel mi řekl, že mi Imam přijde zábavný.“
„Zábavný?“ zopakoval Colben. „Ten fanatickej pitomec?“
Barent se nad Colbenovými slovy zamračil. Neměl sprosťárny rád. Začátkem týdne použil při rozhovoru s Tonym Harodem slovo děvka, ale tehdy cítil, že vulgární muž pochopí lépe vulgární frázi. Charles Colben byl stejně vulgární.
„Bylo to zábavné,“ pokračoval Barent a zalitoval, že o tom začal mluvit. „Mluvili jsme s náboženským vůdcem patnáct minut - přestože mi řekli, že Ajatollah hovoří francouzsky, chtěl překladatele. A hádejte, co ten skrček udělal, než byla audience u konce?“
„Požádal vás, abyste financoval jeho revoluci?“ navrhl Colben, v jeho tónu zazněl nezájem. „Vzdávám se.“
„Pokusil se mě Použít,“ odpověděl Barent a znovu se usmál. Ta vzpomínka ho doopravdy pobavila. „Cítil jsem, jak slepě a instinktivně zkoumá mou mysl. Zachytil jsem jeho víru, že jediný na světě má Schopnost. Cítil jsem, že se považuje za Boha.“
Colben znovu pokrčil rameny. „Nepřipadal by si jako Bůh, kdyby měl Carter odvahu a první týden, kdy naše lidi zajali, poslal pár letounů B-52.“
Barent změnil téma. „A kde je dnes náš přítel pan Harod?“
Colben vyndal ampuli, stříkl si do každé nosní dírky a zašklebil se. „On a jeho sekretářka - nebo co u něj dělá - odjeli minulý večer do Západního Německa.“
„Zjistit, zda není jeho přítel Willi ještě naživu a neužívá si ve Vaterlandu,“ doplnil Barent.
„Správně.“
„A poslal jste někoho s ním?“
Colben zavrtěl hlavou. „Není třeba. Trask použil své kontakty z Frankfurtu a Mnichova, lidi z doby, kdy patřil ke Společnosti, aby hrad zkontrolovaly. Harod tam míří. Budeme monitorovat CIA.“
„A najde něco?“
Charles Colben pokrčil rameny.
„Vy nevěříte, že je pan Borden ještě naživu, že?“ zeptal se Barent.
„Ne, nevím, jak by mohl bejt tak sakra chytrej,“ vysvětlil Colben. „Tím chci říct, eliminovat ho přes tu Draytonovou byl váš nápad. Jednohlasně jsme souhlasili, že jsou jeho činy příliš nápadné, ne?“
„A pak jsme objevili ty hlouposti o Nině Draytonové,“ pokračoval K. Arnold Barent. „Ach, no, je to škoda.“
„Co je škoda?“
Barent se podíval na plešatého byrokrata. „Je škoda, že nepatřil ani jeden z nich k Island klubu,“ doplnil. „Byli to jedineční lidé.“
„I hovno,“ vyštěkl Colben. „Byli to praštěný cvoci.“
Limuzína zastavila. Vedle Colbena cvakly zámky na dveřích. Barent se podíval na ošklivý postranní vchod do nové budovy FBI. „Tady je vaše zastávka,“ promluvil. Když už stál Colben na obrubníku a šofér se připravil zavřít dveře, Barent pokračoval: „Charlesi, prostě musíme udělat něco s vaší slovní zásobou.“ Limuzína odrazila a Barent nechal plešatého muže na chodníku.
Cesta na Národní letiště trvala jen pár minut. Barentův upravený letoun 747 čekal před soukromým hangárem. Motory běžely, klimatizace fungovala, vedle Barentova oblíbeného křesla stála sklenka s ledovou minerální vodou. Do zadní části vstoupil pilot jménem Don Mitchell a dotkl se čepice. „Vše připraveno, pane Barente,“ oznámil. „Musím věži oznámit, jaký použijeme letový plán. Kam to bude, pane?“
„Rád bych na můj ostrov,“ odpověděl Barent a usrkl minerálku.
Mitchell se mírně usmál. Byl to starý žert. K. Arnold Barent vlastnil víc než čtyři sta ostrovů na celém světě a na víc než dvaceti z nich si zřídil rezidence. „Ano, pane,“ potvrdil pilot a čekal.
„Informujte věž, že zvolíme letový plán E,“ doplnil Barent. Se sklenkou v ruce se postavil a přešel ke dveřím ložnice. „Dám vám vědět, až budu připraven.“
„Ano, pane,“ zopakoval Mitchell. „Můžeme startovat kdykoliv během příštích patnácti minut.“
Barent ho kývnutím hlavy propustil a čekal, až odejde.

Když vstoupil, na velké posteli seděl zvláštní agent Richard Haines. Postavil se, ale Barent mu pokynul, ať si znovu sedne. Barent dopil vodu, svlékl si sako, vázanku a košili. Zmuchlanou košili hodil do koše a ze zásuvky v přepážce vyndal čistou.
„Řekněte mi, Richarde,“ promluvil Barent při zapínání knoflíků, „co je nového?“
Haines zamrkal a začal mluvit. „Nadřízený Colben a pan Trask se dnes ráno znovu sešli před vaší schůzkou s budoucím prezidentem. Trask je v předávacím týmu…“
„Ano, ano,“ potvrdil Barent. Pořád stál. „A co situace v Charlestonu?“
„FBI pořád dává pozor,“ odvětil Haines. „Výzkumný tým si je jistý, že letadlo zničila bomba. Jeden z cestujících - v seznamu uvedený jako George Hummel - použil kreditní kartu ukradenou v Bar Harbor v Maine.“
„Maine,“ zopakoval Barent. Nieman Trask dělal v Maine poradce senátora. „Pěkně hloupé.“
„Ano, pane,“ souhlasil Haines. „Každopádně, pan Colben byl velmi rozčílený vaším nařízením nezasahovat do pravomocí šerifa Gentryho a do vyšetřování. Včera se v Mayflower sešel s panem Traskem a panem Keplerem a jsem si

jistý, že vyslali večer do Charlestonu vlastní skupinu nebo skupiny.“
„Někdo z Traskových instalatérů?“
„Ano, pane.“
„Dobrá, pokračujte, Richarde.“
„Šerif Gentry si dnes přibližně v devět dvacet ráno všiml muže, který ho sleduje v Plymouthu Volaré z roku 1976. Pokusil se muže zatknout. Ten nejprve vzdoroval, pak si podřízl krk francouzským vystřelovacím nožem. Po příjezdu do charlestonské obecné nemocnice ho prohlásili za mrtvého. Ani otisky prstů ani registrace automobilu nic neprozradily. Právě se provádí kontrola zubních záznamů, ale ta potrvá několik dnů.“
„Jestli je to jeden z Traskových instalatérů, nic nenajdou,“ přemýšlel Barent. „Byl šerif zraněn?“
„Ne, pane, podle našeho týmu nebyl.“
Barent přikývl. Vyndal z police hedvábnou kravatu a začal vázat uzel. Natáhl myšlenky a dotkl se vědomí zvláštního agenta Richarda Hainese. Cítil štít, který dělal z Hainese Neutrála, pevnou slupku, jež chránila proud myšlenek, ambicí a tmavých pohnutek osobnosti Richarda Hainese. Colben si vybral za nejbližšího pomocníka Neutrála. Stejně jako většina ostatních lidí se Schopností, stejně jako Barent. Přestože nemohl Hainese vycvičit, věděl, že ho nemůže ovládnout nikdo jiný se silnější Schopností. Alespoň tomu věřil.
Klouzal po povrchu myšlenkového štítu, dokud nenašel nutnou štěrbinu. Proklouzl labyrintem Hainesovy směšné ochrany, jeho vůle se kroutila a sledovala agentovo vědomí. Dotkl se centra Hainesovy rozkoše a agent zavřel oči, jako by mu tělem projel proud.
„Kde je ta Fullerová?“ zeptal se Barent.
Haines otevřel oči. „Od toho pondělního průseru na Atlantském letišti nic.“
„A podařilo se zaměřit ten telefonický hovor?“
„Ne, pane. Letištní operátor věří, že byl místní.“
„Myslíte, že se dostane Colben, Kepler nebo Trask k dalším informacím, kde je ta žena… nebo Willi?“
Haines na chvíli zaváhal. „Ne, pane,“ odmítl nakonec. „Až jednoho z nich najdou, myslím, že to projde normální cestou přes FBI. Dozvím se o tom ve stejnou chvíli jako pan Colben.“
„Raději dřív,“ opravil ho Barent s úsměvem. „Děkuji vám, Richarde. Vaše společnost byla jako vždy stimulující. Pokud mě budete chtít kontaktovat, Lestera najdete na obvyklém místě. Jakmile se něco dozvíte o té Fullerové nebo našem příteli z Německa, okamžitě to chci vědět.“
„Ano pane.“ Haines se obrátil k odchodu.
„A, Richarde.“ Barent si oblékl modré kašmírové sako. „Pořád si myslíte, že šerif Gentry a ten psychiatr…“
„Laski,“ doplnil Haines.
„Ano.“ Barent se usmál. „Myslíte si, že bychom měli formálně zrušit těmto gentlemanům smlouvu?“
„Ano.“ Haines se zamračil a pečlivě zvážil odpověď. „Gentry je moc chytrý,“ vysvětlil. „Nejprve se mi zdálo, že ho vraždy v Mansard House rozčílily, protože vypadá hloupě ve svém okresu. Ale když jsem odjížděl, pochopil jsem, že je vzal osobně. Hloupý, tlustý polda z vesnice.“
„Ale chytrý,“ dodal Barent.
„Ano.“ Haines se znovu zamračil. „U Laskiho nevím, ale je… je v tom nějak zapletený. Znal paní Draytonovou a…“
„Ano, ano,“ přerušil ho Barent. „No, možná máme pro doktora Laskiho jiné plány.“ Chvíli agenta FBI pozoroval. „Richarde?“
„Ano, pane?“
Barent spojil ruce pod bradou. „Chtěl jsem se vás ještě na něco zeptat, Richarde. Pracoval jste několik let pro pana Colbena, než se připojil ke klubu. Je to tak?“
„Ano, pane.“
Barent zaťukal prsty na spodní ret. „Má otázka, Richarde, zní… ach… proč?“
Haines se zamračil, otázku nechápal.
„Tím myslím,“ pokračoval Barent, „proč děláte všechny věci, o které vás Charles požádal… a pořád vás o ně žádá… když nemusíte?“
Haines se usmál a předvedl dokonalé zuby. „Ach,“ vydechl. „No, asi mě ta práce baví. Je to dnes všechno, pane Barente?“
Barent na muže chvíli zíral, pak přikývl. „Ano.“
Pět minut po Hainesově odchodu zapojil intercom a zavolal pilota. „Donalde,“ promluvil, „hned odletíme. Rád bych zamířil na svůj ostrov.“
Deset - Charleston
Středa, 17. prosinec 1980

Saul se probudil do křiku dětí hrajících si na ulici a několik vteřin nedokázal určit, kde je. Nevzbudil se ve vlastním bytě, ale ležel na rozkládací posteli pod okny se žlutými závěsy. Žluté závěsy mu na chvíli připomněly domov v Lodži, dětský křik… Stelu a Josefa…
Ne, vzrušený křik byl anglicky. Charleston. Natalie Prestonová. Vzpomněl si na vyprávění příběhu a zalil ho trapný pocit. Jako by ho černoška viděla nahého. Proč jí to všechno vyprávěl? Po všech těch letech, proč…
„Dobré ráno.“ Z kuchyně vykoukla Natalie. Oblékla si červenou mikinu a hladké džíny.
Saul se posadil a protřel si oči. Košili a kalhoty měl úhledně složené na opěradle gauče. „Dobré ráno.“
„Dáte si vejce, slaninu a topinku?“ zeptala se. Ve vzduchu voněla čerstvě pražená káva.
„To zní skvěle,“ souhlasil Saul, „ale asi vynechám slaninu.“

Natalie sevřela ruku v pěst a předstírala ránu do hlavy. „Samozřejmě," řekla. „Kvůli náboženství?"
„Kvůli cholesterolu," opravil ji Saul.
U snídaně hovořili o běžných věcech - jaký je život v New Yorku, škola v St. Louis, dospívání na jihu.
„To se dá těžko vysvětlit," odpověděla Natalie, „ale být černý je tam určitým způsobem jednodušší než na severu. Rasismus je i tady, ale je… nevím, jak to vysvětlit… mění se. Možná se lidé museli tak dlouho vyrovnávat se svými rolemi a měnit je že jsou teď upřímnější. Na severu je vše horší, syrovější."
„Nepovažuji St. Louis za severní město," namítl Saul s úsměvem. Dojedl zbytek topinky a usrkl kávu.
Natalie se zasmála. „Ne, a také to není město jižní," přidala. „Myslím, že leží na středozápadu. Myslela jsem spíš Chicago."
„Žila jste v Chicagu?"
„Byla jsem tam nějakou dobu v létě," vysvětlila Natalie. „Tatínek mi tam zařídil fotografování se starým přítelem z Tribune." Udělala pauzu, utichla a pozorovala hrnek kávy.
Saul tiše pokračoval: „Je to těžké že? Člověk na chvíli zapomene, pak se o tom nevědomky znovu zmíní a vše se vrátí…"
Natalie přikývla.
Saul se podíval kuchyňským oknem na vějíře venkovní palmy. Okno bylo pootevřené a sítí dovnitř vanul teplý vítr. Nemohl uvěřit, že je polovina prosince.
„Bude z vás učitelka," pokračoval Saul, „ale zdá se, že vaší láskou je především fotografie."
Natalie znovu přikývla a vstala, aby dolila kávu. „Byla to smlouva, kterou jsem s tatínkem uzavřela," vysvětlila a tentokrát se usmála. „Jestli se naučím, jak říkal, slušnou práci, bude mi s fotografováním pomáhat."
„Půjdete učit?"
„Snad," odvětila Natalie.
Znovu se na něj usmála a Saul si všiml, jak má dokonalé zuby. Její úsměv byl vřelý i nesmělý, požehnání.
Pomohl jí s mytím a utíráním talířů, pak si dolili kávu a přešli na malou přední verandu. Doprava byla řídká, dětský smích utichl. Saul si uvědomil, že je středa. Děti už byly ve škole. Posadili se proti sobě do bílých proutěných křesílek, Natalie si přehodila přes ramena lehký svetřík, Saul manšestrový sportovní kabátek, který měl na sobě předešlý den.
„Slíbil jste druhou část příběhu," začala Natalie tiše.
Saul přikývl. „Nepřišla vám první část příliš fantastická?" zeptal se. „Báchorky šílence?"
„Jste psychiatr," namítla Natalie, „nemůžete být blázen."
Saul se hlasitě zasmál. „Ach, mohl bych vám vyprávět…"
Natalie se usmála. „Ano, ale nejprve druhou část příběhu."
Saul utichl a zadíval se do černé kávy.
„Utekl jste Oberstovi," pobídla ho Natalie.
Saul zavřel na chvíli oči, znovu je otevřela odkašlal si. Když promluvil, z jeho hlasu vyprchaly emoce, zůstal jen nepatrný náznak smutku.
Natalie zavřela po několika minutách oči, jako by si představovala scény, které Saul popisoval tichým, příjemným a trochu smutným hlasem.

„Tu zimu roku 1942 nemohl v Polsku žádný žid uprchnout. Týdny jsem bloudil lesy severně a západně od Lodže. Noha mi přestala konečně krvácet, ale hrozila infekce. Zabalil jsem ji do mechu, omotal hadry a klopýtal dál. Dlouhé šrámy na boku a pravém stehnu pulzovaly celé dny, až je nakonec pokryly strupy. Kradl jsem na statcích, držel se mimo silnice a vyhnul se pár skupinám polských partyzánů, kteří v lesích operovali. Partyzáni by žida zastřelili stejně rychle jako Němci.
Ani nevím, jak jsem tu zimu přežil. Vzpomínám na dvě vesnické rodiny - byli to křesťani - které mě ukryly v hromadách slámy ve stodole a nosili mi jídlo, přestože neměli ani pro sebe.
Na jaře jsem zamířil k jihu a snažil se najít statek strýčka Mosheho poblíž Krakova. Neměl jsem dokumenty, ale dokázal jsem se připojit ke skupině dělníků, která se vracela ze stavby německých bunkrů na východě. Na jaře roku 1943 nebylo pochyb, že se na polskou půdu dostane brzy Rudá armáda.
Byl jsem osm kilometrů od statku strýce Mosheho, když mě udal jeden z dělníků. Zatkla mě polská Modrá policie a tři dny mě vyslýchala. Věřím, ze nechtěli žádné odpovědi, ale výslech použili jako zástěrku pro bití. Pak mě předali Němcům.
Gestapo nemělo zájem, možná věřilo, že jsem jeden z mnoha židů, kteří uprchli z měst nebo utekli z transportu. Německá síť na židy byla samá díra. Stejně jako v dalších okupovaných zemích, židům znemožňovala útěk z táborů pouze spolupráce samotných Poláků.
Z nějakého důvodu mě poslali na východ. Necestoval jsem do Auschwitzu, Chelmna, Belzecu či Treblinky, všechny tábory ležely blíž, ale poslali mě přes celé Polsko. Po čtyřech dnech v zapečetěném dobytčáku - po čtyřech dnech, kdy zemřela třetina lidí - se dveře otevřely a vypotáceli jsme se ven. V nenadálém světle se nám nahrnuly slzy do očí.
Objevili jsme se v Sobiboru.
V Sobiboru jsem znovu spatřil Obersta.
Sobibor byl tábor smrti. Nebyly tady žádné továrny jako v Auschwitzu či Belzenu, žádný podvod jako v Terezíně či Chelmnu. Na bráně nevisel ironický slogan Arbeit Macht Frei jako na ostatních nacistických cestách do pekla. V letech 1942 a 1943 měli Němci šestnáct velkých koncentračních táborů jako Auschwitz, víc než padesát menších a stovky pracovních táborů. Ale jen tři Vernichtungslager, tábory smrti sloužící k vyhlazování: Bezec, Treblinku a Sobibor. Za dvacet měsíců existence tam zemřely dva miliony židů.

Sobibor byl malý tábor - menší než Chelmno - a ležel u řeky Bug. Řeka tvořila před válkou polskou východní hranici a v létě roku 1943 k ní Rudá armáda znovu zatlačila Wehrmacht. Na západ od Sobiboru ležela divočina Parczewského lesa, Sovího lesa.
Celý komplex Sobiboru by se vešel na tři nebo čtyři hřiště amerického fotbalu. Přesto fungoval efektivně, fungoval podle Himmlerova Posledního řešení.
Byl jsem si naprosto jistý, že tam zemřu. Vystoupili jsme z transportů a hnali nás mezi dráty za vysoký živý plot. Dráty zakryli, takže jsme viděli jen jedinou vysokou strážní věž, vrcholky stromů a dva cihlové komíny. Spatřili jsme tři nápisy: JÍDELNA › SPRCHY › CESTA DO NEBE ›. Jednotky SS předvedly v Sobiboru svůj smysl pro humor. Poslali nás do sprch.
Vzpomínám, že židi z Francie a Holandska poslušně kráčeli, ale židy z Polska museli popohánět pažby pušek a kletby. Stařík vedle mě křičel na všechny Němce sprostá slova a příslušníkům SS, kteří nás nutili svléknout, hrozil pěstí. Nedokážu přesně vyjádřit, co jsem cítil, když jsem vstoupil do sprchy. Žádný vztek, jen trochu strachu. Možná převládla úleva. Čtyři roky mě poháněla jediná myšlenka - budu žít - a já se díval, jak mé krajany, další židy i mou rodinu cpou do chřtánu odporných německých jatek. Vše jsem sledoval. Určitým způsobem jsem i pomáhal. Teď jsem mohl odpočívat. Udělal jsem, co jsem mohl, teď bylo po všem. Litoval jsem jen skutečnosti, že jsem místo stařík nedokázal zabít Obersta. Oberst v tu chvíli reprezentoval veškeré zlo, které mě sem přivedlo. Když zavřeli v červnu roku 1943 těžké dveře sprchy, viděl jsem před sebou jen Oberstovu tvář.
Našlapali nás dovnitř. Muži se strkali, křičeli a sténali. Minutu se nic nedělo, pak začaly trubky vibrovat a chrastit. Sprchy spustily a muži se snažili dostat pryč. Já ne. Stál jsem přímo pod proudem a zvedl obličej. Vzpomínal jsem na rodinu. Přál jsem si říct matce a sestrám sbohem. V tu chvíli se konečně objevila nenávist. Muži křičeli, trubky se chvěly, drnčely a plivaly na nás svůj obsah. Já se soustředil na Oberstův obličej. V těle mi hořel vztek, který připomínal plamen.
Byla to voda. Voda. Sprchy, které si každý den vyžádaly tisíce obětí, se občas používaly skutečně na sprchování. Otevřeli dveře. Odvedli nás ven a odvšivili. Oholili nám hlavu. Dali nám vězeňské šaty. Na ruku mi vytetovali číslo. Nevzpomínám si na žádnou bolest.
V Sobiboru, kde tak efektivně likvidovali každý den tisíce lidí, každý měsíc vybrali několik vězňů, aby obstarali údržbu a další práce. Vybrali náš transport.
Byl jsem pořád zkřehlý, nechtělo se mi věřit, že jsem znovu vstoupil do bolestivého světla. V tu chvíli jsem pochopil, že jsem vyvolený, abych dokončil nějaký úkol. Odmítal jsem věřit v Boha… v jakéhokoliv Boha, který zradil vlastní lid a nezasloužil si mou víru… ale od té chvíle věřím, že má můj život nějaký důvod. Ten důvod může vyjádřit jediný obraz Oberstova obličeje, se kterým jsem chtěl zemřít. Nikdo, natož pak sedmnáctiletý chlapec, nedokázal pochopit zlo, které pohltilo můj lid. Ale zlo Oberstovy existence jsem pojmout dokázal. Budu žít. Budu žít, přestože to pro mě už nic neznamená. Budu žít, abych naplnil osud, který mě čeká. Budu strádat, žít a snášet utrpení, abych to zlo jednoho dne zničil.
Další tři měsíce jsem žil v Sobiboru v Táboře jedna. Tábor dvě byla přestupní stanice a z Tábora tři se nikdy nikdo nevrátil. Jedl jsem, co mi dali, spal, kdy mi dovolili, chodil na záchod, kdy mi přikázali, a vykonával povinnosti jako Bahnhoffkommando. Nosil jsem modrou čapku a modré montérky se žlutými písmeny BK. Několikrát za den jsme vítali přijíždějící transporty. Když v noci nemohu spát, pořád vidím křídou načmárané stanice, odkud vozy vyrazily: Turobin, Gorzkow, Wlodawa, Siedlce, Izbica, Markugzow, Kamorow, Zamocz. Vzali jsme omámeným židům zavazadla a dali jim potvrzení. Abychom uklidnili polské židy, říkali jsme těm, kteří transport přežili, že je Sobibor přestupní stanice, kde si odpočnou před další cestou. Na nějakou dobu se v depu dokonce objevily ukazatele, které uváděly vzdálenost k těmto smyšleným centrům. Židi z Polska tomu většinou nevěřili, ale nakonec se odšourali do sprch s ostatními. A přijížděly další vlaky: Branow, Ryki, Dubienka, Biala-Polaska, Uchanie, Demblin, Rejowiec. Jednou denně jsme lidem z transportů z vybraných ghett rozdali pohlednice. Byla tam předtištěná zpráva - DORAZILI JSME DO TÁBORA. PRÁCE NA STATKU JE TĚŽKÁ, ALE SLUNCE PŘÍJEMNĚ SVÍTÍ A MÁME HODNĚ DOBRÉHO JÍDLA. TĚŠÍME SE NA VÁS. Židi doplnili adresu a pohlednici podepsali, pak je odvedli a zplynovali. Na konci léta se ghetta vylidnila, takže už to nebylo třeba. Konskuwola, Jozefow, Michow, Grabowic, Lublin, Lodž. Některé transporty dorazily plné mrtvých. Pak nastoupilo Bahnhoffkommando, odložilo formuláře a vyneslo z páchnoucích vozů nahé mrtvoly. Bylo to stejné jako plynové dodávky v Chelmnu, ale tato mrtvá těla čekala celé dny a týdny, zatímco se vozy pekly v letním horku na vedlejší koleji. Jednou jsem vlekl mrtvolu mladé ženy, která naposledy objímala dítě a jednu starší ženu. Zatáhl jsem a její paže mi zůstala v ruce.
Proklel jsem Boha a vybavil si bledý, rozšklebený obličej Obersta. Budu žít.
V červenci navštívil Sobibor Heinrich Himmler. Ten den poslali zvláštní transport západních židů, aby viděl celý proces. Ten netrval ani dvě hodiny. Příjezd vlaku, potom kouř z šesti pecí. V té době byl židům zkonfiskován, roztříděn a uložen veškerý majetek. V Táboře dvě stříhali dokonce ženám vlasy, ze kterých vyráběli filc nebo vložky do bot pro posádky ponorek.
Když komandantova skupina přivedla Himmlera a jeho doprovod, právě jsem třídil na stanici zavazadla. Z Himmlera si toho moc nepamatuji - byl to malý mužík s byrokratickým knírkem a brýlemi - ale za ním kráčel mladý blonďatý voják, kterého jsem okamžitě poznal. Byl to Oberst. Oberst se sklonil a zašeptal něco Himmlerovi do ucha, SS Reichsführer zaklonil hlavu a rozesmál se překvapivě ženským smíchem.
Prošli pět metrů kolem mě. Skláněl jsem se nad prací, jednou zvedl hlavu a spatřil, jak mě Oberst pozoruje. Nevím, zda mě poznal. Od Chelmna uplynulo jen osm měsíců, ale Oberst musel vidět normálního židovského vězně, který třídí zavazadla mrtvých. Pak jsem zaváhal. Měl jsem šanci, ale zaváhal jsem a vše ztratil. Věřím, že bych se k němu tehdy dostal. Mohl jsem mu sevřít krk, než by se ozvala střelba. Možná bych dokázal sebrat jednomu z velitelů vedle

Himmlera pistoli a vystřelit, než by Oberst vycítil nebezpečí.
Od té doby přemýšlím, zda mou ruku zadrželo kromě překvapení a nerozhodnosti ještě něco jiného. Rozhodně jsem tehdy necítil strach. Strach zemřel s ostatními částmi mého ducha týdny předtím, v zapečetěných sprchách. Ať byl důvod jakýkoliv, zaváhal jsem na pár vteřin, možná na minutu a navždy ztratil svou šanci. Himmlerova skupina popošla a proplula branou do Komandantovy kanceláře, známé pod jménem Veselá blecha. Zíral jsem na bránu, kudy zmizeli, a seržant Wagner na mě začal křičet, abych pracoval, nebo půjdu do nemocnice. Z nemocnice se ještě nikdy nikdo nevrátil. Sklonil jsem hlavu a dal se do práce.
Celý zbytek dne jsem dával pozor, tu noc jsem nespal a čekal na příští den. Ale Obersta jsem už nespatřil. Himmlerova skupina v noci odjela.
Čtrnáctého října se židi v Sobiboru vzbouřili. Slyšel jsem řeči o povstání, ale připadaly mi přehnané, takže jsem o ně nejevil zájem. Pečlivě připravené plány nakonec skončily vraždou několika strážných a útěkem tisícovky židů k hlavní bráně. Většinu jich sundala v první minutě střelba z kulometu. Další se ve zmatku dostali přes pletivo na druhé straně pozemku. Když to šílenství vypuklo, pracoval jsem v depu. Desátníka, který nás hlídal, utloukl dav a mně nezbylo, než utíkat s ostatními. Byl jsem si jistý, že můj modrý mundúr přiláká střelbu Ukrajinců na věži. Ale dostal jsem se mezi stromy právě ve chvíli, kdy střelba z pušek zabila dvě ženy, které utíkaly se mnou. Jakmile jsem se ocitl mezi stromy, převlékl jsem se do šedé tuniky od starého muže, který doběhl do bezpečí jen proto, aby ho zabila zbloudilá kulka.
Věřím, že nás toho dne uprchly z tábora nějaké dvě stovky. Byli jsme sami nebo v malých skupinkách, nikdo nás nevedl. Skupina, která útěk plánovala, nepřemýšlela, co udělá, až se dostane ven. Většinu židů a Rusů nakonec chytili Němci nebo zabili polští partyzáni. Mnoho se jich ukrylo na okolních statcích a místní lidé je rychle udali. Pár jich přežilo v lesích a několik se jich dostalo přes řeku Bug k blížící se Rudé armádě. Já měl štěstí. Třetí den v lese mě objevili členové židovské partyzánské skupiny jménem Chil. Velel jim odvážný a nebojácný muž jménem Yechiel Greenshpan, který mě přijal do skupiny a nařídil jejich lékaři, ať se o mě postará. Poprvé od minulé zimy mi ošetřili nohy. Pět měsíců jsem putoval se skupinou Chil Sovím lesem. Pomáhal jsem lékaři, doktorovi Yatzykovi, zachraňovat životy, dokonce i životy Němců.
Němci krátce po útěku tábor Sobibor zavřeli. Zničili ubytovny, odstranili pece a v místech, kde ležely v Jámách tisíce nespálených obětí, zasadili brambory. V době, kdy partyzánská skupina oslavila Hanukkah, zmítalo se Polsko v chaosu a Wehrmacht ustoupil na západ a na jih. V březnu Rudá armáda osvobodila oblast, kde naše skupina operovala, a bylo po válce.
Rusové mě zadrželi a několik měsíců vyslýchali. Některé členy skupiny Chil poslali do ruských táborů, ale mě v květnu pustili a vrátil jsem se do Lodže. Nic tam na mě nečekalo. Židovské ghetto bylo víc než zdecimované. Bylo eliminováno. Náš dům na západní straně města byl zničen při bojích.
V srpnu roku 1945 jsem odcestoval do Krakova a zamířil na statek strýce Mosheho. Obsadila ho jiná - křesťanská - rodina. Koupili ho během války od civilních autorit. Řekli mi, že o bývalých majitelích nic neví.
Po cestě jsem se vrátil do Chelmna. Rusové prohlásili oblast za zakázanou a do tábora mě nepustili. Pět dnů jsem tábořil poblíž a zkoušel všechny cesty a stezky. Nakonec jsem našel zbytky velké síně. Byla zničena. Možná to bylo dělostřelbou, možná ustupujícími Němci. Kromě hromady kamení, spáleného dřeva a ohořelého monolitu středního komínu nezbylo nic. Ani stopy po dlaždicích na podlaze v hlavní síni.
Tam, kde ležely na mýtině mělké hroby, jsem našel známky kopání. Oblast zdobily nedopalky ruských cigaret. Když jsem se zeptal v místní hospodě, vesničani trvali na tom, že o exhumaci masových hrobů nic neví. Stejně tak trvali na tom - tentokrát vztekle - že místní nikdy Chelmno nepovažovali za víc, než Němci říkali. Přechodný tábor pro zločince a politické vězně. Táboření už mě unavovalo a chtěl jsem zůstat přes noc v hospodě, než se vydám k jihu. Ale nezůstal jsem. Židy tam nechtěli. Další den jsem vyrazil vlakem do Krakova, abych si našel práci.
Zima roku 1945-46 byla téměř stejně tvrdá jako v letech 1941-42. Formovala se nová vláda a život znepříjemňoval nedostatek jídla, málo paliva, černý trh a sovětská okupace. Vracely se tisíce uprchlíků, aby našli zpřetrhané nitě bývalých životů. Nejhorší byla okupace. Celá století jsme bojovali s Rusy, vládli jim, bránili se jejich invazi, žili pod jejich hrozbou a nakonec jsme je přivítali jako osvoboditele. Z noční můry německé okupace jsme se probudili do chladného rána ruského osvobození. Byl jsem vyčerpaný, otupělý a překvapený vlastním přežitím. Cítil jsem se jako celé Polsko. Viděl jsem jediný cíl - překonat další zimu.
Na jaře roku 1946 přišel dopis od mé sestřenice Rebeccy. Žila s americkým manželem v Tel Avivu. Celé měsíce psala dopisy, kontaktovala úřady, posílala telegramy agenturám a institucím, snažila se najít zbytky své rodiny. Vypátrala mě přes přátele v mezinárodním Červeném kříži.
Poslal jsem jí dopis a brzy jsem obdržel telegram, který mě lákal do Palestiny. Nabídli mi s Davidem peníze na cestu. Nikdy jsem nebyl sionista - vážně, moje rodina nikdy nebrala Palestinu jako možný židovský stát - ale když jsem v červnu roku 1946 vystoupil z přecpané turecké lodě a stanul v místech, kde bude Izrael ležet, jako by mi poprvé od září 1939 sundali jho z ramen. Mohl jsem svobodně dýchat. Přiznávám, ten den jsem padl na kolena a plakal.
Můj pocit svobody byl zřejmě předčasný. Pár dnů po příjezdu do Palestiny vybuchla bomba v hotelu King David v Jeruzalémě, kde sídlilo britské vedení. Ukázalo se, že Rebecca i její manžel David patří k aktivním členům Haganahu.
Rok a půl nato jsem se k nim připojil ve Válce za nezávislost. Ale přes partyzánský výcvik a zkušenosti jsem nastoupil jako lékař. Necítil jsem nenávist k Arabům.
Rebecca trvala na tom, abych pokračoval ve studiu. David tehdy působil jako izraelský manažer velmi důležité americké firmy, takže jsem neměl finanční problémy. A tak se lhostejný školák z Lodže - chlapec, jehož základní vzdělání bylo na pět let přerušeno - vrátil do třídy jako zjizvený a cynický muž ve věku neskutečných třiadvaceti let.

Kupodivu jsem si vedl dobře. V roce 1950 jsem vstoupil na univerzitu a tři roky nato na medicínu. Dva roky jsem

studoval v Tel Avivu, patnáct měsíců v Londýně, rok v Římě a jedno deštivé jaro v Curychu. Kdykoliv jsem mohl, vracel jsem se do Izraele, pracoval v kibbutzu poblíž statku, kde trávili David s Rebeccou léto, a setkával se se starými přáteli. Dluh vůči sestřenici a jejímu manželovi narůstal, ale Rebecca trvala na tom, že jediný živý člen Laskiho rodu v Eshkolově rodině musí něco znamenat.
Vybral jsem si psychiatrii. Lékařské studium jsem vždycky považoval za nezbytný začátek výzkumu těla a funkce jeho mozku. Brzy mě posedla teorie násilí a nadvlády v lidském chování. Udivilo mě, jak malý je výzkum na tomto poli. Existovalo množství informací, jež podrobně vysvětlovaly mechanismus nadvlády a hierarchie u lvů, prováděl se rozsáhlý výzkum chování většiny ptáků, objevovaly se další a další informace od primatologů o roli nadvlády a agrese v sociálních skupinách našich nejbližších příbuzných, ale o mechanismu lidského násilí a jeho vztahu k nadvládě a společenskému řádu se nevědělo nic. Brzy jsem rozvinul vlastní teorie a spekulace.
Během těch let studia jsem se často ptal na Obersta. Měl jsem jeho popis, věděl jsem, že sloužil jako velitel v Einsatzgruppe 3, viděl jsem ho s Himmlerem a vzpomínal jsem, že der Alte vydechl poslední slova, která zněla: „Willi, můj příteli.“ Kontaktoval jsem komise hro válečné zločiny v jednotlivých okupačních zónách, Červený kříž, Tribunál sovětského lidu proti fašistickým válečným zločinům, Židovský výbor a nespočet organizací a úřadů. Nic. Po pěti letech jsem zašel k Mossadu, Izraelské výzvědné službě. Tam konečně projevili o můj příběh velký zájem. Ale Mossad nebyl tehdy tak dobrou organizací jako dnes. Stejně tak měli na žebříčku důležitější jména jako Eichmann, Murer a Mengele. Neznámého Obersta udal jediný člověk, který přežil holocaust - já. V roce 1955 jsem odjel do Rakouska, abych se poradil s lovcem nacistů, Simonem Wiesenthalem.
Wiesenthalovo dokumentační centrum leželo v přízemí sešlé budovy v chudinské čtvrti Vídně. Budova působila dojmem, že sloužila za války jako přechodná ubytovna. Wiesenthal měl tři pokoje, dva nacpané registraturami, kancelář s holou betonovou podlahou. Wiesenthal osobně byl nervózní, napjatý člověk s nepříjemnýma očima. V těch očích jsem našel něco známého. Nejprve jsem je považoval za oči fanatika, pak jsem pochopil, že už jsem je spatřil. Připomněly mi oči, které jsem pozoroval každé ráno při holení.
Vyprávěl jsem mu zkrácenou verzi svého příběhu a pouze naznačil, že Oberst spáchal v Chelmnu zvěrstva pro pobavení svých vojáků. Když jsem zopakoval, že jsem Obersta znovu spatřil v Sobiboru ve společnosti Heinricha Himmlera, Wiesenthal zpozorněl. Jste si jistý? zeptal se.
Každopádně, odpověděl jsem.
Přestože byl nesmírně zaměstnaný, dva dny se mi snažil pomoci Obersta vypátrat. V nepřehledné kanceláři měl stovky spisů, tucty seznamů, jména víc než dvaadvaceti tisíc příslušníků SS. Prostudovali jsme fotografie personálu Einsatzgruppen, obrázky z vojenské akademie, výstřižky z novin a fotografie z oficiálního časopisu SS jménem Černé oddíly. Na konci prvního dne jsem už nezaostřil oči. V noci se mi zdálo o fotografiích vojáků Wehrmachtu, kteří dostávají vyznamenání od šklebících se nacistických vůdců. Po Oberstovi ani stopy.
Našel jsem ho na sklonku druhého odpoledne. Fotografie z novin měla datum 23. listopad 1942. Obrázek barona von Bülera, pruského aristokrata a hrdiny první světové války, který se vrátil do služby jako generál. Podle článku pod fotografií generál von Büler zemřel při hrdinském protiútoku proti ruské obrněné jednotce na východní frontě. Dlouhou dobu jsem pozoroval vybledlý výstřižek a vráskčitý, hrubý obličej. Byl to stařík. Der Alte. Odložil jsem fotografii do desek a pokračoval.
Kdybychom tak měli druhé jméno, podotkl Wiesenthal ten večer, když jsme jedli v restauraci poblíž katedrály svatého Štěpána. Cítím, že kdybychom měli druhé jméno, vypátráme ho. SS a gestapo měli kompletní seznamy svých vojáků. Kdybychom tak měli jeho jméno.
Pokrčil jsem rameny a řekl, že se ráno vracím do Tel Avivu. Pomalu jsme vyčerpali Wiesenthalovy výstřižky o Einsatzgruppen a východní frontě a já potřeboval čas na studium.
Ale to ne! vykřikl Wiesenthal. Přežil jste ghetto v Lodži, Chelmno a Sobibor. Máte mnoho informací o vojácích a dalších válečných zločincích. Musíte tady strávit alespoň jeden týden. Vyzpovídám vás a udělám zápis do kartotéky. Ani si neuvědomujete, jak máte důležité informace.
Ne, odmítl jsem. Nemám o ostatní zájem. Chci najít jen Obersta.
Wiesenthal zíral na svou kávu, pak se na mě znovu podíval. V jeho očích se odráželo zvláštní světlo. Takže vás zajímá jen odplata.
Ano, souhlasil jsem. Přesně jako vás.
Wiesenthal zavrtěl smutně hlavou. Ne, odmítl, možná jsme oba posedlí, můj příteli, ale já hledám spravedlnost a nikoliv odplatu.
Což je v tomto případě jedna a ta samá věc, poučil jsem ho.
Wiesenthal znovu zavrtěl hlavou. Spravedlnosti je třeba učinit zadost, pokračoval tak tiše, že jsem ho málem neslyšel. Žádají si ji milióny hlasů z neoznačených hrobů, z rezivějících pecí, z prázdných domů v tisících měst. Nikoliv odplatu. Odplata za to nestojí.
Nestojí za co? vyštěkl jsem ostřeji, než jsem zamýšlel.
Za nás, odvětil Wiesenthal. Za ně. Za jejich smrt. Za naši další existenci.
Zavrtěl jsem odmítavě hlavou, ale často o té konverzaci přemýšlím.
Wiesenthal byl zklamaný, ale souhlasil, že bude hledat informace, které padnou na Oberstův popis, jaký jsem mu poskytl. Patnáct měsíců nato, pouhých pár dnů potom, kdy jsem dostal diplom, přišel od Simona Wiesenthala dopis. Našel jsem v něm fotokopie 4. sekce Sonderkommando pododdíl 4-B zvláštních poradců Einsatzgruppen. Wiesenthal zakroužkoval jméno Obersta Wilhelma von Borcherta, velitele, který byl jmenován Reinhardem Heydrichem se speciálním úkolem k Einsatzgruppe Drei. K fotokopiím přiložil novinový výstřižek, který pocházel z Wiesenthalových spisů. Sedm mladých rozesmátých vojáků pózovalo pro obrázek na zvláštním vystoupení Berlínské filharmonie ve

prospěch Wehrmachtu. Výstřižek měl datum dvacátého třetího šestý čtyřicet jedna. Hráli Wagnerův koncert. Našel jsem jména rozesmátých vojáků. Pátý zleva, málem ukrytý za rameny svých kamarádů, připomínal Obersta se staženým kloboukem. Jméno znělo Oberleutnant Wilhelm von Borchert.
Dva dny nato jsem byl ve Vídni. Wiesenthal přikázal svým korespondentům, aby prozkoumali von Borchertův život, ale výsledky nás zklamaly. Aristokratické kořeny von Borchertů sahaly do Pruska a východního Bavorska. Rodina získala jmění z půdy, dolů a exportu uměleckých předmětů. Wiesenthalovi agenti nenašli žádné zápisy o narození či křtu Wilhelma von Borcherta, přestože prozkoumali zápisy až do roku 1880. Ale našli úmrtní oznámení. Podle zprávy v Regen Zeitung s datumem devatenáctého sedmý čtyřicet pět, zemřel Oberst Wilhelm von Borchert, jediný dědic hraběte Klause von Borcherta, jako hrdinný obránce Berlína před sovětskou invazí. Starý hrabě se ženou se to dozvěděli v letní rezidenci, Waldheimu v Bayerische Wald poblíž Bayerisch-Eisensteinu. Rodina požádala spojence o povolení zavřít sídlo a vrátit se na pohřeb domů blízko Brém. Wilhelm von Borchert, pokračoval článek, si vysloužil Železný kříž za statečnost a v době smrti čekal na povýšení na SS Oberstgruppenführera.
Wiesenthal přikázal svým lidem, ať sledují všechna vodítka. Žádná nenašli. Von Borchertovu rodinu zastupovala v roce 1956 už jen stará teta v Brémách a dva synovci, kteří přišli o většinu rodinných peněz při špatných poválečných investicích. Velký pozemek ve východním Bavorsku byl celá léta zavřený a většinu lovecké obory museli prodat, aby zbylo na daně. Jediné, co dokázaly Wiesenthalovy omezené kontakty ve východním bloku zjistit, bylo, že Rusové a východní Němci neměli o úmrtí Wilhelma von Borcherta žádné informace.
Odletěl jsem do Brém, abych si promluvil s Oberstovou tetou, ale žena byla dávno senilní a na nikoho jménem Willi si nevzpomněla. Věřila, že mě poslal její bratr, abych ji odvezl na Sommerfest ve Waldheimu. Jeden ze synovců se se mnou odmítl setkat, toho druhého, nepříjemného mladíka, jsem chytil v Bruselu, odkud mířil do lázní ve Francii. Řekl, že se se strýcem Wilhelmem setkal jen jednou, v roce 1937. Tehdy mu bylo devět let. Vzpomněl si jen na krásný hedvábný oblek a slamák, který nosil v podivném úhlu. Věřil, že jeho strýc byl válečný hrdina a zemřel v boji proti komunismu.
Vrátil jsem se do Tel Avivu.
Několik let jsem vykonával v Izraeli své povolání a zjistil (stejně jako všichni psychiatři), že mě diplom v oboru pouze kvalifikuje k tomu, abych začal zkoumat složitost a rozmary lidské osobnosti. V roce 1960 zemřela sestřenice Rebecca na rakovinu. David mě přemlouval, ať odjedu do Ameriky a pokračuji ve výzkumu mechaniky lidské nadvlády. Když jsem protestoval, že mám v Tel Avivu přístup k stejným materiálům, David zažertoval a upozornil mě, že spektrum násilí není nikde širší než ve Spojených státech. V lednu roku 1964 jsem dorazil do New Yorku. Národ se vzpamatovával ze ztráty prezidenta a připravoval se utopit smutek v mladistvé hysterii při příjezdu anglické rockové skupiny jménem Beatles. Columbijská univerzita mi nabídla jednoroční místo hostujícího profesora. Jak se ukázalo, zůstal jsem, dokud nedokončím knihu o patologii násilí a nestanu se konečně americkým občanem.
V listopadu 1964 jsem se rozhodl ve Státech zůstat úplně. Byl jsem navštívit přátele v Princetonu v New Jersey. Po večeři se mě s omluvou zeptali, zda mi nebude vadit, budu-li se s nimi hodinu dívat na televizi. Tehdy jsem neměl vlastní televizor, takže jsem je ujistil, že budu rád. Nakonec se ukázalo, že dávají dokument, který připomínal první výročí zavraždění prezidenta Kennedyho. Program mě zaujal. Přestože jsme měli v Izraeli vlastní problémy, smrt amerického prezidenta nás silně šokovala. Viděl jsem fotografie autokolony v Dallasu, dotkl se mě obrázek Kennedyho mladého syna, který zdraví otcovu rakev, četl jsem zprávy o tom, jak Jack Ruby zavraždil pravděpodobného viníka, ale nikdy jsem nespatřil skutečný záběr Oswalda. Teď jsem ho viděl. Rozšklebený mužík ve tmavém svetru, civilní příslušníci dallasské policie s jejich Stetsony a typické americké tváře. Z davu vyskočil podsaditý muž, vrazil pistoli Oswaldovi do břicha, ostrý zvuk mi připomněl bílá nahá těla, která padají do Jámy. Oswald předvedl grimasu a chytil se za břicho. Sledoval jsem, jak policisté zápasí s Rubym. Ve zmatku smetli televizní kameru, která spadla do davu.
Můj Bože, můj Bože! Vykřikl jsem polsky a vyskočil na nohy. V davu stál Oberst.
Nedokázal jsem svým hostitelům vysvětlit vlastní vzrušení, ale ještě toho večera jsem odešel a odjel vlakem do New Yorku. Příští ráno jsem vstoupil do manhattanských kanceláří televizní stanice, která dokument vysílala. Využil jsem kontakty na univerzitě, abych se dostal k filmům, videopáskám a záběrům. Obličej v davu se objevil ve filmu jen na několik vteřin. Student, se kterým jsem spolupracoval, pořídil na střihovém pultu fotografie, které co nejvíc zvětšil. Teď se dal obličej určit ještě hůř než během jeden a půl vteřiny na obrazovce. Bílý pruh mezi střechami texaských kovbojských klobouků, nepatrný náznak úsměvu, oční důlky tmavé jako otvory v lebce. Takový obraz by neuspěl u žádného soudu na světě, ale já věděl, že je to Oberst.
Odletěl jsem do Dallasu. Místní autority si pořád pamatovaly na kritiku v novinách a světové názory. Málokdo z nich se mnou promluvil a ještě méně jich chtělo diskutovat o událostech v podzemní garáži. Nikdo nepoznal fotografie, které jsem jim ukázal - ani ty z videozáznamu, ani fotografii z berlínských novin. Mluvil jsem s reportéry. Mluvil jsem se svědky. Pokusil jsem se promluvit s Jackem Rubym, vrahovým vrahem, ale nedostal jsem povolení. Oberstova stopa byla rok stará, studená jako mrtvola Lee Harveye Oswalda.
Vrátil jsem se do New Yorku. Kontaktoval jsem známé na Izraelském zastupitelství. Popřeli, že Izraelská výzvědná služba operuje na americké půdě, ale souhlasili, že provedou šetření. Najal jsem si v Dallasu soukromého detektiva. Jeho účet vyšplhal na sedm tisíc dolarů a výsledek se dá vyjádřit jediným slovem: Nic. Zastupitelství mě z ničeho neobvinilo, ale určitě mě považovali za šílence. Hledal jsem válečného zločince na místě prezidentské vraždy. Ze zkušeností věděli, že většina bývalých nacistů hledá anonymitu exilu.
Začal jsem pochybovat o vlastním rozumu. Obličej, který mě strašil mnoho let ve snech, se změnil v posedlost mého života. Jako psychiatr jsem takové posedlosti moc dobře rozuměl. Do podvědomí mi ji vypálila komora smrti v Sobiboru, zchladila ji nejstudenější zima mého ducha, fixace na Obersta se změnila v důvod mého života. Zničit Obersta a zmizí veškeré zlo. Uznat jeho smrt bylo jako přiznat smrt vlastní.
Jako psychiatr jsem mé posedlosti rozuměl. Chápal jsem ji, ale nevěřil vlastnímu rozumu. I kdybych mu uvěřil, nechtěl

bych se léčit. Oberst byl skutečný. Šachová hra byla skutečná. Oberst nebyl člověk, jaký umře v provizorním opevnění kolem Berlína. Byla to zrůda. Zrůdy neumírají. Musí se zabít.
V létě roku 1965 jsem si konečně vymohl rozhovor s Jackem Rubym. Nic nepřinesl. Ruby připomínal slupku člověka se smutným obličejem. Ztratil ve vězení váhu, na obličeji a pažích mu visela volná kůže, která připomínala záhyby špinavé látky. Měl zamlžené a nepřítomné oči, chraplavý hlas. Snažil jsem se z něj vytáhnout něco o jeho duševním stavu v ten osudný listopadový den, ale jen pokrčil rameny a zopakoval, co už řekl tolikrát při výslechu. Ne, nevěděl, že chtěl Oswalda zastřelit až do chvíle, kdy se tak stalo. Do garáže mu povolili vstoupit náhodou. Když Oswalda spatřil, něco ho popadlo, impuls, jaký nedokázal ovládnout. Byl to člověk, který zabil jeho milovaného prezidenta.
Ukázal jsem mu Oberstovy fotografie. Unaveně zavrtěl hlavou. Znal na místě zločinu několik dallasských detektivů a mnoho reportérů, ale tohoto muže nikdy neviděl. Cítil něco zvláštního, než Oswalda zastřelil? Když jsem tu otázku položil, Ruby na chvíli zvedl unavený obličej, který připomínal basseta, a já spatřil v jeho očích zmatek. Pak vše vybledlo a Ruby odpověděl monotónním hlasem jako předtím. Ne, nic zvláštního, jen vztek při pomyšlení, že bude Oswald žít, zatímco prezident Kennedy je mrtvý a chudák paní Kennedyová a děti zůstanou sami.
Nijak mě v prosinci roku 1966, příští rok, nepřekvapilo, když Rubyho přijali do parklandské nemocnice s rakovinou. Působil dojmem smrtelně nemocného člověka, už když jsem s ním hovořil. Když v lednu roku 1967 zemřel, málokdo ho litoval. Národ překonal smutek a Jack Ruby připomínal dobu, na kterou je lepší zapomenout.
Během konce šedesátých let mě stále víc a víc pohlcoval můj výzkum a učení. Snažil jsem sám sebe přesvědčit, že svou teoretickou prací vyháním démona, kterého symbolizuje Oberstův obličej. Uvnitř jsem věděl, že je tomu jinak.
V těch násilných letech jsem pokračoval s výzkumem násilí. Proč dokážou někteří lidé tak snadno ovládnout ostatní? Při výzkumu jsem dal dohromady malé skupinky mužů a žen, cizince svolané k dokončení nějakého hloupého úkolu, a skupina během třiceti minut našla společenský řád. Účastníci si většinou zřízení hierarchie ani nevšimli, ale když jsem se jich zeptal, téměř všichni dokázali určit nejdůležitějšího či nejsilnějšího člena skupiny. Rozmlouvali jsme se studenty, přemýšleli nad zápisy, nekonečné hodiny trávili sledováním videokazet. Simulovali jsme konfrontace podřízených s nadřízenými. Otázka hierarchie a nadvlády byla vždycky složitější, než napovídalo sociální postavení.
V té době jsem začal spolupracovat s newyorskou policií na profilech osobnosti u subjektů, jež spáchaly vraždu. Data byla fascinující. Rozhovory depresivní. Výsledky bez závěrů.
Jaký byl zdroj lidského násilí? Jakou roli hrálo násilí a hrozba v každodenních vztazích? Naivně jsem doufal, že jednoho dne zodpovím tyto otázky a vysvětlím, jak dokáže inteligentní, ale šílený psychopat jako Adolf Hitler obrátit velké světové kultury k bezduchému a nemorálnímu zabíjení. Začal jsem s představou, že každý složitý zvířecí druh na zemi využívá určitý mechanismus, kterým nastolí nadvládu a společenskou hierarchii. Ve většině případů k tomu dojde bez vážných zranění. Dokonce i divocí lovci, jako jsou vlci a tygři, mají dokonalé signály, které ukončí násilnou konfrontaci, než dojde ke zranění nebo ke smrti. Ale co člověk? Mnoho lidí věřilo, že člověku ústupový signál chybí, takže je odsouzený k věčné válce. Bylo takové šílenství předurčeno našimi geny? Tomu jsem nevěřil.
Celá léta jsem sbíral data a rozšiřoval obzory zatímco jsem ve skrytu duše chránil teorii tak bizarní a nevědeckou, že by - pokud bych se o ní zmínil svým kolegům - zničila mé profesionální jméno. Co když se lidstvo vyvinulo tak, že se nadvláda změnila v psychický - někteří z mých méně racionálních přátel by řekli parapsychologický - fenomén? Osobnost některých politiků, které média z nedostatku lepších slov říkají charisma, nemá určitě nic společného s velikostí, schopností rozmnožování či otevřenou hrozbou. Co, napadlo mě, když je v jedné části našeho mozku oblast, která pouze vysílá osobní nadvládu? Víc než dobře jsem znal neurologické studie, které napovídaly, že pocit pro hierarchii dědíme od nejprimitivnějších částí mysli - od tak zvaného plazího mozku. Ale co když došlo k vývoji - mutacím - který některé lidi vybavil schopností empatie či konceptem telepatie mnohem silnější a schopnější? A co když taková schopnost poháněná touhou po moci našla skutečné vyjádření násilí? Zůstanou lidé, kteří takovou schopnost mají, ještě lidmi?
Nakonec jsem bez přestání teoretizoval o pocitech, jaké jsem zažil, když do mě vstoupila Oberstova síla vůle. Desetiletí míjela a detaily těch děsivých dnů vybledly, přesto jsem se v noci budil a lapal po dechu, cítil duševní násilí, odpor a hrůzu. Neustále jsem přednášel, prováděl výzkum a protloukal se šedou realitou každodenního života. Loni na jaře jsem se probudil a uvědomil jsem si, že stárnu. Od chvíle, kdy jsem spatřil na videokazetě jeho tvář, uplynulo málem šestnáct let. Jestli byl Oberst skutečný a jestli ještě někde na světě žil, musel už být velmi starý. Vzpomněl jsem si na bezzubé roztřesené stařík, které chytili jako válečné zločince. Oberst byl s největší pravděpodobností mrtvý. Úplně jsem zapomněl, že zrůdy neumírají. Musíte je zabít.
Asi před pěti měsíci jsem málem do Obersta narazil na newyorkské ulici. Byl parný červencový večer. Procházel jsem se poblíž Central Parku, přemýšlel jsem a dával v duchu dohromady článek o vězeňské reformě, když se Oberst vynořil z restaurace patnáct metrů ode mě a zastavil si taxi. Byla s ním starší, ale pořád krásná žena, na drahých hedvábných šatech jí vlály bílé vlasy. Oberst měl na sobě tmavý oblek. Byl opálený a zdravý. Ztratil většinu vlasů, blonďatá barva zešedla, ale jeho tvář, silnější a zarudlá věkem, nesla stejně ostré a kruté rysy.
Několik vteřin jsem jen stál a zíral, pak jsem se rozběhl za autem. Zařadilo se do provozu a já se v šílené snaze ho dohonit vyhýbal ostatním vozidlům. Lidé na zadním sedadle se ani neotočili. Auto zmizelo v dopravě a já dovrávoral na pokraji zhroucení k obrubníku.
Vedoucí restaurace mi nedokázal pomoci. Ano, navštívil je ten večer pár distingovaných starších lidí, ale neznal jejich jména. Ne, stůl si nerezervovali.

Týdny jsem pátral v okolí Central Parku, prohlížel ulice a hledal Oberstův obličej v každém taxíku, který kolem mě projížděl. Najal jsem si mladého detektiva a znovu zbytečně zaplatil.
Tehdy jsem prošel stavem, který teď dokážu určit jako nervové zhroucení. Nespal jsem. Nemohl jsem pracovat, mé

hodiny na univerzitě byly zrušeny, nebo je převzali nervózní asistenti. Celé týdny jsem nosil stejné oblečení, do bytu jsem se chodil jen najíst nebo jsem nervózně přecházel sem tam. V noci jsem procházel ulicemi a několikrát mě zastavila policie. Před výslechem na Bellevue mě zachránilo jen mé postavení na Columbii a magický titul doktora. Jednu noc jsem ležel na podlaze mého bytu a náhle pochopil, co jsem celou dobu ignoroval. Obličej té ženy mi připadal známý. Celou noc a příští den jsem lovil ve vzpomínkách, kde už jsem ji spatřil. Na fotografii. Tím jsem si byl jistý. Spojoval jsem s jejím obrázkem mlhavé vzpomínky na nudu, neklid a křiklavou hudbu.
Ve čtvrt na šest odpoledne jsem zastavil taxi a spěchal do ordinace mého zubaře. Zrovna na jeden den odjel a ordinaci zavírali, ale vymyslel jsem si nějaký příběh a přemluvil sestru, aby mě nechala projít hromady starých časopisů v čekárně. Našel jsem vydání Seventeen, CQ, Mademoiselle, US News a World Report, Time, Newsweek, vogue, Consumer, Reports a Tennis World.
Když jsem je začal prohlížet podruhé, sestra si začala stěžovat a bylo vidět, že ji moje mánie děsí. Přestože žena křičela, že zavolá policii, pokračoval jsem dál. Poháněla mě posedlost a jistota, že žádný zubař nemění časopisy častěji než čtyřikrát za rok.
Našel jsem to. Černobílou fotografii na začátku tlustého svazku nóbl inzerátů a hloupých přídavných jmen, které tvoří časopis Vogue. Obrázek zdobil sloupek o nákupu módních doplňků. Pod ním stálo - NINA DRAYTONOVÁ.
Vypátrat Ninu Draytonovou trvalo jen několik hodin. Můj soukromý detektiv měl radost, že může začít pracovat na něčem skutečném a pustit z hlavy nehmotného fantóma. Harrington zavolal v deset večer a předvedl o té ženě celý spis. Většina informací pocházela z veřejných zdrojů.
Paní Nina Draytonová byla bohatá a dobře známá v newyorském módním průmyslu. Patřilo jí mnoho butiků, byla vdovou. V srpnu roku 1940 si vzala Parkera Allana Draytona, jednoho ze zakladatelů Amerických aerolinek. Zemřel deset měsíců po svatbě a vdova pokračovala v investicích dál. Dostala se do několika komisí, kam nikdy předtím žena nevstoupila. Paní Draytonová už aktivně nepodnikala. Výjimkou byly jen butiky. Ale byla členkou několika prestižních charitativních společností, tykala si s mnoha politiky, umělci a spisovateli, šeptalo se, že měla poměr se slavným newyorským skladatelem a dirigentem. Vlastnila velký šestnáctipatrový dům na Park avenue a několik letních sídel.
Zařídit setkání nebylo nijak těžké. Nakonec mě napadlo zkontrolovat seznamy mých pacientů a brzy jsem narazil na bohatou, manio-depresivní ženu, která žila ve stejném domě jako paní Draytonová a pohybovala se ve více méně stejných kruzích.
Ninu Draytonovou jsem poznal druhý týden v srpnu na zahradní party, kterou organizovala moje bývalá pacientka. Bylo tam málo hostů. Většina rozumných lidí zmizela z města, zamířili na chalupy na Cape nebo letní sídla v Rockies. Ale paní Draytonová zůstala. Ještě než jsem si s ní potřásl rukou a podíval se do těch modrých průzračných očí, už jsem si byl jistý, že patří k nim. Byla jako Oberst. Jako by její přítomnost naplnila celý dvůr a přidala světlo japonským lucernám. Svou jistotu jsem cítil jako chladnou ruku na krku. Možná vycítila mou reakci, možná ráda trýznila psychiatry, ale celý večer na mě ústně útočila. Cítil jsem pobavení, pohrdání i zlobu, jako kočičí dráp ukrytý v sametu.
Pozval jsem ji na veřejnou přednášku, která měla proběhnout ten týden v Columbii. K mému překvapení se tam objevila. Sledovala ji nepříjemná malá žena jménem Barrett Kramer. Hovořil jsem o úmyslném násilí ve Třetí říši a jak souvisí s dnešními režimy Třetího světa. Vypracoval jsem přednášku, abych mohl navzdory současným myšlenkám navrhnout, že měla nevysvětlitelnou brutalitu miliónů Němců na svědomí - alespoň částečně - manipulace malé a tajné skupiny mocných jednotlivců. Celou dobu jsem sledoval, jak se na mě z páté řady usmívá paní Draytonová. Stejný úsměv musí spatřit myš na tváři kočky, která se ji chystá spolknout.
Po přednášce si se mnou chtěla paní Draytonová soukromě promluvit. Zeptala se, jestli pořád beru pacienty, a požádala mě o profesionální pomoc. Zaváhal jsem, ale oba jsme moc dobře věděli, že řeknu ano.
Setkal jsem se s ní dvakrát. Pokaždé v září. Prošli jsme úvodním pohovorem. Nina Draytonová byla přesvědčena, že je její nespavost přímo spojena se smrtí jejího otce před celými dekádami. Přiznala, že trpí opakovanou noční můrou, kde strká otce před bostonský trolejbus, který ho zabil, přestože byla v tu dobu celé míle daleko. Je to pravda, doktore Laski, zeptala se během druhého setkání, že vždycky zabíjíme ty, které milujeme? Upozornil jsem ji, že věřím v pravý opak. Že chceme, alespoň v duchu, zabít ty, k nimž jsme lásku jen předstírali a tajně jimi pohrdali. Nina Draytonová se jen usmála.
Navrhl jsem, že při třetím sezení použijeme hypnózu a pokusíme se uvolnit její reakci na zprávu o otcově smrti. Souhlasila, ale překvapilo mě, když začátkem října zavolala její sekretářka a další sezení zrušila. V tu dobu už jsem soukromého detektiva instruoval, aby paní Draytonovou nepřetržitě sledoval.
Když mluvím o soukromém detektivovi, měl bych to vyjasnit. Nezašel jsem za cynickým bývalým policistou, jak si může někdo představit, ale dal jsem na radu přátel a najal jsem čtyřiadvacetiletého odpadlíka z Princetonu, který psal ve volném čase básně. Francis Xavier Harrington pracoval jako soukromý detektiv už dva roky, ale když měl vstoupit do restaurací, kam chodila paní Draytonová na oběd, musel si koupit nový oblek. Když jsem podepsal čtyřiadvacetihodinový dohled, Harrington musel najmout dva staré přátele a agenturu zvětšit. Ale ten chlapec nebyl žádný hlupák. Pracoval rychle, byl schopný a každé pondělí a pátek ráno jsem měl na stole jeho zprávu. Některé věci nebyly právě legální. Třeba to, jak získal kopie telefonních účtů Niny Draytonové. Volala mnoha, mnoha lidem. Harrington vyhledal uvedená čísla a udělal seznam jmen a adres. Některé byly dobře známé. Jiné byly zvláštní. Žádné mě nezavedlo k Oberstovi.
Týdny míjely. V tu dobu už jsem spotřeboval většinu úspor, abych zdokumentoval každodenní pohyb Niny Draytonové - její oblíbená jídla, obchodní jednání i telefonní hovory. Mladý Harrington chápal, že mám omezené možnosti a nabídl se, že zkontroluje její poštu a napíchne jí telefon. Byl jsem proti. Alespoň pár dalších týdnů. Nechtěl jsem se prozradit.
A potom, před dvěma týdny, mi paní Draytonová zavolala. Pozvala mě na vánoční gala večírek, který se konal

sedmnáctého listopadu v jejím bytě. Řekla, že volá osobně, abych se nemohl vymlouvat. Chtěla, abych poznal jejího drahého přítele z Hollywoodu, producenta, který se na mě velmi těší. Právě mu poslala vydání mé knihy, Patologie násilí, a on prostě šílel.
Jak se jmenuje? zeptal jsem se. To je jedno, odvětila. Až ho uvidíte, poznáte ho.
Tak jsem se roztřásl, že když jsem zavěsil, musel jsem počkat celou minutu, než jsem dokázal vyťukat Harringtonovo telefonní číslo. Ten večer jsem se se třemi chlapci sešel, abych s nimi probral strategii. Znovu jsme prošli telefonní účty. Tentokrát jsme vytočili všechna čísla v Los Angeles, která jsme nenašli v městském seznamu. Na šesté zavolání odpověděl hlas mladého muže: Rezidence pana Bordena.
Je to domácí číslo Thomase Bordena? zeptal se Francis.
To máte špatný číslo, vyštěkl hlas. Tady je rezidence pana Williama Bordena.
Napsal jsem jména na tabuli v kanceláři. Wilhelm von Borchert. William Borden. Lidská povaha. Cizoložník napíše do hotelové knihy pozměněnou verzi vlastního jména. Hledaný darebák používá šest pseudonymů, pět z nich má stejné křestní jméno jako on. Naše jména nesou něco, čeho se nechceme vzdát i přes velké problémy.
To pondělí, čtyři dny před událostmi v Charlestonu, odletěl Harrington do Los Angeles. Původně jsem chtěl vyrazit sám, ale Francis poukázal na to, že bude lepší, když pojede napřed a Bordena zkontroluje. Vyfotí ho a zjistí, zda je to skutečně von Borchert. Pořád jsem chtěl jet, ale dobře jsem chápal, že nemám žádný plán. Po všech těch letech jsem nevěděl, co udělám, až Obersta najdu.
V pondělí v noci zavolal Harrington, aby mi prozradil, že v letadle promítali špatný film, že bydlí v značně sešlém hotelu a policie v Bel Air zastaví a vyslýchá každého člověka, který projede dvakrát jejím okrskem nebo chce zaparkovat auto na pokroucených uličkách, aby mohl pozorovat dům filmové hvězdy. V úterý zavolal znovu, aby se dozvěděl novinky o paní Draytonové. Oznámil jsem mu, že jsou jeho dva přátelé, Dennis a Selby, větší spáči než on, ale paní Draytonová se chová jako obyčejně. Francis mi sdělil, že navštívil studio, se kterým nejčastěji Bordena spojují - prohlídka nestála za nic - a přestože tam má Borden kancelář, nikdo nevěděl, kde může být. V práci ho naposledy viděli v roce 1979. Francis doufal, že sežene jeho obrázek, ale žádný nenašel. Chtěl ukázat sekretářce berlínskou fotografii von Borcherta, ale jak řekl, moc by to nešlapalo. Plánoval zamířit příští den teleobjektiv na Bordenův pozemek v Bel Air.
Ve středu nezavolal v daný čas. Telefonoval jsem do hotelu, kde mi řekli, že je pořád registrován, ale večer si nevyzvedl klíč. V úterý ráno jsem zavolal do Los Angeles na policii. Souhlasili, že se na to podívají, ale vzhledem k omezeným informacím, jaké jsem jim poskytl, nic špatného nečekali. Tohle je pěkně rušný město, řekl mi seržant, se kterým jsem hovořil, mladík se tu může zamotat do spousty věcí a zapomenout zavolat.
Celý den jsem se pokoušel spojit s Dennisem nebo Selbym. Nepodařilo se mi to. Nefungoval ani záznamník ve Francisově kanceláři. Odjel jsem do budovy, kde bydlela na Park avenue Nina Draytonová. Bezpečnostní služba v hale mě informovala, že paní Draytonová je na prázdninách. Nepustili mě dál.
Celý pátek jsem seděl v zamčeném bytě a čekal. V jedenáct třicet zavolala policie z Los Angeles. Otevřeli pokoj pana Harringtona v hotelu Beverly Hills. Oblečení a zavazadla zmizely, nic nenasvědčovalo, že se s ním stalo něco špatného. Nevím, kdo zaplatí hotelový účet na 329,48 dolarů?
Tu noc jsem se přinutil navštívit přítele, který mě pozval domů na večeři. Dva bloky dlouhá procházka z autobusové zastávky k domku v Greenwich Village mi připadala neskutečná. V sobotu večer, noc, kdy tady v Charlestonu zabili vašeho otce, jsem se účastnil na univerzitě diskuse o městském násilí. Dostavilo se několik politických kandidátů a víc než dvě stě lidí. Během diskuse jsem pořád kontroloval diváky. Hledal jsem hadí úsměv Niny Draytonové nebo chladné Oberstovy oči. Cítil jsem se zase jako pěšák - ale v čí hře? Minulou neděli jsem si přečetl ranní noviny. Poprvé jsem uslyšel o charlestonských vraždách. Krátká zpráva oznámila, že zahynul hollywoodský producent William D. Borden, který byl na palubě letadla, jež se zřítilo v sobotu ráno v Jižní Karolíně. Noviny přinesly i vzácnou fotografii zesnulého producenta. Obrázek pocházel z šedesátých let. Oberst se usmíval.

Saul se zarazil. Na verandě stály bez povšimnutí šálky se studenou kávou. Jak Saul vyprávěl, po nohách mu šplhaly stíny dřevěných latěk verandy. V náhlém tichu se ozvaly vzdálené zvuky ulice.
„Kdo z nich zabil mého otce?“ zeptala se Natalie. Přitáhla si svetr a třela si paže, jako by jí byla zima.
„Nevím,“ přiznal Saul.
„Ta Melanie Fullerová, patřila k nim?“
„Ano, určitě.“
„A mohla to být ona?“
„Ano.“
„A jste si jistý, že je Nina Draytonová mrtvá?“
„Ano. Byl jsem v márnici. Viděl jsem fotografie z místa činu. Četl jsem pitevní zprávu.“
„Ale mohla zabít mého otce, než zemřela?“
Saul zaváhal. „Možná,“ připustil.
„A Borden - Oberst - věří se, že zemřel, když v pátek vybuchlo to letadlo.“
Saul přikývl.
„Věříte, že je mrtvý?“ naléhala Natalie.
Saul odpověděl: „Ne.“
Natalie se postavila a přecházela po malé verandě sem a tam. „Máte nějaký důkaz, že je pořád naživu?“ zeptala se.
„Ne.“
„Ale věříte, že je?“
„Ano.“

„A mého otce mohl zabít on i ta Fullerová?“
„Ano.“
„A vy po něm pořád jdete? Po Bordenovi von Borchertovi… ať už se jmenoval jakkoliv?“
„Ano.“
„Ježíši Kriste.“ Natalie vešla do domu, a když se vrátila, nesla dvě sklenky brandy. Jednu podala Saulovi a druhou vyprázdnila. Z kapsy svetru vyndala krabičku cigaret, našla sirky a roztřesenýma rukama zapálila jednu cigaretu.
„Nejsou zdravé,“ upozornil ji Saul tiše.
Natalie vyrazila krátký a ostrý zvuk. „Ti lidé jsou upíři, že?“ řekla.
„Upíři?“ Saul zavrtěl hlavou, moc ji nechápal.
„Používají ostatní lidi a pak je zahodí jako plastikové obaly,“ pokračovala. „Jsou jako ti hloupí upíři, co vidíte pozdě v noci. Ale tito lidé jsou skuteční.“
„Upíři,“ vydechl Saul a zjistil, že mluví polsky. „Ano,“ souhlasil anglicky, „není to špatné přirovnání.“
„Dobrá,“ pokračovala Natalie, „co teď uděláme?“
„Uděláme?“ Saul byl překvapený. Přejel si dlaněmi kolena.
„Uděláme,“ zopakovala Natalie a v jejím hlasu zaznělo něco jako vztek. „Vy a já. Společně. Nevyprávěl jste mi celý ten příběh, abyste ubíjel čas. Potřebujete spojence. Dobrá, jaký je náš další krok?“
Saul zavrtěl hlavou a podrbal se ve vousech. „Nejsem si jistý, proč jsem vám to vyprávěl,“ řekl, „ale…“
„Ale co?“
„Je to velmi nebezpečné. Francis, ostatní…“
Natalie přešla verandu, dřepla si na bobek a dotkla se pravou rukou jeho paže. „Můj otec se jmenoval Joseph Leonard Preston,“ řekla tiše. „Bylo mu osmačtyřicet… šestého února mu mělo být čtyřicet devět. Byl to hodný člověk, dobrý otec, dobrý fotograf a velmi špatný obchodník. Když se smál…“ Natalie se na chvíli zarazila, „když se smál, člověk se k němu musel připojit.“
Několik vteřin tam tiše seděla a dotýkala se jeho zápěstí poblíž vybledlého vytetovaného čísla. Pak řekla: „Co uděláte teď?“
Saul se nadechl. „Nejsem si jistý. V sobotu musím odletět do Washingtonu, abych navštívil člověka, který mi může dát nějaké informace… informace, které nás ujistí, zda je Oberst pořád naživu. Je nepravděpodobné, že bude můj… kontakt takovou informaci mít.“
„Co potom?“ naléhala Natalie.
„Potom budeme čekat,“ odvětil Saul. „Čekat a hlídat. Procházet noviny.“
„Noviny?“ zopakovala Natalie. „Co budeme hledat?“
„Další vraždy,“ doplnil Saul.
Natalie zamrkala, pak se zhoupla na podrážkách. Cigareta, kterou držela v pravé ruce, dohořívala. Típla ji o dřevěnou podlahu. „To myslíte vážně? Ta Fullerová a váš Oberst určitě opustí zem… schovají se… něco… proč by se hned pletli do něčeho podobného?“
Saul pokrčil rameny. Náhle byl strašně unavený. „Je to jejich přirozenost,“ odpověděl. „Upíři potřebují jíst.“
Natalie se postavila a přešla do rohu verandy. „A až je… až je společně najdeme, co uděláme?“ zeptala se.
„Pak se uvidí,“ odvětil Saul. „Nejprve je musíme najít.“
„Abyste zabil upíra, musíte mu probodnout srdce dřevěným kůlem,“ pokračovala Natalie.
Saul neodpověděl.
Natalie vyndala další cigaretu, ale nezapálila si. „Co když se k nim dostaneme a oni zjistí, že po nich jdeme,“ pokračovala. „Co když jdou po vás?“
„Pak to bude mnohem snazší,“ doplnil Saul.
Natalie chtěla něco říct, ale u obrubníku zastavil hnědý automobil s označením okresu. Z auta vystoupil silný muž s opáleným obličejem pod pokrouceným kloboukem značky Stetson. „Šerif Gentry,“ vydechla Natalie.
Sledovali, jak se na ně tlustý policista dívá, pak pomalu, téměř váhavě stoupá k verandě. Postavil se na první schod a sundal si klobouk. Na opáleném obličeji se zračil výraz malého chlapce, který spatřil něco hrozného.
„Dobrý ráno, slečno Prestonová, profesore Laski,“ pozdravil Gentry.
„Dobré ráno, šerife,“ odpověděla Natalie.
Saul se na Gentryho (karikaturu jižanského poldy) podíval a jako předešlý den vycítil určitou inteligenci a vnímavost. Neprozradil to jeho zjev, jen jeho oči.
„Potřebuju pomoc,“ promluvil Gentry a v jeho hlase zazněla bolest.
„Jakou pomoc?“ zeptala se Natalie. Saul zachytil náklonnost v jejím hlase.
Šerif Gentry se podíval na svůj klobouk. Půvabným pohybem silné růžové ruky ho zmuchlal a podíval se na ně. „Mám tady devět mrtvejch občanů,“ začal. „To, jak zemřeli, nedává smysl, ať to skládáte, jak chcete. Před pár hodinama jsem narazil na chlapíka, co neměl v peněžence nic, jen můj obrázek. Místo aby si se mnou promluvil, sám si podřezal krk.“
Gentry se podíval na Natalii, pak na Saula. „Z nějakýho důvodu,“ pokračoval, „z nějakýho důvodu, kterej nedává smysl jako celej ten příšernej problém, tuším, že vy dva mi pomůžete.“
Saul a Natalie ho tiše sledovali.
„Dokážete to?“ zeptal se Gentry nakonec. „Pomůžete?“
Natalie se podívala na Saula. Saul si chvíli hladil vousy, sundal si brýle, vrátil je zpět, podíval se na Natalii a nepatrně přikývl.
„Pojďte dovnitř, šerife,“ vyzvala ho Natalie a otevřela přední dveře. „Udělám něco k obědu. Možná to chvíli potrvá.“
Jedenáct - Bayerisch-Eisenstain

Pátek, 29. prosinec 1980

Tony Harod a Marie Chenová se nasnídali v malé hotelové jídelně. Sešli dolů už v sedm, ale první vlna turistů už byla po jídle a vyrážela na běžkové stezky. V kamenném krbu praskal oheň a Harod spatřil malým oknem na jižní zdi bílý sníh a modrou oblohu.
„Myslíte, že tam bude?“ zeptala se Marie Chenová tiše, když dopili kávu.
Harod pokrčil rameny. „Jak to mám sakra vědět?“ Včera si byl naprosto jistý, že Williho na rodinné půdě nenajdou, že starý producent zemřel při pádu tryskového letadla. Vzpomněl si, jak se Willi o rodinném sídle zmínil při konverzaci před pěti lety. Harod byl tehdy pěkně opilý. Willi se právě vrátil z třítýdenního výletu po Evropě, náhle se mu objevily slzy v očích a prohlásil: „Kdo tvrdí, že nemůžeš jet zase domů, co, Tony? Kdo to tvrdí?“ Pak pokračoval v popisu domu své matky v jižním Německu. Pojmenovat blízké město byla chyba. Harod považoval výlet za pouhý způsob, jak eliminovat nepříjemnou možnost. Nic víc. Ale když teď seděl v ostrém ranním světle vedle Marie Chenové, která měla v kabelce devítimilimetrový Browning, nemožné vypadalo až příliš reálně.
„A co Tom a Jensen?“ zeptala se Marie Chenová. Oblékla si stylové modré manšestrové pumpky, vysoké ponožky, růžový tulák a těžký růžový svetr, který stál šest set dolarů. Tmavé vlasy měla stažené do krátkého culíku a s makeupem vypadala svěží a zdravá. Haroda napadlo, že vypadá jako asijská skautka, která vyrazila na lyže s přáteli svého otce.
„Pokud je musíš eliminovat, pak vem prvního Toma,“ poučil ji. „Willi Používal Reynoldse lépe než toho negra. Ale Luhar je silnej… hodně silnej. Buď si jistá, že jestli půjde k zemi, taky tam zůstane. A jestli to půjde, sejmi prvního Williho. Do hlavy. Eliminuj Williho a Reynolds s Luharem už nejsou žádnou hrozbou. Jsou tak vycvičený, že se nedokážou bez Williho souhlasu ani vychcat.“
Marie Chenová zamrkala a rozhlédla se kolem. Ostatní čtyři stoly obsadily rozesmáté německé páry. Zdálo se, že nikdo Harodovy tiché instrukce nevnímá.
Harod požádal servírku o další kávu, usrkl černý nápoj a zamračil se. Nevěděl, zda Marie Chenová jeho instrukce vykoná, až přijde řada na střílení lidí. Předpokládal, že poslechne - nikdy se jeho příkazům nevzepjala - ale na chvíli si přál mít u sebe ženu, která není Neutrální. Ale kdyby nebyla jeho agentka Neutrální, pak mohl Willi takovou osobu obrátit a sám Použít. Harod netušil, jak silná je staříkova Schopnost, ale o síle toho bastarda napovídal pouhý fakt, že si Willi drží dva strážce. Harod věřil, že Williho Schopnost skutečně slábne - otupil ji věk, drogy a desetiletí dekadence - ale spoléhat se na to ve světle posledních událostí by bylo bláznivé a nebezpečné. Harod zavrtěl hlavou. Sakra práce. Ten blbej Island klub už ho držel za koule. Harod se nechtěl do událostí v Charlestonu zamotat. Ať hrál tu děsivou hru s Willi Bordenem - von Borchertem - ať se sakra jmenoval, jak chtěl - celých padesát let kdokoliv, Tony Harod s ním nechtěl mít nic společného. A co Barent a jeho hloupí kamarádi udělají, až zjistí, že je Willi naživu? Jestli naživu byl. Harod si vzpomněl na vlastní reakci, když mu před šesti dny zatelefonovali a oznámili, že je Willi mrtvý. Nejprve ucítil vlnu zájmu - co se všemi těmi projekty, které Willi připravoval, co s penězi? - pak nápor úlevy. Ten starý blbec konečně umřel. Harod prožíval celá léta hrůzu, že stařík objeví Island klub, objeví Tonyho špiclování…
Já vždycky viděl ráj jako krásný ostrov, kde můžeme lovit, co hrdlo ráčí, Harode. Skutečně to Willi na té videokazetě prohlásil? Harod si vzpomněl, jak Williho obraz ta slova pronesl a on ucítil, jako by ho ponořili do ledové vody. Ale Willi to nemohl v žádném případě vědět. A kromě toho, videokazetu natočil před leteckým neštěstím. Willi byl mrtvý. A jestli tehdy nezahynul, napadlo Haroda, brzy zahyne.
„Připravena?“ zeptal se.
Marie Chenová si otřela rty plátěným ubrouskem a přikývla.
„Jdem na to,“ řekl Tony Harod.

„Takže tohle je Československo?“ zeptal se Harod. Projížděli severozápadně od města a za vlakovou stanicí zahlédli hraniční bariéru, malou bílou budovu a několik vojáků v zelených uniformách a podivně tvarovaných helmách. Nápis u silnice hlásal Übergangstelle.
„Správně,“ souhlasila Marie Chenová.
„Velká věc,“ přikývl Harod. Projížděl silnicí klikatým údolím, minul odbočky na Grosse Arber a Kleine Arbersee. Na vzdáleném kopci rozeznal bílý pruh sjezdovky a pohyblivé tečky lanovky. Po silnicích, které se změnily v tunely uhrabaného sněhu a ledu, projížděla malá auta s řetězy a radlicemi. Zadními okny půjčeného auta zavanul chladný vzduch a Harod se zachvěl. Otevřeným zadním oknem za sedadlem spolujezdce čněly špičky dvojích běžek, které ráno půjčila Marie Chenová v hotelu. „Myslíš, že budeme potřebovat ty prokletý věci?“ zeptal se a ukázal hlavou dozadu.
Marie Chenová se usmála a zvedla deset nalakovaných nehtů. „Možná,“ odvětila. Zkontrolovala silniční mapu Shell a podívala se na topografickou mapu. „Příští doleva,“ řekla. „Pak šestnáct kilometrů k soukromé příjezdové cestě.“
BMW klouzalo a sjíždělo poslední jeden a půl kilometru po „příjezdové cestě“, kterou tvořily jen dvě stopy ve sněhu mezi stromy. „Někdo tady nedávno byl,“ poznamenal Harod. „Jak je to daleko?“
„Ještě jeden kilometr za mostem,“ odpověděla Marie Chenová.
Cesta odbočila do hustého lesíku holých stromů a objevil se most - malý dřevěný můstek za bariérou, která působila pevněji než beton na české hranici. Dvacet metrů po proudu stála malá alpská bouda. Objevili se dva muži a pomalu kráčeli k autu. Harod čekal, že bude v těchto odlehlých oblastech každý oblečený v zimních kožených kalhotách a filcové čapce, ale dvojice měla vlněné kalhoty a zářivé péřové bundy. Haroda napadlo, že vypadají jako otec a syn. Tomu mladšímu bylo méně než třicet a v náručí nesl loveckou pušku.
„Guten Morgen, haben Sie vezfähren?“ zeptal se starší muž s úsměvem. „Das hier ist ein Privatgrundstück.“
Marie Chenová překládala: „Přejí nám dobré ráno a ptají se, jestli jsme se ztratili. Tvrdí, že je to soukromý pozemek.“

Harod se na ně usmál. Starší muž mu úsměv vrátil a předvedl zlaté plomby. Synův výraz zůstal neutrální. „Neztratili jsme se," odpověděl Harod. „Vydali jsme se navštívit Williho - Herr von Borcherta. Pozval nás. Přijeli jsme až z Kalifornie."
Když se starší muž nechápavě zamračil, Marie Chenová větu přeložila do rychlé němčiny.
„Herr von Borchert lebt hier nicht mehr," prohlásil starší muž. „Schon seit vielen Jahren nicht mehr. Das Gut ist schon seit sehr langer Zeit geschlossen. Niemand geht mehr dorthin."
„Tvrdí, že tady Herr von Borchert už nežije," překládala Marie Chenová. „Mnoho let. Místo je zavřené. Už je zavřené velmi dlouho. Nikdo tam nechodí."
Harod se zašklebil a zavrtěl hlavou. „A proč teda vy, dva chlapi, tohle místo pořád hlídáte, co?"
„Warum lassen Sie es noch bewachen?" zeptala se Marie Chenová.
Stařík se usmál. „Wir werden von der Familie bezahlt, so dass dort kein vandalismus entsteht," pokračoval. „Bald wird all das ein Teil des Nationalwaldes werden. Die Alten Häuser werden abgerissen. Bis dahin schickt der Neffe uns Schecks aus Bonn, und wir halten alle Wilddiebe und Unbefugte fern, so wie es mein vater vor mir getan hafte. Mein Sohn wird sich andere Arbeit suchen müssen."
„Rodina nám platí, abychom dohlíželi na vandaly," překládala Marie Chenová. „Uch… někdy brzy… brzy se místo připojí k Národnímu lesu. Starý dům bude stržený. Do té doby, synovec… asi von Borchertův synovec, Tony… synovec nám posílá šeky z Bonnu a my vyháníme cizince a pytláky. Předtím to dělal můj otec. Můj syn si bude muset najít práci." Pak dodala: „Dovnitř nás nepustí, Tony."
Harod podal muži třístránkovou informaci o nadcházejícím projektu Willa Bordena jménem Bílý otrokář. Mezi stránkami čněla stomarková bankovka. „Řekni mu, že jsme přijeli až z Hollywoodu, abychom si místo prohlídli," dodal Harod. „Řekni mu, že bude z místa perfektní zakletej hrad."
Marie Chenová poslechla. Stařík se podíval na leták a peníze, pak je vrátil zpátky. „Ja, es wäre eine wunderbare Kulisse für einen Gruselfilm. Es besteht kein Zweifel, dass es hier spukt. Aber ich glaube, dass es keine weiteren Gespenster braucht. Ich schlage vor, dass Sie umdrehen, so dass Sie hier nicht stecken bleiben. Grüss Gott!"
„Co říkal?" naléhal Harod.
„Souhlasil, že se místo hodí na horor," překládala Marie Chenová. „Tvrdí, že tam doopravdy straší. Věří, že už další duchy nepotřebuje. Říká nám, ať se tady obrátíme, abychom někde nezapadli, a přeje nám dobrý den."
„Řekni mu, ať se jde bodnout," prohlásil Harod a široce se na oba muže usmál.
„Vielen Dank für Ihre Hilfe," poděkovala Marie Chenová.
„Bitte sehr," odpověděl stařík.
„To nic," dodal mladík s puškou.

Harod zamířil BMW zpět na dlouhou cestu, na německém ekvivalentu vedlejší silnice odbočil k západu, pokračoval půl míle a zaparkoval auto v mělkém sněhu pět metrů od plotu. Vyndal z kufru kleště a přeštípl dráty na čtyřech místech. Nohou dráty roztáhl. Díra nebyla mezi stromy vidět, nebyla tady hustá doprava. Harod se vrátil do auta, vyměnil těžké boty za boty na běžky s legračními špičkami a počkal, až mu Marie Chenová pomůže zapnout vázání.
Harod stál na běžkách jen dvakrát. Pokaždé na cestě po Sun Valley - jednou s neteří Dino de Laurentise a Ann-Margret. Nelíbilo se mu to.
Marie Chenová nechala kabelku v autě, zasunula si Browning za opasek krátkých kalhot a přikryla ho svetrem. Náhradní zásobník ukryla do kapsy péřové vesty, kolem krku si pověsila dalekohled a jako první zamířila k díře v plotu. Harod se odrážel nemotorně za ní.
Během první míle dvakrát upadl. Pokaždé se vyškrábal na nohy a nadával si pod vousy, zatímco ho Marie Chenová sledovala a mírně se usmívala. Jediné zvuky představovalo tiché šoupání jejich lyží, občasné puštění veverky a přerývaný Harodův dech. Když urazili asi dvě míle, Marie Chenová se zastavila a zkontrolovala kompas a topografickou mapu.
„Je tady potok," oznámila mu. „U tamté klády se přes něj dostaneme. Místo by mělo ležet na mýtině další kilometr daleko." Ukázala směrem k hustému lesu.
Tři další fotbalová hřiště, napadlo Haroda, jak lapal po dechu. Vzpomněl si na loveckou pušku, kterou měl u sebe ten mladík, a pochopil, jak bude Browning neužitečný. Tušil, že v lese čeká Jensen a Luhar a tucet dalších Williho otroků se samopaly Uzi a Mac-desítkami. Harod se znovu nadechla ucítil napětí ve vnitřnostech. Seru na to, pomyslel si. Dokopal se až takhle daleko. Neodejde, dokud nezjistí, jestli tam Willi je.
„Jdem na to," promluvil. Marie Chenová přikývla, schovala mapu do kapsy a půvabně pokračovala dál.

Před domem ležely dvě mrtvoly.
Harod a Marie Chenová se ukryli za řadu řídkých smrků a střídavě těla sledovali dalekohledem. Na vzdálenost padesát yardů mohly dvě tmavé hromady na sněhu představovat cokoliv - třeba hromady zapomenutého prádla - ale dalekohled předvedl bledou křivku bílé tváře a končetiny pokroucené v úhlech, které by přivodily spícímu člověku nesnesitelnou bolest. Ti dva lidé nespali.
Harod se znovu podíval. Dva muži. Tmavé kabáty. Kožené rukavice. Jeden z nich měl hnědý klobouk. Ten teď ležel dva metry daleko na sněhu. Sníh v okolí těl byl potřísněný krví. Červená krev pronásledovala stopy, jež končily u velkých dveří starého hradu. Dalších třicet yardů východně se táhly další stopy a zvedaly se tam kruhové závěje, jako by k zemi mířil velký ventilátor. Helikoptéra, napadlo Haroda.
Ani stopy po automobilech, sněžných skútrech či lyžích. Cesta, která ubíhala k silnici, kde se Harod s Marií před chvílí zastavili, působila jako pruh sněhu mezi stromy. Neviděli ani most, ani alpský srub.

Hlavní budova připomínala typický zámek, každopádně nevypadala jako hrad. Obrovská hromada tmavého kamení a úzká okna, budova se dělila na několik křídel a podlaží. Zdálo se, že postavili impozantní síň a zbytek přidaly až další generace. Barva kamení a velikost oken se lišily, ale celkový efekt zůstal - tmavý kámen, trochu skla, úzké dveře, těžké zdi ve stínech holých stromů. Haroda napadlo, že se takové sídlo k Willimu hodí mnohem víc než jihoamerická vila v Bel Air.
„Co teď?“ zašeptala Marie Chenová.
„Drž zobák,“ odsekl Harod a zvedl dalekohled, aby znovu zkontroloval mrtvoly. Ležely kousek od sebe. První obličej byl odvrácený, téměř ukrytý v hlubokém sněhu, takže Harod zahlédl jen tmavé, nakrátko ostříhané vlasy, které čeřil vítr. Ale druhá mrtvola ležela na zádech, předváděla bledý obličej a otevřené bledé oko, které sledovalo řadu smrků. Jako by na Haroda čekalo. Harod hádal, že nejsou mrtví moc dlouho. Nezdálo se, že se do nich pustili ptáci nebo zvířata.
„Zmizíme odtud, Tony.“
„Drž už sakra zobák.“ Harod spustil dalekohled a přemýšlel. Z tohoto místa neviděli druhou stranu budovy. Pokud se chtějí k domu přiblížit, bude lepší zůstat v lese a udělat široký kruh, aby mohli hrad zkontrolovat ze všech stran. Harod zašilhal na širokou mýtinu. V obou směrech rostly stromy. Zacouvat do lesa a opatrně se připlížit z druhé strany zabere celou hodinu. Slunce zakryly mraky a začal foukat chladný vítr. Začalo jemně sněžit. Harod měl promáčené džíny v místech, kde upadl, od námahy ho bolely ruce. Blednoucí světlo vyvolávalo atmosféru soumraku, přestože nebylo ještě poledne.
„Zmizíme odtud, Tony.“ Marie Chenová neprosila, nebyla vyděšená, jen naléhala.
„Dej mi tu bouchačku,“ vyzval ji. Když ji vyndala a podala mu ji, zamířil na šedý dům a tmavá těla. „Jdi tam,“ vyzval ji. „Na lyžích. Budu ti odtud krýt záda. Věřím, že je ten blbej dům prázdnej.“
Marie Chenová se na něj podívala. V tmavých očích se neobjevila otázka ani odpor, jen zvědavost. Jako by ho nikdy předtím neviděla.
„Dělej,“ vyštěkl Harod a sklonil automat. Nevěděl, co udělá, jestli odmítne.
Marie Chenová se obrátila, půvabným švihem hůlky objela větve smrku a zamířila k domu. Harod se přikrčil a odsunul se z místa, kde stáli. Nakonec se zastavil za širokým kmenem obklopeným mladými borovicemi. Zvedl dalekohled. Marie Chenová dorazila k tělům. Zastavila se, zapíchla hůlky a podívala se na dům. Pak se obrátila k místům, kde nechala Haroda, a zamířila k domu. Zaváhala u širokých dveří, pak se obrátila doprava a pokračovala podél zdi. Zmizela za pravým rohem budovy (ten byl nejblíž příjezdové cestě), Harod si rozepnul vázání a přikrčil se na suché zemi pod stromem.
Doba, než se objevila na druhé straně, mu připadala absurdně dlouhá. Zajela k prostředním dveřím a zamávala k místům, kde - jak věřila - Harod čekal.
Harod počkal ještě dvě minuty, nahrbil se a rozběhl se k domu. Věřil, že takhle dokáže manévrovat lépe než na lyžích. To byla chyba. Sníh mu sahal ke kolenům, zpomalil ho a podrážel mu nohy. Urazil po zmrzlém povrchu deset stop, pak se probořil a musel se brodit dál. Třikrát upadl, jednou upustil do sněhu automatickou pistoli. Zkontroloval, zda se neucpala hlaveň, smetl z držadla sníh a potácel se dál. U těl se zastavil.
Tony Harod produkoval osmadvacet filmů, s výjimkou tří všechny s Willim. Osmadvacet filmů přineslo dostatek sexu a násilí, často se obě témata spojila. Pět filmů - série Walpurgisových nocí, Harodův nejúspěšnější podnik - neukázalo víc než řadu vražd atraktivních mladých lidí před, po a při sexuálním styku. Vraždy točili pouze subjektivní kamerou, která simulovala pohled vraha. Harod se často na natáčení přišel podívat a viděl ubodané, zastřelené, propíchané, spálené, vykuchané a hlavy zbavené lidi. Dost dlouho se pohyboval kolem speciálních efektů, aby poznal všechny taje krví plněných pytlíků, vzduchových sáčků, vypíchnutých očí a hydrauliky. Osobně napsal scénář k Walpurgisově noci 5 - Noční můra pokračuje, kde dětská ošetřovatelka spolkne explozivní tabletku, kterou jí vnutí maskovaný vrah Golon, a hlava jí exploduje na tisíc kousků.
I přesto Tony Harod nikdy skutečnou oběť vraždy neviděl. Jediné mrtvoly, ke kterým se kdy přiblížil, byla kosmeticky upravená těla jeho matky a tety Miry v pohřebním ústavu uprostřed truchlících. Matčin pohřeb se konal, když bylo Harodovi devět, teta Mira zemřela, když mu bylo třináct. O smrti Harodova otce se nikdy nikdo nezmínil.
Jeden z mužů před rodinným sídlem Williho Bordena nesl známky pěti, šesti střelných ran. Ten druhý měl roztržené hrdlo. Oba silně krváceli. Množství krve Harodovi připadalo absurdní, jako by scénu polil nadšený režisér několika kbelíky červené barvy. Harod pozoroval těla, krev a otisky ve sněhu a uvěřil, že dokáže rekonstruovat část děje.
Nějakých třicet metrů od domu přistála helikoptéra. Ti dva vystoupili, na nohou naleštěné černé boty a přešli ke dveřím. Na dlažbě začali bojovat. Harod si dokázal představit toho menšího, který ležel tváří ve sněhu, jak se náhle obrátil a vrhl se na svého partnera. Kousal a škrábal. Větší muž ustoupil - Harod rozeznal ve sněhu otisky podrážek - pak zvedl Luger a opakovaně vystřelil. Malý muž postupoval, přestože ho nejspíš střelil do tváře. Menší mrtvola měla na pravé tváři dvě zubaté, zhmožděné díry. Jeho odhalené zuby svíraly kus masa a tkáně. Když menší muž upadl, ten větší se několik metrů potácel. Pak, jako by si poprvé uvědomil, že mu chybí část krku a do chladného německého vzduchu stříká krev z přerušené tepny, upadl, převrátil se a zemřel s očima upřenýma na řadu jehličnatých stromů, kde se několik hodin nato objeví Harod a Marie Chenová. Velký muž měl částečně zvednutou paži, které se zmocnilo sevření rigor mortis. Harod věděl, že rigor mortis začíná a končí v přesně daných hodinách po smrti. Nedokázal si vzpomenout kdy. Bylo mu to jedno. Představil si dvojici jako spojence, kteří společně opustí helikoptéru a společně zemřou. Otisky prstů nebyly jasným důkazem. Harodovi to bylo jedno. Další řada otisků ode dveří k prohlubni, kde přistála helikoptéra, prozradila, že z domu vyběhlo několik lidí a odletěli. Nevěděl, odkud helikoptéra přiletěla, kdo v ní seděl, kdo do ní přistoupil, ani kam zmizela. Harodovi to bylo jedno.
„Tony?“ promluvila tiše Marie Chenová.

„Ještě chvíli," odpověděl Harod. Obrátil se, odpotácel se od krvavého kruhu a začal zvracet do sněhu. Sklonil se, znovu ucítil kávu a tlustý německý párek, který si dal k snídani. Když skončil, nabral trochu čistého sněhu, propláchl si ústa, postavil se a ze široka se mrtvolám vyhnul. Připojil se k Marii Chenové, která čekala na dláždění.
„Dveře nejsou zamčené," zašeptala.
Harod viděl přes sklo jen závěsy. Už hustě sněžilo, těžké vločky zakryly řadu stromů ve vzdálenosti pětašedesáti metrů. Harod přikývl a nadechl se. „Jdi tam a přines pistoli toho chlápka," vyzval ji, „a zkontroluj jeho papíry."
Marie Chenová se na Haroda chvíli dívala, pak odjela k tělům. Musela ruku vyšší mrtvoly vypáčit, aby pistoli uvolnila. Vysoký muž měl papíry v peněžence. Druhá mrtvola měla v kapse kabátu pas a peníze. Marie Chenová musela obě mrtvoly ve sněhu obrátit, teprve pak našla, co Harod chtěl. Když se vrátila na dláždění, růžový svetr a péřovou vestu měla potřísněné krví. Odkopla lyže a vydrhla si paže a vestu sněhem.
Harod prolistoval peněženky a pas. Vyšší muž se jmenoval Frank Lee, na stejné jméno mu vystavili mezinárodní řidičský průkaz, přechodnou adresu v Mnichově a tři roky starý řidičák z Miami. Druhý muž se jmenoval Ellis Robert Sloan, věk dvaatřicet, občan New Yorku, vízum a pas orazítkované v Západním Německu, Belgii a Rakousku. V peněženkách zůstalo osm set amerických dolarů a šest set německých marek. Harod zavrtěl hlavou a upustil všechny věci na zem. Neobjevil nic důležitého. Věděl, že je v koncích, že jen oddaluje vstup do domu.
„Sleduj mě," řekl a vkročil dovnitř.

Místo bylo velké, chladné a tmavé, a jak Harod zoufale doufal, i prázdné. Už nechtěl s Willim mluvit. Věděl, že jestli svého starého hollywoodského učitele potká, okamžitě mu vyprázdní do hlavy zásobník Browningu. Jestli mu to Willi dovolí. Tony Harod si nedělal žádné iluze o vlastní Schopnosti v porovnání s Willim. Harod možná vyprávěl Barentovi a ostatním o Williho klesající síle - dokonce tomu věřil - ale dobře věděl, že Willi Borden dokáže Tonyho Haroda psychicky ovládnout během deseti vteřin i v nejslabší chvilce. Ten starý sviňák byla zrůda. Harod si přál, aby do Německa nejezdil, aby nikdy neopustil Kalifornii, nikdy nedovolil Barentovi a ostatním, aby ho nutili ke spojení s Willim. „Připrav se," zašeptal hloupě a naléhavě. Vedl Marii Chenovou hluboko do tmavé hromady kamení.
Nábytek byl ve všech místnostech úhledně přikrytý bílými prostěradly. Harod takovou scénu viděl - stejně jako mrtvoly - mnohokrát ve filmu, ale realita byla děsivá. Zjistil, že míří automatickou pistolí na každé přikryté křeslo a lampu, čeká, že vstane a začne se k němu plížit jako zahalená postava v Carpenterově prvním Halloweenu.
Hlavní hala byla obrovská, na zemi černobílé dlaždice. Byla prázdná. Harod a Marie Chenová tiše našlapovali, přesto slyšeli ozvěnu vlastních kroků. Harod si připadal v botách na běžky s širokou špičkou jako hlupák. Marie Chenová ho tiše sledovala, zakrvácený Luger jí visel u boku. Její výraz neprozrazoval žádné napětí. Jako by se procházela Harodovým hollywoodským domem a hledala ztracený časopis.
Zjistit, že na ně v přízemí a v rozlehlém sklepení plném ozvěn nikdo nečeká, zabralo patnáct minut. Z obrovského domu vyzařovala prázdnota. Kdyby nenašli venku mrtvoly, Harod by si byl jistý, že do domu nikdo nevstoupil celá léta.
„Nahoře," zašeptal a zvedl automatickou pistoli. Klouby na rukou mu zbělely.
Západní křídlo bylo tmavé, chladné, zbavené nábytku. Ale když vstoupili do chodby levého křídla, Harod i Marie Chenová na místě přimrzli. Nejprve se zdálo, že chodbu blokuje obrovská masa pokrouceného ledu - Harodovi se vybavila scéna, kdy se vrací Živago a Lara do zimou zpustošeného vesnického domku. Pak Harod opatrně popošel a pochopil, že se slabé světlo odráží od stěny tenkého, průhledného plastiku, který někdo zavěsil na strop a připevnil k jedné zdi. O šest stop dál je zpomalila další plastiková opona. Byla to jednoduchá tepelná izolace, která chránila východní křídlo. Chodba byla tmavá, ale z několika otevřených dveří na padesát stop dlouhé chodbě proudilo bledé světlo. Harod pokynul Marii Chenové hlavou a pomalu postoupil vpřed. Oběma rukama svíral automatickou pistoli, nohy dal od sebe. Otáčel se do dveří, připraven ke střelbě, napjatý, našponovaný jako kočka. V hlavě mu tančily obrázky Charlese Bronsona a Clinta Eastwooda. Marie Chenová zůstala stát u plastikové opony a sledovala ho.
„Sakra," zaklel Harod po deseti minutách. Tvářil se, jako by ho to zklamalo. Cítil následky vln adrenalinu, přesto byl trochu zklamaný.
Kromě tajných místností byl dům prázdný. Čtyři pokoje na chodbě nesly známky nedávného obydlení - rozestlané postele, nacpané ledničky, neumyté talíře, stoly s papírovými ubrusy. Zvláště jedna místnost, velká studovna s knihovnami, starou pohovkou a teplým popelem v krbu, Haroda utvrdila, že Williho propáslo pouhých pár hodin. Náhlý odchod možná vyvolali nevítaní hosté v helikoptéře. Ale nezůstaly tady žádné šaty, žádné osobní věci. Ať tady bydlel kdokoliv, byl připravený k odchodu. Ve studovně stála na těžkém stole poblíž úzkého okna ohromná šachová souprava, bohatě vyřezávané figurky uprostřed boje. Harod přešel ke stolu a automatickou pistolí poodhrnul několik rozložených papírů. Vliv adrenalinu slábl a nahradily ho problémy s dechem, sílící třes a obrovská touha utéct.
Zbylé papíry byly v němčině. Přestože Harod jazykem nemluvil, pochopil, že se týkají nedůležitých problémů - daně z majetku, správy o využití půdy, dluhy a splátky. Smetl je ze stolu, prozkoumal několik prázdných zásuvek a rozhodl se, že nadešla chvíle k odchodu.
„Tony!"
Něco v hlasu Marie Chenové ho přimělo, aby se obrátil a zvedl Browning.
Stála u šachového stolku. Harod k ní přistoupil. Věřil, že něco spatřila vysokým a úzkým oknem, ale Marie se dívala na velké šachové figurky. Harod se k nim obrátil. Po chvíli spustil automatickou pistoli, klesl na jedno koleno a zašeptal: „Ježíši-kurva-Kriste."
Harod toho o šachách moc nevěděl, hrál je jen párkrát, když byl malý kluk, ale okamžitě poznal, že je hra na desce teprve na začátku. Zmizelo teprve několik figurek, dvě černé a jedna bílá. Stály vedle hrací desky. Harod se posunul vpřed, pořád na jednom koleni, oči několik centimetrů od nejbližších figurek.
Souprava byla vyřezaná ze slonové kosti, některé figurky byly z ebenového dřeva. Všechny měřily dvanáct až dvacet

centimetrů, byly naprosto detailní a Williho musely stát celé jmění. Harod toho věděl o šachách málo, ale přesto poznal, že jde o velmi neortodoxní hru. Kluk, který Haroda porazil v druhé a poslední partii před málem třiceti lety, se smál, když Tony posunul předčasně královnu. Ten kluk se pošklebovál a mlel něco o amatérech, kteří používají královnu moc brzy. Ale tady se už zapojily obě královny. Bílá stála uprostřed hrací desky, přímo před bílým pěšákem. Černá královna vypadla ze hry a stála vedle. Harod se naklonil blíž. Ebenový obličej byl elegantní a aristokratický, i přes pečlivě vyřezané vrásky byl pořád krásný. Harod ho spatřil před pěti dny ve Washingtonu, když mu K. Arnold Barent ukázal fotografii staré dámy, kterou zastřelili v Charlestonu a která byla tak lehkovážná, že zapomněla v hotelovém pokoji svůj děsivý deník. Tony Harod se díval na Ninu Draytonovou.
Harod přeskakoval pohledem z jedné tváře na druhou. Většinu obličejů neznal, ale některé na něj vyskočily jako zaostřená kamera, kterou používal v některých svých filmech.
Bílý král představoval Williho. O tom nebylo pochyb, přestože měl mladší obličej, ostřejší rysy, víc vlasů a uniformu, která už byla v Německu zakázaná. Černý král byl K. Arnold Barent, na sobě obchodní oblek. Černého střelce určil jako Charlese C. Colbena. Bílého střelce okamžitě poznal jako reverenda Jimmyho Waynea Suttera. V přední řadě černých pěšáků seděl bezpečně Kepler, černý jezdec přeskočil řadu pěšáků a přidal se do bitvy. Harod ho trochu pootočil a rozeznal strhané rysy Niemana Traska.
Tlustý obličej staré ženy, bílé královny, neznal, přesto její identitu určil bez problémů. „Najdeme ji," řekl Barent. „Pak chceme, abyste tu děvku zabil." Bílá královna a dva bílí pěšáci stáli daleko na černé straně desky. Pěšáka, kterého obklíčily a ohrozily černé figurky, neznal. Byl to muž kolem padesátky, na začátku šedesátky. Měl vousy a brýle. Když se díval na jeho obličej, napadlo ho žid. Ale druhý bílý pěšák, čtyři čtverečky před Williho koněm, byl vystavený útoku několika černých figurek najednou. Když ho pomalu obrátil, okamžitě ho poznal. Díval se do vlastní tváře.
„Kurva!" Harodův výkřik proletěl obrovským domem. Ještě jednou zařval a přejel hrací desku hlavní Browningu. Jednou, dvakrát, potřetí. Smetl slonovinové a ebenové figurky na podlahu.
Marie Chenová ustoupila a otočila pohled k oknu. Mraky klesly a zdálo se, že oblohu opouští zbytky denního světla. Řada stromů zmizela v šedé mlze, těžký sníh přikryl dvě mrtvoly, které ležely na trávníku jako povalené šachové figurky.
Dvanáct - Charleston
Čtvrtek, 18. prosinec 1980

„Vypadá to, že bude sněžit," podotkl Saul Laski.
Trojice seděla v autě šerifa Gentryho. Saul a Gentry vepředu, Natalie vzadu. Jemně pršelo, teplota klesla pod deset stupňů. Natalie a Gentry měli bundy, Saul si natáhl pod starý tvídový kabát tlustý modrý svetr. Narovnal si ukazováčkem brýle a zašilhal přes deštěm zalité sklo. „Šest dnů před Vánocemi," pokračoval, „a žádný sníh. Nevím, jak jste si na to, vy jižani, zvykli."
„Když jsem viděl sníh poprvé, bylo mi sedm let," poznamenal Bobby Joe Gentry. „Zavřeli školu. Na zemi neležely ani tři centimetry, ale všichni jsme běželi domů, jako by byl konec světa. Hodil jsem sněhovou kouli… první, kterou jsem kdy udělal… a rozbil okno na verandě staré slečny McGilvreyový. To byl málem můj konec. Když přišel tatínek domů, už jsem čekal. Byl jsem rád, že jsem dostal a vše skončilo." Gentry se dotkl tlačítka na palubní desce. Stěrače opsaly jeden, dva půlkruhy, pak se s cvaknutím zastavily. Na čisté pruhy na skle zaútočil déšť. „Ano, pane," pokračoval Gentry hlubokým, docela příjemným hlasem, na který si Laski začínal zvykat. „Vidím sníh a vždycky si vzpomenu, jak jsem dostal a snažil se nebrečet. Zdá se mi, že jsou zimy chladnější, sníh padá častěji."
„Už je tady ten doktor?" zeptala se Natalie ze zadního sedadla.
„Ne. Do čtyř zbývají tři minuty," podotkl Gentry. „Calhoun stárne, je pomalejší. Ale přesnej jako starý babiččiny hodinky. Přesnej jako vlak. Řekl, že přijde ve čtyři, tak taky přijde."
Pět aut před Gentryho hlídkovým vozem zastavil dlouhý tmavý Cadillac a začal couvat. Jako by chtěl podtrhnout jeho komentář.
Saul se podíval na budovu. Ležela několik kilometrů od elegantní Staré části, ale byla atraktivní, kombinovala eleganci stáří a pohodlí moderní doby. Starou konzervárnu změnili v řadu městských domů a kanceláří, přidali trámy u okna a garáže, natřeli cihly, vše opravili a nahodili. Saulovi se zdálo, že restauraci a přestavbě věnovali velkou péči. „A jste si jistý, že s tím budou její rodiče souhlasit?" zeptal se.
Gentry si sundal klobouk a otřel vnitřní kožený proužek kapesníkem. „Jo, budou," odpověděl. „Paní Kaiserová si dělá o dívku hrozný starosti. Tvrdí, že Alicia nic nejí, když usíná, tak křičí, pak jenom tak sedí a dlouhou dobu kouká do prázdna."
„Od chvíle, kdy byla svědkem vraždy své nejlepší kamarádky, uplynulo teprve šest dnů," doplnila Natalie. „Chudinka."
„A dědečka její nejlepší kamarádky," přidal Gentry. „A možná dalších lidí, co my víme?"
„Myslíte, že byla v Mansard House?" zeptal se Saul.
„Lidi si na ni nepamatujou," odpověděl šerif, „ale to nic neznamená. Pokud nejste vycvičen, většina lidí si nevšímá toho, co se kolem děje. Někteří samozřejmě jo - všímaj si všeho. Ale ty se právě na místech zločinu nevyskytujou."
„Alicii našli blízko místa činu, že?" naléhal Saul.
„Přímo mezi dvěma největšíma," souhlasil Gentry. „Paní ze sousedství jí viděla, jak stojí na rohu ulice, brečí a kouká zmateně. Napůl cesty mezi domem slečny Fullerový a Mansard House."
„Ruka se jí hojí?" zeptala se Natalie.
Gentry se obrátil, aby se na ženu na zadním sedadle podíval. Usmál se, jeho malá modrá očka zářila víc než slabé zimní světlo venku. „Jasně že jo, paní. Běžná zlomenina."
„Ještě jednou řeknete paní, šerife," ohradila se Natalie, „a zlomím vám ruku."

„Ano, paní," připustil Gentry bez zjevného výsměchu. Znovu se podíval přes přední sklo. „To je starej doktor C., správně. To děsný auto, když byl v Anglii před druhou světovou válkou. Asi letní přednášky v Londýnský městský nemocnici. Byl členem předválečnýho týmu pro neštěstí. Vzpomínám, jak před léty vyprávěl mýmu strýci Leemu, že britský doktoři byli připravený na stokrát tolik raněnejch za tejden, než jich přišlo, když je Němci začali bombardovat. Nevěřím, že byli na víc připravený… prostě je čekali."
„Má váš doktor Calhoun nějaké zkušenosti s hypnózou?" zeptal se Saul.
„Asi jo," přitakal Gentry. „To jel Britům poradit v roce 1939. Některý experti věřili, že je bombardování tak traumatický, že všichni civilové upadnou do šoku. Věřili, že jim může Jack pomoct s jeho posthypnózou a tak." Začal otevírat dveře auta. „Jdete, slečno Prestonová?"
„Samozřejmě," souhlasila Natalie a vkročila do deště.
Gentry vystoupil a zaváhal. Jemný déšť mu bubnoval na střechu klobouku. „Vážně nechcete jít, profesore?" zeptal se.
„Ne, nechci u toho být," odvětil Saul. „Nechci se do toho zamíchat. Ale těším se, až mi řeknete, co vám dítě prozradilo."
„I já," souhlasil Gentry. „Pokusím se otevřít mysl." Zavřel dveře a rozběhl se - na tak silného člověka běžel půvabně - aby dohonil Natalii Prestonovou.
Otevřenou mysl, pomyslel si Saul. Ano, tomu věřím. Vážně tomu věřím.

„Věřím vám," prohlásil šerif Bobby Joe Gentry, když Saul předchozí den dovyprávěl svůj příběh.
Saul ho hodně zkrátil, vyprávění, které zabralo větší část rána a předchozí večer, shrnul do pětačtyřiceti minut. Natalie ho několikrát přerušila a požádala ho, aby dovyprávěl část, kterou přeskočil. Gentry položil několik základních otázek. Zatímco Saul vyprávěl, poobědvali. Když příběh skončil a dojedli, šerif Gentry přikývl a prohlásil: „Věřím vám."
Saul zamrkal. „Doopravdy?" zeptal se.
Gentry přikývl. „Jo-o." Šerif se obrátil k Natalii. „Vy jste mu uvěřila, slečno Prestonová?"
Mladá žena zaváhala jen na chvíli. „Ano, uvěřila." Podívala se na Saula. „A pořád věřím."
Gentry už nic neřekl.
Saul si zatahal za vousy, sundal si brýle, vyčistil je a vrátil na místo. „Nikomu z vás to nepřijde… fantastické?"
„Mně teda jo," připustil Gentry, „ale stejně tak fantastický mi přijde, že mi ve městě zamordovali devět lidí a jejich smrt vůbec nic nespojuje." Šerif se předklonil. „Nikomu jste to předtím nevyprávěl? Myslím celej příběh."
Saul se podrbal ve vousech. „Vyprávěl jsem to sestřenici Rebecce," přiznal tiše. „Krátce předtím, než v roce 1960 zemřela."
„Věřila vám?" zeptal se Gentry.
Saul se mu podíval do očí. „Milovala mě. Potkala mě krátce po válce, starala se, abych se dal duševně dohromady. Věřila mi. Řekla, že mi věří, a já uvěřil jí. Ale proč jste takový příběh přijali vy?"
Natalie mlčela. Gentry se opřel o židli, až zapraskalo opěradlo. „No, pokud budu mluvit sám za sebe, profesore," začal, „připustím dvě slabý stránky. První, soudím lidi podle toho, co cítím, když říkají. Vezměte si toho chlapa od FBI, kterýho jste včera potkal v mojí kanceláři. Dickie Haines. Tím chci říct, že vše, co říká, zní naprosto logicky. Vypadá dobře. Sakra, dobře i smrdí. Ale v tom chlapovi je něco, proč mu věřím stejně, jak bych věřil hladovýmu vlku. Náš pan Haines prostě není jeden z nás. Chci říct, že se na jeho verandě svítí, ale není to ničí domov. Jestli chápete, co tím myslím. Takovejch je spousta lidí. Když se setkám s někým, komu věřím, prostě mu věřím. Mám s tím dost problémů. A druhá slabost. Hodně čtu. Nejsem ženatej. Žádný záliby, jenom práce. Kdysi jsem si myslel, že chci bejt historikem… pak populární historickej spisovatel jako Catton nebo Tuchman… pak možná spisovatel románů. Nato jsem moc línej, ale pořád hodně čtu. Mám rád škváry. Tak jsem uzavřel soukromou smlouvu. Na každý tři vážný knížky co přečtu, vezmu nějaký škváry. Dobře napsaný škváry, chápete, ale pořád škváry. Tak čtu detektivky - Johna D. McDonalda, Parkera, Estlaka - a napínavý knížky - Ludluma, Trevaniana, le Carré a Deightona - no, čtu i horrory - Stephena Kinga, Steva Rasnica Tema… tyhle lidi." Usmál se na Saula. „Váš příběh není tak divnej."
Saul se na šerifa zamračil. „Pane Gentry, tvrdíte, že vám můj příběh nepřijde fantastický, protože čtete fantastické romány?"
Gentry zavrtěl hlavou. „Ne, pane, tvrdím, že mi váš příběh souhlasí s fakty a je to první věc, která vraždy skutečně spojuje."
„Haines měl teorii o panu Thornovi," namítl Saul. „Sluha té staré paní a slečna Kramer se dohodli, že okradou své zaměstnance."
„Haines je tupej lhář, omluvte můj jazyk, paní," odvětil Gentry. „A neexistuje způsob, jak by se ten malej Albert LaFollette, poslíček, co mu začalo strašit v Mansard House, s někým spřáhnul. Já znal Albertova otce. Ten kluk byl chytrej akorát tak, že si dokázal zavázat tkaničky, ale byl hodnej. Nechodil na škole na fotbal a tátovi řek, že nechce, aby někdo někomu ubližoval."
„Ale můj příběh přesahuje logiku… vstupuje do říše nadpřirozena," pokračoval Saul. Jak se s šerifem hádal, připadal si jako hlupák. Přesto nedokázal přijmout jeho okamžitý souhlas.
Gentry pokrčil rameny. „Vždycky jsem nenáviděl ty upírský filmy, kde se všude válí mrtvoly, v krku mají dvě malý díry, některý znova obživnou a dobrýmu klaďasovi trvá devadesát minut dvouhodinovýho filmu, než ostatní klaďase přesvědčí, že upíři vážně existujou."
Saul si promnul vousy.
„Podívejte," pokračoval Gentry tiše, „ať jste nám to řekl z jakéhokoliv důvodu, už jste to udělal. Teď mám tedy na výběr - za prvé k tomu všemu nějak patříte. Chci říct, že jste všechny ty lidi osobně nezabil. V sobotu odpoledne a večer jste byl na diskusi v Columbii. Ale mohl jste se do toho zamotat. Možná jste hypnotizoval paní Draytonovou nebo tak nějak. Vím, vím, hypnóza tak nefunguje - ale lidi taky jednoduše neovládají myšlenky druhejch.

Za druhý můžete bejt blázen jako ze cvokhausu. Jako jeden z těch dřevorubců, co chodí ke zpovědi, kdykoliv se stane vražda.
Za třetí, můžete říkat pravdu. Já zatím hlasuju pro číslo tři. Stejně už se mi tady dějou divný věci, který nepasujou k ničemu, jenom k vašemu vyprávění.“
„Jaké divné věci?“ zeptal se Saul.
„Třeba chlapík, co mě dneska ráno sledoval, a než by se mnou promluvil, sám se zabil,“ doplnil Gentry. „A zápisník tý starý dámy.“
„Zápisník?“ zopakoval Saul.
„Jaký zápisník?“ přisadila si Natalie.
Gentry si sundal klobouk, přeložil ho a zamračil se na něj. „Byl jsem první policajt na místě činu, kde zastřelili paní Draytonovou,“ řekl. „Zřízenci odnášeli její tělo, civilní poldové z oddělení vražd sčítali dole oběti, takže jsem na poslední chvíli prohledal její pokoj. Neměl bych to dělat. Blbá procedura. Ale kašlu na to, jsem jenom vesnickej polda. Takže jsem v jednom z jejích kufrů našel tenhle tlustej zápisník a náhodou se do něj podíval. Všechny ty výstřižky o vraždách - John Lennon a mnoho dalších. Většina v New Yorku. Až do minulýho ledna. Druhej den řídila vyšetřování skutečná policie, všude pobíhali lidi od FBI, přestože to není jejich případ. A když jsem zašel v neděli večer do márnice, žádnej zápisník, nikdo ho neviděl, žádnej zápis v soupisu předmětů, žádná stvrzenka, nic.“
„Zeptal jste se na něj?“ řekl Saul.
„Jasně,“ potvrdil Gentry. „Všech od zřízenců až po městský kluky z vražd. Nikdo ho neviděl. Všechno odvezli do márnice a v neděli ráno sepsali. Její spodní prádlo, šaty, pilulky na krevní tlak - ale žádnej zápisník s novinovejma zprávama o nějakejch dvaceti vraždách.“
„Kdo inventář sepisoval?“ zeptal se Saul.
„Městský vraždy a FBI,“ odpověděl Gentry. „Ale Tobe Hartner - správce v márnici - tvrdí, že všechny věci prohlížel pan Haines nějakou hodinu předtím, než dorazili z oddělení vražd. Dickie zamířil přímo z letiště do márnice.“
Saul si odkašlal. „Myslíte, že FBI nějakým způsobem ukrývá důkazy?“
Šerif Gentry předvedl široké oči nevinného. „Proč by FBI chtěli něco takového dělat?“
Ticho se protáhlo, až nakonec promluvila Natalie Prestonová: „Šerife, jestli je jedna z těch… z těch stvůr zodpovědná za smrt mého otce, co uděláme teď?“
Gentry založil ruce na břicho a podíval se na Saula. Měl nápadně modré oči. „To je vážně dobrá otázka, slečno Prestonová,“ souhlasil. „Co uděláme, doktore Laski? Co když chytíme vašeho Obersta, nebo tu Fullerovou, nebo oba? Nemyslíte, že bude těžký získat důkazy?“
Saul rozhodil ruce. „Souhlasím, zní to šíleně. Jestli tomu někdo věří, pak mizí logika. Žádný odsouzený vrah nezůstane odsouzeným, aniž by nezůstal stín pochybností. Žádný důkaz není dostatečný, aby oddělil nevinné od vinných. Chápu, co tím myslíte, šerife.“
„Ne,“ začal Gentry, „tak zlý to není. Tím myslím, že většina případů vraždy pořád zůstává vraždou, správně? Nebo věříte, že tady kolem pobíhají stovky tisíc takových duševních upíru?“
Saul při té myšlence zavřel oči. „Upřímně se modlím, aby tomu tak nebylo,“ přiznal.
Gentry přikývl. „Takže tady máme jakýsi zvláštní případ, co? Což znovu přináší otázku slečny Prestonový. Co teď uděláme?“
Saul se z hluboka nadechl. „Potřebuju vaši pomoc… při hlídání. Je tady možnost - nepatrná možnost - že se jeden z nich vrátí do Charlestonu. Možná nestačila Melanie Fullerová odstranit důležité věci z domu. Možná se vrátí William Borden… pokud je naživu… aby s ní skoncoval.“
„A potom co?“ naléhala Natalie. „Nemohou být potrestáni. Ne u soudů. Co se stane, jestli vám je najdeme? Co můžete dělat?“
Saul sklonil hlavu, upravil si brýle a přejel si roztřesenými prsty po čele. „Přemejšlel jsem o tom čtyři desetiletí,“ řekl tiše, „a pořád nevím. Ale cítím, že mám Obersta znovu potkat. Je to osud.“
„Jsou smrtelní?“ zeptal se Gentry.
„Cože?“ zablekotal Saul. „Ano, samozřejmě, jsou smrtelní.“
„Někdo by se k nim mohl zezadu přiblížit a ustřelit jim hlavu, co?“ navrhl šerif. „Nevstanou při dalším úplňku.“
Saul zíral na představitele zákona. Po chvíli řekl: „O co vám jde, šerife?“
„O co mi jde… pokud přijmu vaši představu, že můžou ty lidi dělat, co chtějí… pak jsou to nejhroznější stvůry, o kterejch jsem kdy slyšel. Sledovat jednoho z nich bude jako hledat desetník v bazénu plným krokodýlů. Ale jakmile je identifikujete, jsou stejnej cíl jako vy, já, John F Kennedy nebo John Lennon. Dokáže je snadno odrovnat každej s puškou a dobrou muškou, správně, profesore?“
Saul mu oplatil jeho pohled. „Nemám pušku ani mušku,“ odvětil.
Gentry přikývl. „Nepřivezl jste si z New Yorku žádnou zbraň?“
Saul zavrtěl hlavou.
„Žádnou zbraň nevlastníte, profesore?“
„Ne.“
Gentry se obrátil a podíval se na Natalii. „Ale vy ano, paní. Zmínila jste se o tom, že jste ho včera sledovala do domu paní Fullerový a byla připravená ho zatknout se zbraní.“
Natalie se začervenala. Saul s překvapením zjistil, jak může její jako káva hnědá pokožka ztmavnout, když ji polije ruměnec.
„Nepatří mi,“ namítla. „Patřila otci. Měl ji ve svém fotostudiu. Měl na ni povolení. Byla tady nějaká přepadení. Zastavila jsem se tam a vzala si ji. V pondělí.“

„Můžu se na ní podívat?“ zeptal se Gentry tiše.
Natalie přešla ke skříni v chodbě a vyndala zbraň z kapsy pršiplášťě. Položila ji na stůl vedle šerifa. Gentry pootočil ukazováčkem hlaveň, aby na nikoho nemířila.
„Znáte zbraně, profesore?“ zeptal se Gentry.
„Tuto ne,“ odpověděl Saul.
„A co vy, slečno Prestonová?“ pokračoval Gentry. „Vy zbraním rozumíte?“
Natalie si promnula paže, jako by jí byla zima.
„Měla jsem v St. Louis přítele, který mi ukázal, jak se střílí,“ přiznala. „Namířit a zmáčknout kohoutek. Není to nijak komplikované.“
„Tuto zbraň znáte?“ naléhal Gentry.
Natalie zavrtěla hlavou. „Tatínek ji koupil, když jsem odjela na školu. Nevěřím, že z ní někdy vystřelil. Nevěřím, že by někdy dokázal vystřelit na člověka.“
Gentry zvedl obočí a sebral automatickou pistoli. Namířil na zem a opatrněji přidržel. „Je nabitá?“
„Ne,“ odvětila Natalie. „Než jsem včera odešla, vyndala jsem všechny kulky.“
Tentokrát pozvedl obočí Saul.
Gentry přikývl a vyndal zásobník z černého plastikového držadla. Pozvedl ho, aby Saulovi ukázal, že je prázdný.
„Kalibr třicet dva, že?“ zeptal se Saul.
„Malá Llama třicet dva automat,“ souhlasil šerif. „Pěkná malá zbraň. Pan Preston za ni dal určitě tři sta dolarů. Slečno Prestonová, nikdo nemá rád rady, ale cítím, že bych vám měl jednu dát, souhlasíte?“
Natalie krátce přikývla.
„Nejprve,“ začal Gentry, „na nikoho zbraní nikdy nemiřte, pokud ho nechcete zastřelit. Za druhý, nikdy nemiřte prázdnou zbraní. Za třetí, jestli někdy prázdnou zbraň máte, pak se snažte, aby tak nezůstala.“ Ukázal na pistoli. „Vidíte tu malou kontrolku, paní? Tu červenou?
Tomu se říká kontrolka hlavně a snaží se vám něco sdělit.“ Gentry uvolnil západku a z komory vyskočila nábojnice. S ťuknutím dopadla na desku stolu.
Natalie zbledla, její pokožka získala barvu popela. „To není možné,“ vydechla tiše. „Když jsem kulky vyndávala, počítala jsem je. Bylo jich sedm.“
„Váš tatínek musel jednu vložit do komory, pak spustit kohoutek,“ řekl Gentry. „Někteří to tak dělají. Můžou nosit osm kulek místo obvyklejch sedmi.“
Šerif nasadil prázdný zásobník a zmáčkl spoušť.
Natalie při suchém cvak nadskočila. Jediný pohled na Gentryho „kontrolku hlavně“ ji přesvědčil, že rudá barva zmizela. Vzpomněla si, jak včera zbraň namířila na Saula… byla si tak jistá, že není nabitá… teď se jí zvedl žaludek.
„O co vám jde tentokrát, šerife?“ zeptal se Saul.
Gentry pokrčil rameny a odložil malou pistoli zpět na stůl. „Věřím, že jestli půjdeme po těch zabijácích, všichni by měli něco vědět o zbraních.“
„Vy to nechápete,“ ozval se Saul. „Zbraně jsou na tyto lidi zbytečné. Mohou vás přinutit obrátit zbraň sám na sebe. Mohou z vás zbraň udělat. Jestli se všichni tři vypravíme za Oberstem… nebo za tou Fullerovou… jako tým, nikdy se nemůžeme spolehnout jeden na druhého.“
„To chápu,“ souhlasil Gentry. „A stejně tak chápu, že jestli je najdeme, pak jsou zranitelní. Jsou nebezpeční především proto, že o nich nikdo neví. My to teď víme.“
„Ale nevíme, kde jsou,“ namítl Saul. „Věřil jsem, že jsem tak blízko. Byl jsem tak blízko…“
„Borden má nějaký zázemí,“ namítl Gentry, „historii, produkční společnost, přátele a společníky. Tam začneme.“
Saul zavrtěl hlavou. „Věřil jsem, že bude Francis Harrington v bezpečí,“ řekl. „Pár dotazů. Jestli to byl Oberst, klidně mě poznal. Věřil jsem, že bude Francis v bezpečí, a teď je určitě mrtvý. Ne, nechci, aby se do toho ještě někdo zapletl…“
„Už jsme se do toho zapletli,“ odsekl Gentry. „Už v tom jedeme.“
„Má pravdu,“ přikývla Natalie.
Oba muži se k ní obrátili. Do jejího hlasu se vrátila síla. „Jestli nejste blázen, Saule,“ pokračovala, „pak ti sviňáci zabili mého otce bez jakéhokoliv důvodu. Najdu ty staré vrahy s vámi nebo bez vás. Najdu je a přivedu ke spravedlnosti.“
„Tak předstírejme, že jsme inteligentní bytosti,“ řekl Gentry. „Saule, řekla vám Nina Draytonová během dvou sezení něco, co nám může pomoct?“
„Nic moc,“ přiznal Saul. „Mluvila o smrti svého otce. Usoudil jsem, že ho zavraždila svou Schopností.“
„Nic o Bordenovi nebo Melanii Fullerový?“
„Ne přímo, přestože se zmínila o přátelích ve Vídni na začátku třicátých let. Podle jejího popisu to mohl být Oberst a ta Fullerová.“
„Něco použitelného?“
„Ne. Náznaky sexuální žárlivosti a soutěžení.“
„Saule, vás Oberst Použil,“ řekl šerif.
„Ano.“
„A přesto si to pamatujete. Nenaznačil jste, že Jack Ruby a ostatní trpěli po Použití ztrátou paměti?“
„Ano,“ souhlasil Saul, „věřím, že lidé, které Oberst a ostatní Použili ke svým činům, si události - pokud si je vůbec pamatují - vybaví jen jako sen.“
„Neshoduje se to s tím, jak si psychotici pamatují na násilné epizody?“
„Občas,“ přiznal Saul. „Jindy je psychotikův pravidelný život pouhým snem a skutečný život nastává, když působí bolest a smrt. Ale lidé, které Oberst a ostatní Použili, nejsou vždy psychotici - jen oběti.“

„Ale vy si přesně pamatujete, jaké to bylo, když vás Oberst… když se vás zmocnil," doplnil Gentry. „Proč?"
Saul si sundal brýle a otřel je. „Bylo to jiné. Bylo to za války. Já byl žid z tábora. Věděl, že nepřežiju. Nemusel marnit energii, aby mi vymazal vzpomínky. Kromě toho jsem utekl z vlastní vůle, prostřelil jsem si nohu a Obersta překvapil…"
„Chtěl jsem se vás na to zeptat," pokračoval Gentry. „Řekl jste, že bolest Obersta překvapila, takže ztratil na jednu, dvě minuty kontrolu…"
„Na pár vteřin," opravil ho Saul.
„Dobrá, na pár vteřin. Ale všichni lidi, který Použili v Charlestonu, museli bejt silně zraněný. Haupt… Thorne, bejvalej zloděj, kterýho měla Melanie Fullerová za sluhu, přišel o oko a pokračoval dál. Ta holka - Kathleen - byla ubitá k smrti. Barrett Kramer spadla ze schodů a byla zastřelená. Pan Preston byl… no, chápete, na co narážím…"
„Ano," přikývl Saul, „hodně o tom přemýšlím. Naštěstí, když byl Oberst… v mých myšlenkách, jinak to nedokážu popsat… zachytil jsem jeho myšlenky…"
„Jako telepatie?" zeptala se Natalie.
„Ne," odmítl Saul, „to ne. Ne jak ji ukazují v románech. Spíš jako zlomky snu, které se člověku vybaví, když se probudí. Ale vycítil jsem z Oberstových myšlenek dost na to, abych pochopil, že jeho splynutí, když mě použil, abych zabil der Alte… starého příslušníka SS… bylo nezvyklé. Chtěl si to plně prožít, vychutnat každou nuanci a vjem. Zdálo se mi, že většinou vrazí klín mezi sebe a bolest, kterou cítí jeho oběť."
„Jako sledovat televizi s vypnutým zvukem?" navrhl Gentry.
„Snad," souhlasil Saul, „ale v tomto případě neztratí žádnou důležitou informaci, jen bolest. Cítil jsem, že Oberst nepřijímá s radostí jen hroznou bolest těch, které vraždí, ale i těch, které ke spáchání vraždy Použije…"
„Věříte, že je možné takové vzpomínky skutečně vymazat?" zeptal se Gentry.
„V mozku těch, které Použil?" odpověděl Saul otázkou, a když Gentry přikývl, dodal: „Ne. Možná jsou pohřbené. Stejně jako pohřbí oběti nějakého hrozného trauma vzpomínky hluboko do podvědomí."
Gentry se postavil, na obličeji široký škleb, a poplácal Saula po rameni. „Profesore," začala pořád se usmíval, „právě jste nám ukázal, jak vyzkoušíme, co je pravda a co ne, kdo je blázen a kdo je normální."
„Vážně?" zeptal se Saul a začal tomu rozumět. Šerif Gentry spatřil tázavý výraz Natalie Prestonové a usmál se.
„Skutečně," souhlasil Gentry, „a od zítřka můžeme takovou zkoušku spustit a hned to zjistíme."

Saul seděl v autě šerifa Gentryho a poslouchal, jak dopadají kapky deště na sklo. Od chvíle, kdy Gentry, Natalie a starý doktor vstoupili na kliniku, uplynula málem hodina. Pár minut nato zaparkovala na druhé straně ulice modrá Toyota a Saul zahlédl blonďatou holčičku. Levou paži pověšenou na šátku, tmavé unavené oči. Dvojice, která ji odváděla, byla oblečená v dokonalém, ale jednotném stylu mladých profesionálů.
Saul čekal. Čekání moc dobře znal. Naučil se mu v táborech smrti. Podvacáté se proklel, že do události zapletl Natalii Prestonovou a šerifa Gentryho. Cítil se slabý. Vnímal konec slepé uličky, náhlý pocit důvěry k těm cizincům, pocit důvěry, která přišla po letech podezírání. Cítil jednoduchou potřebu příběh vyprávět.
Zavrtěl hlavou. Věděl, že udělal chybu, ale vyprávění a převyprávění příběhu mu velmi pomohlo. Zjistil, že má spojence, další aktivně zapojené, takže teď seděl klidně v Gentryho služebním voze a spokojeně čekal.
Byl unavený. Únavu vnímal jako víc než nedostatek spánku a následky vln adrenalinu. Byla to bolestivá únava, která hořela jako zhmožděnina, stará jako Chelmno. Nesl s sebou únavu, která byla věčná jako tetování na jeho ruce. Bolestivou únavu si vezme stejně jako tetování do hrobu a vykročí s ní k věčnosti. Zavrtěl znovu hlavou, sundal si brýle a promnul nos. Vykašli se na to, stařiku, pomyslel si. Weltschmerz je nuda. Nudnější pro ostatní než pro tebe.
Vzpomněl si na Davidův statek v Izraeli, na vlastních devět akrů vykrojených ze sadů a polí, na piknik, který s Davidem a Rebeccou prožili krátce před jeho odjezdem do Ameriky. Mezi kameny a strouhami, kde honili římští legionáři kdysi izraelské partyzány, si hráli malý Aaron a Isaac, Davidova dvojčata. To léto jim nebylo víc než sedm.
Aaron, pomyslel si Saul. Měl se s chlapcem setkat v sobotu odpoledne ve Washingtonu. Připomněl si dalšího člověka, kterého zaplete do noční můry, a sevřel se mu žaludek. Tentokrát z rodiny. Kolik toho zjistil? pomyslel si Saul. Jak ho před tím ochráním?
Z kliniky vyplula dvojice s dítětem. Objevil se doktor, potřásl muži rukou a rodina odjela. Saul si uvědomil, že přestalo pršet. Ven vyšli Gentry a Natalie Prestonová, krátce promluvili se starým doktorem a rychle zamířili k autu.
„Takže?" zeptal se Saul, když silný šerif vklouzl za volant a mladá žena se usadila vzadu. „Co?"
Gentry si sundal klobouk a otřel si čelo kapesníkem. Spustil okénko a Saul ucítil vůni mokré trávy, ve větru mimózu.
Gentry se obrátil k Natalii. „Proč mu to neřeknete?"
Natalie se nadechla a přikývla. Vypadala otřeseně, vzrušeně, její hlas zněl přesto pevně. „Kancelář doktora Calhouna má vedle konzultační místnosti malou pozorovatelnu," začala. „Je tam průhledné zrcadlo. Aliciini rodiče a my jsme se dívali, aniž bychom doktora rušili. Šerif Gentry mě představil jako svou asistentku."
„Což je v kontextu tohoto vyšetřování technicky pravda," podotkl Gentry. „Smím lidi jmenovat do funkce zástupce pouze v době ohrožení kraje, jinak byste byla zástupce Prestonová."
Natalie se usmála. „Její rodiče proti naší přítomnosti nic nenamítali. Doktor Calhoun použil malý přístroj podobný metronomu se světlem a dívku hypnotizoval…"
„Ano, ano," přerušil ji Saul, který bojoval s náhlou nedočkavostí. „Co dítě řeklo?"
Natalie vzpomínala na scénu a nepatrně rozostřila oči. „Doktor chtěl, aby vzpomínala na ten den… minulou sobotu… Alicia měla před hypnózou, když vstoupila, pevný, emocí zbavený, téměř skleslý obličej. Teď se probrala, ožila. Mluvila s kamarádkou Kathleen… s dívkou, která byla zabita."
„Ano," řekl Saul, nedočkavost pominula.
„Hrály si s Kathleen v obývacím pokoji paní Hodgesové. Kathleen měla sestru Debru. Ta byla ve vedlejším pokoji a

dívala se na televizi. Kathleen náhle upustila panenku Barbie, se kterou si hrála, a vyběhla ven… přes dvůr do domu paní Fullerové. Alicia na ni volala… stála na dvoře a křičela…“ Natalie se zachvěla. „Pak přestala mluvit. Obličej jí znovu poklesl. Řekla, že to nikomu nesmí říct.“
„Byla pořád v hypnóze?“ zeptal se Saul.
Odpověděl Gentry: „Byla pořád v hypnóze,“ potvrdil, „ale nedokázala popsat, co následovalo. Doktor Calhoun zkoušel mnoho cest. Jen zírala do prázdna a tvrdila, že to nesmí nikomu říct.“
„A to bylo vše?“ naléhal Saul.
„Ne tak docela,“ pokračovala Natalie. Podívala se na deštěm umytou ulici, pak se znovu obrátila k Saulovi. Plné rty jí stáhlo napětí. „Pak doktor Calhoun řekl: Teď přecházíš dvůr a vstupuješ do domu. Řekni nám, kdo jsi. A Alicia ani na chvíli nezaváhala. Zvláštním, starým, přeskakujícím hlasem odpověděla: Jsem Melanie Fullerová.“
Saul se narovnal. Cítil husí kůži, jako kdyby se jeho páteře dotkly ledové prsty.
„A potom se jí doktor Calhoun zeptal, zda nám - Melanie Fullerová - může něco říct,“ pokračovala Natalie. „A tvář malé Alicie se změnila - jakoby se zavlnila - objevily se vrásky a záhyby, které tam před pár vteřinami nebyly… a stejným obscénním hlasem té staré dámy odpověděla: Jdu si pro tebe, Nino. Frázi pořád opakovala, pokaždé hlasitěji. Jdu si pro tebe, Nino. Nakonec už křičela.“
„Můj ty Bože,“ vydechl Saul.
„Doktor Calhoun byl otřesený,“ řekla Natalie. „Uklidnil ji a řekl jí, že se bude cítit šťastná a odpočatá, až se probudí. Nebyla… myslím šťastná. Když se probrala z tranzu, začala plakat a stěžovala si, že ji bolí ruka. Její matka řekla, že si na zlomenou ruku stěžuje poprvé od chvíle, kdy ji našli v noci, kdy se přihodily ty vraždy.“
„Co si její rodiče mysleli o sezení s doktorem Calhounem?“ zeptal se Saul.
„Byli rozčilení,“ odvětila Natalie. „Když začala dívka křičet, její matka se začala zvedat a chtěla opustit pozorovatelnu. Když bylo po všem, zdá se, že se jim ulevilo. Její otec Calhounovi řekl, že je její bolest v ruce a slzy velkým zlepšením oproti prázdnotě, kterou sledovali celý týden.“
„A doktor Calhoun?“ vyzvídal Saul.
Gentry se opřel rukou o sedadlo. „Doktor řek, že to vypadá jako příběh traumatem vyvolaný změny osobnosti. Doporučil, ať si domluví návštěvy u plnohodnotnýho psychiatra - člověka ze Savannah, kterýho zná - co se specializuje na dětský případy. Hodně se mluvilo o tom, kolik z toho pokreje Kaiserovic pojištění.“
Saul přikývl a trojice zůstala chvíli tiše sedět. Venku prorazilo večerní slunce mraky a ozářilo stromy, trávu a kapkami ozdobenou zeleň. Saul nasál vůni posekané trávy a připomněl si, že je prosinec. Cítil, že ztrácí pojem času a prostoru, ztrácí se v proudech, které ho odnášejí dál a dál od známého pobřeží.
„Navrhuju, abychom šli na večeři a trochu si o tom promluvili,“ řekl náhle Gentry. „Profesore, vám zejtra letí letadlo do Washingtonu brzy, co?“
„Ano,“ souhlasil Saul.
„No, tak jdem,“ pokračoval Gentry. „Večeři zaplatí okres.“

Najedli se ve skvělé restauraci na Široké ulici ve Staré části. Restaurace nabízela mořské produkty. Čekala tady fronta lidí, ale když vedoucí spatřil Gentryho, protáhl je do vedlejší místnosti, kde se jakoby zázrakem objevil prázdný stůl. Místnost byla nacpaná, takže trojice hovořila o běžných věcech. Rozmlouvali o počasí v New Yorku, o počasí v Charlestonu, fotografování, krizi s íránskými rukojmími, o politice charlestonského okresu, o politice v New Yorku a politice v Americe. Zdálo se, že nikoho z nich nenadchly výsledky posledních voleb. Po kávě se vrátili do Gentryho auta, vzali si svetry a kabáty, pak zamířili podél zdi Battery.
Noc byla chladná a jasná. Poslední mraky se rozplynuly a nad žárem městských světel se objevila zimní souhvězdí. Na druhé straně zátoky, na východě, bylo vidět pouliční lampy Mansard House. Na západě se vznášela malá loď; navigační světla zářila žlutou a červenou barvou, sledovala bóje vodní navigace. Za Saulem, Natalií a Gentrym hořely do noci desítky vysokých oken místních domů. Žhnuly oranžovou a žlutou barvou.
Zastavili se na zdi Battery. Deset stop pod nimi šplouchala voda o kameny. Gentry se rozhlédl, ujistil se, že jsou sami, a tiše zašeptal: „Takže co teď, profesore?“
„Skvělá otázka,“ odvětil Saul. „Nějaké návrhy?“
„Týká se vaše sobotní setkání ve Washingtonu toho, co… probíráme?“ zeptala se Natalie.
„Možná,“ připustil Saul. „Možná. To budu vědět až po schůzce. Lituji, že nemohu prozradit víc detailů. Týká se to… rodiny.“
„A co ten chlápek, co mě sledoval?“ promluvil Gentry.
„Ano,“ přikývl Saul. „Dokázala vám dát FBI jeho jméno?“
„Nic,“ přiznal šerif. „Auto bylo ukradený v Rockville v Marylandu. Před pěti měsíci. Ale na mrtvýho muže nic nesedí. Žádný otisky prstů, žádný zubní záznamy… nic.“
„Není to zvláštní?“ zeptala se Natalie.
„Málem neslýchaný,“ souhlasil Gentry. Zvedl oblázek a hodil ho do zátoky. „V dnešní společnosti má každej nějaký záznamy.“
„Možná se FBI moc nesnaží,“ řekl Saul. „Není to vaše teorie?“
Gentry hodil další kámen a pokrčil rameny. Oblékl si civilní šaty - hnědé kalhoty a starou plátěnou košili - ale než se vydali na Battery, vytáhl z kufru auta tlustý šerifský kabát a propocený kovbojský klobouk. Teď už zase připomínal jižanského šerifa. „Nevěřím, že by u FBI použili takovýho vyhladovělýho chudáka z ulice,“ namítl. „A jestli pro ně ten chlapík nemaká, kdo by ho použil? A proč by se zabil, než by se nechal zatknout?“
„To se shoduje s tím, jak lidi Používá Oberst,“ vysvětlil Saul. „A pravděpodobně i ta Fullerová.“

Gentry hodil další oblázek a zašilhal ke světlům dvě míle vzdálené pevnosti Sumter. „Jo," souhlasil, „ale nedává to žádnej smysl. Váš Oberst nemá o mě žádnej zájem… sakra, já o něm nikdy neslyšel, dokud jste mi nevyprávěl váš příběh, Saule. A jestli má slečna Fullerová strach, že jí bude někdo pronásledovat, lepší kdyby nechala sledovat dálniční hlídku, kluky z oddělení vražd a FBI. Tenhle chlápek neměl v peněžence nic, jenom můj obrázek."
„Máte ho u sebe?" zeptal se Saul.
Gentry přikývl, vyndal ho z kapsy kabátu a předal ho psychiatrovi. Saul přešel k nejbližší lampě, kde bylo víc světla.
„Zajímavé," řekl. „Za sebou máte Okresní budovu?"
„Jasně."
„Dá se z něčeho na fotografii určit, kdy byla pořízena?"
„Jo-o," přikývl Gentry. „Vidíte, jak mám na puse náplast?"
„Ano."
„Používám břitvu po tátovi - patřila tátovi - ale moc často se neříznu. Ale stalo se mi to minulou neděli ráno, když Lester… jeden z mejch zástupců… volal brzy ráno. Celej den jsem nosil náplast."
„Neděle," zopakovala Natalie.
„Jasná zpráva."
„Ať vás tedy chce sledovat kdokoliv, pořídil tuto fotografii… správně?" zeptal se Saul.
„Jo-o."
„Vyfotil vás v neděli přes ulici, pak vás začal někdo ve čtvrtek sledovat."
„Jo-o."
„Můžete mi tu fotografii ukázat, prosím?" ozvala se Natalie. Chvíli ji sledovala pod světlem, pak prohlásila: „Ať ji pořídil kdokoliv, použil vnitřní expozimetr… vidíte, zaměřil víc sluneční světlo na dveřích než váš obličej. Zřejmě měl dvěstěmilimetrovou čočku. Ta je pěkně velká. Fotku udělali v domácí fotokomoře a nikoliv v obchodní laboratoři."
„Jak to můžete vědět?" zeptal se Gentry.
„Vidíte, jak je papír řezaný? To není obchodní záležitost. Vůbec ji neořízli… proto věřím v dlouhý objektiv… ale udělali ji ve spěchu. Soukromé komory, které mohou dělat barevné snímky, jsou už normální, ale jestli Oberst nebo slečna Fullerová nebydlí u někoho, kdo má takové vybavení, určitě to nevycvakli z kufru jejich auta. Viděl jste v poslední době někoho s automatem SLR s dlouhým objektivem, šerife?"
Gentry se na ni zašklebil. „Takovej stroj má Dickie Haines," odpověděl. „Mrňavá Konica s velkým objektivem Bushnell."
Natalie mu fotografii vrátila a zamračila se na Saula. „Je možné, že existují… další? Další takové stvůry?"
Saul si založil ruce a podíval se na město. „Nevím," přiznal. „Celá léta jsem věřil, že je Oberst jediný. Hrozná zrůda… zrozená z Třetí říše, pokud je něco takového možné. Ale náš výzkum napovídá tomu, že schopnost ovlivnit činy a reakce ostatních lidí není tak nezvyklá. Četl jsem historii a zauvažoval, zda významné osobnosti jako Hitler, Rasputin a Gandhi neměli stejnou sílu. Možná to pokračuje a Oberst, Fullerová, Nina Draytonová a bůh ví kdo ještě, tvoří jen vrchol…"
„Takže další existovat mohou?"
„Ano," připustil Saul.
„A z nějakýho důvodu mají zájem o mě," přidal se Bobby Joe Gentry.
„Ano."
„Dobrá, to jsme zase na začátku," řekl šerif.
„Ne tak docela," podotkl Saul. „Zítra ve Washingtonu zjistím, co bude v mých silách. Šerife, možná se můžete porozhlédnout po okolí paní Fullerové a zeptat se na stav vyšetřování výbuchu letadla."
„A co já?" zeptala se Natalie.
Saul zaváhal. „Možná by bylo rozumnější, kdybyste se vrátila do St. Louis a…"
„Nevrátím, jestli tady můžu pomáhat," naléhala mladá žena. „Co mohu udělat?"
„Mám pár nápadů," promluvil Gentry. „Můžeme je probrat zejtra, až vezmeme profesora na letiště."
„Tak dobře," souhlasila Natalie. „Zůstanu tady alespoň do prvního ledna."
„Oběma vám dám číslo domů a do kanceláře v New Yorku," řekl Saul. „Měli bychom si promluvit alespoň každý druhý den. A, šerife, pokud vyjde náš výzkum naprázdno, můžeme je hledat ve zprávách…"
„Vážně? Jak?"
„Metafora slečny Prestonové, že jsou to upíři, není tak mylná," pokračoval Saul. „A jako upíry je pohání vlastní temné potřeby. Pokud je ukojí, nezůstanou bez povšimnutí."
„Tím myslíte zprávy o dalších vraždách?" navrhl Gentry.
„Přesně tak."
„Ale tahle zem má za den víc vražd než Anglie za rok," bránil se Gentry.
„Ano, ale Oberst a ostatní mají smysl pro… bizarnost," doplnil Saul tiše. „Pochybuji o tom, že by dokázali změnit své zvyky tak dokonale, že by potlačili svou zvrhlost."
„Dobrá," připustil Gentry. „Jestli dojde k nejhoršímu, počkáme, až ty… ty upíři začnou znovu zabíjet, a tak je najdeme. Vystopujeme je. Co potom?"
Saul vytáhl kapesník z kapsy u kalhot, sundal si brýle, zamžoural do světel zátoky a vyčistil čočky. Viděl nezaostřená světla, noc se zamlžila a roztekla. „Najdeme je a budeme sledovat. Pak je chytíme," doplnil. „A potom uděláme, co se dělá se všemi upíry." Vrátil brýle na nos a předvedl Natalii a šerifovi chladný úsměv. „Vrazíme jim do srdce kůl," řekl. „Vrazíme jim kůly do srdcí, uřežeme jim hlavy, nacpeme jim do pusy česnek. A jestli to nepomůže…" jeho tenký úsměv ještě víc povadl, „…vymyslíme způsob, který fungovat bude."

Třináct - Charleston
Středa, 24. prosinec 1980

Byl to nejsmutnější Štědrý večer, jaký kdy Natalie Prestonová prožila. Rozhodla se s tím něco podniknout. Vzala kabelku, Nikon s objektivem 135 milimetrů, odešla z domova a pomalu odjela do Staré části Charlestonu. Nebyly ještě ani čtyři odpoledne, ale světlo už mizelo.
Jak projížděla kolem starých domů a nóbl obchodů, poslouchala v rádiu vánoční hudbu a myšlenky jí začaly bloudit. Chyběl jí otec. Přestože ho posledních pár let vídala čím dál tím méně, představa, že tady není - že nikde není, nevzpomíná na ni, nečeká na ni - v ní vyvolala pocit, jako by se vnitřně hroutila a skládala, jako by tahala za samotnou podstatu bytí. Chtělo se jí plakat.
Neplakala, když se dozvěděla tu novinu v telefonu. Neplakala, když ji Fred vezl na letiště v St. Louis. Naléhal, že ji doprovodí, ona naléhala, aby ji nechal, aby se nechal přesvědčit. Neplakala na pohřbu ani během zmatených hodin a dnů, jež následovaly. Pět dnů po otcově vraždě, čtyři dny po návratu do Charlestonu, nemohla v noci usnout a začala hledat nějakou knihu. Našla nový paperback od Della, humor od Jeana Shepherda. Kniha upadla, otevřela se a odhalila na okrajích otcův kulatý, úhledný rukopis: Ukázat Natalii o Vánocích. Přečetla stránku o nějakém chlapci a jeho hystericky legrační a děsivé návštěvě Santa Clause v obchodním domě. Při čtení si vzpomněla, jak ji rodiče vzali do města, tehdy jí byly čtyři, a museli celou hodinu čekat ve frontě jen proto, aby jejich dcera v rozhodující okamžik v panice utekla. Když dočetla, smála se, až se smích změnil v slzy, a slzy skončily vzlykáním. Tu noc hodně plakala, před svítáním si na hodinku zdřímla, ale probudila se s ranním úsvitem. Cítila se prázdná, vyčerpaná, přesto jí bylo lépe - jako člověku, který cítí nevolnost, ale první křeče už pominuly. Nejhorší měla za sebou.
Odbočila doleva a projela kolem výstavních domů na Rainbow Row. Barevné fasády utlumilo světlo plynových lamp. Napadlo ji, že udělala chybu, když v Charlestonu zůstala. Paní Culverová od vedle přicházela téměř každou hodinu, ale Natalii připadala konverzace se starší vdovou umělá a bolestná. Začala tušit, že paní Culverová doufala, že se stane druhou paní Prestonovou. Když zaslechla důvěrně známé, opatrné zaťukání na dveře, chtěla utéct do ložnice a schovat se.
Každý večer volal Frederick ze St. Louis. Přesně v osm. Natalie si dokázala představit přísný výraz ve tváři svého přítele a jednorázového milence. Jako by říkal: „Drahá, vrať se sem. Když se budeš točit okolo domu tvého otce, k ničemu to nebude. Chybíš mi, drahá. Vrať se domů k Frederickovi.“ Ale malý byt v univerzitním městě už jí jako domov nepřipadal… a Fredericků neuklizený pokoj na Alamo Street nebyl víc než místo na spaní. Frederick pracoval čtrnáct hodin ve výpočetním středisku, kde bojoval s matematikou rozdělení hmoty v galaktických kupách. Frederick byl chytrý, ale málo vzdělaný chlapec, kterého jí představili společní přátelé. Vrátil se z dvou návštěv Vietnamu plný špatné nálady, žhavého úsilí chránit důstojnost a revolučního ducha. Své nálady namířil k výzkumu a stal se z něj vynikající matematik, kterého Natalie znala a… alespoň minulý rok… milovala. Věřila, že ho milovala. „Vrať se domů, milá,“ opakoval každý večer jeho hlas. Přestože cítila samotu a ztrátu, pokaždé odpověděla: „Ještě pár dnů, Fredericku. Pár dnů.“
Pár dnů k čemu? Napadlo ji. Jasná světla v oknech velkých domů podél jižní Battery ozařovala verandy, palmy, kulaté střechy a zábradlí. Vždycky tuto část města milovala. S otcem chodili na Battery na procházku, když byla malá. Ve dvanácti si uvědomila, že tady nežijí žádní černoši - že staré domy a krásné staré obchody jsou jen pro bílé. Po letech přemýšlela, jak mohlo takové poznání trvat tak dlouho černošské dívce, která vyrůstala v šedesátých letech na jihu. Tolik věcí přišlo přirozeně, tolika věcem musela odolávat každý den. Nedokázala uvěřit, že si nikdy nevšimla, že jsou ulice večerních procházek - ty velké staré domy z dětských snů - mimo její dosah. Stejně jako bazény, kina a kostely, do kterých by nikdy nevstoupila. Když byla dost stará na to, aby se sama procházela ulicemi Charlestonu, křiklavé nápisy byly odstraněny. Veřejné fontány byly skutečně veřejné, ale zvyk zůstal. Pouta dvou století přežila. Natalii připadalo neuvěřitelné, že si vždy vybaví den - vlhký a chladný listopadový den roku 1972 - kdy se v šoku zastavila kousek od tohoto místa jižní Battery, zírala na velké domy a pochopila, že tady nikdy nežil nikdo z její rodiny, že tady nikdo nikdy žít nebude. Ale druhou myšlenku zapudila, jakmile se objevila. Po matce zdědila oči, po otci pýchu. Joseph Preston byl první černošský obchodník, kterému patřil krám v prestižní oblasti zátoky. Byla dcerou Josepha Prestona.
Zamířila po Dock Street kolem opraveného divadla, jehož balkón na prvním podlaží zdobila tepaná mříž. Připomínala kovový břečťan.
Byla doma deset dní, ale všechno jí připadalo jiné. Gentry by měl být právě mimo službu, hostit své zástupce a sekretářky a další bělochy, kteří sídlili ve staré okresní budově. Za chvíli bude volat.
Zaparkovala auto poblíž episkopalistického kostela svatého Michala a vzpomínala na Gentryho. Vzpomínala na Roberta Josepha Gentryho.
Když vyprovodili minulý pátek Saula Laskiho na letiště, většinu dne zůstali spolu. A větší část toho příštího. První den diskutovali o Laskiho příběhu - o samotné představě, že jedni lidé dokážou duševně ovládat druhé. „Jestli je profesor blázen, nejspíš to nikomu neublíží,“ řekl Gentry. „Jestli blázen není, pak to vysvětluje, proč je tolik zraněných lidí.“
Natalie šerifovi vyprávěla, jak vykoukla ze svého pokoje, když se unavený newyorkský psychiatr vracel z koupelny k rozkládací posteli v obývacím pokoji. Byl bosý, na sobě jen kalhoty a věc, které říkala „tílko starých pánů.“ Podívala se na jeho pravou nohu. Chyběl mu malíček. Spatřila starou jizvu, která připomínala bílé žíly na bledé kůži.
„To nic nedokazuje,“ připomněl jí Gentry.
V neděli mluvili o něčem jiném. Gentry připravil doma večeři. Natalii se líbil jeho dům - stárnoucí viktoriánská stavba nějakých deset minut od Staré části. Sousedství tvořila směsice domů. Některé z nich zoufale chátraly, některé byly opravené a vrátily se k plné kráse. Gentryho blok osídlily mladé páry - černé i bílé - před domy stály tříkolky, na malých trávnících ležely provazy na skákání, ze dvorů se ozýval smích.

Tři pokoje v přízemí byly plné knih, krásné police v knihovně/studovně vedle chodby, ručně vyrobené dřevěné regály po obou stranách širokých oken v jídelně, levné kovové pulty okolo holé, cihlové zdi v kuchyni. Gentry připravoval salát a Natalie bloudila s jeho požehnáním z pokoje do pokoje, obdivovala stárnoucí v kůži balené svazky, prohlížela regály knih o historii, sociologii, psychologii a tuctu dalších témat. Usmála se na řady špionážních, detektivních a napínavých paperbacků. Ve studovně si okamžitě chtěla sednout a začít číst. Srovnala obrovský psací stůl plný papírů a dokumentů, super měkké kožené křeslo a gauč a zdi s policemi plnými knih se sparťanskou celou v St. Louis. Studovna šerifa Bobbyho Joea Gentryho v ní vyvolala stejný pocit jako fotokomora jejího otce. Místnost, kde se žije, pokoj, který tvoří střed světa.
Když byl salát připravený a lasaně se vařily, posadili se s Gentrym ve studovně, ochutnali značkovou skotskou whisky a znovu si povídali. Rozhovor se znovu stočil k příběhu Saula Laskiho a jejich vlastní reakci.
„Celá otázka vyvolává klasický paranoidní pocit," řekl Gentry, „ale kdyby předurčil nějaký evropský žid detaily holocaustu deset let před jeho začátkem, každý dobrý psychiatr - i židovský psychiatr - by ho nazval paranoidním schizofrenikem."
Jedli večeři a sledovali, jak za širokými okny mizí světlo. Gentry prošel dobře zásobený sklep a vrátil se se dvěma lahvemi skvělého BV Cabernet Sauvignon. Když Natalie poznamenala, že vlastní vinný sklep, v rozpacích se začervenal. Večeře jí připadala skvělá, ohodnotila ho jako vynikajícího šéfkuchaře. Odpověděl, že každá žena - která umí vařit - je dobrou kuchařkou a starý mládenec, který to zvládne v kuchyni, je stejně tak dobrým šéfkuchařem. Zasmála se a slíbila, že si ten stereotyp odškrtne na vlastním seznamu.
Stereotyp. Seděla sama na Štědrý den v rychle chladnoucím autě poblíž kostela svatého Michaela a přemýšlela o stereotypech.
Saul Laski jí připadal jako dokonalý příklad stereotypu. Newyorský-polský žid s vousy, smutný, jeho oči, jako by se dívaly z evropské tmy, kterou nedokázala Natalie proniknout, natož aby ji pochopila. Profesor… psychiatr… nepatrný cizí přízvuk, který mohl klidně patřit Freudově vídeňskému dialektu. Jeho brýle držela lepící páska. Bože, jako její teta Ellen, která byla jedenáct let, většinu Nataliina života, senilní, až nakonec umřela. Teď tomu říkali Alzheimerova nemoc. Saul Laski vypadal jinak, mluvil jinak, choval se jinak, byl jiný než většina černochů i bělochů, jaké kdy znala. Přestože byl její obraz stereotypního žida jen povrchní (tmavé oblečení, zvláštní zvyky, etnický výraz, přístup k penězům a moci na úkor Nataliina lidu), základní Saulovy rysy do těchto stereotypů zapadly dokonale.
Ale nebylo tomu tak. Natalie nežila v iluzích, nevěřila, že je tak inteligentní, aby lidi zařazovala k jejich stereotypu. Bylo jí teprve jedenadvacet, ale už viděla inteligentní lidi (jako byl její otec a Frederick), jak stereotypy mění. Její otec byl citlivý a štědrý, vášnivě hrdý na vlastní rasu a její dědictví, zažil vzestup tak zvaného Nového Jihu a jeho nebezpečného experimentu. Zažil manipulaci radikálů obou barev, kteří se snažili změnit systém. Nakonec ho změnili a nový stav přinesl tvrdě pracujícím barevným lidem, jako byl on, úspěch a úctu.
Frederick viděl lidi jako otroky systému, vůdce systému, oběti systému. Systém byl Frederickovi naprosto jasný. Byla to politická struktura, jež vyvolala nevyhnutelnou válku ve Vietnamu, mocenská struktura, která ji udržovala, a společenská struktura, která krmila čekající chřtán. Frederick měl dvě odpovědi: Opustit systém a zamířit k něčemu neviditelnému, jako je výzkum matematiky. Stát se tak dobrým, získat moc a zůstat u matematiky, aby se mohl vyhnout systému na celý život. Mezitím trávil čas se svými počítači, vyhýbal se lidským komplikacím, divoce se miloval s Natalií, jako by bojoval s člověkem, který na něj útočí, a učil Natalii střílet z osmatřicítky, kterou schovával v neuklizeném bytě.
Natalie se zachvěla a spustila motor, aby mohla zapnout topení. Projela kolem svatého Michaela, všimla si lidí, kteří se scházeli na časnou štědrovečerní bohoslužbu, a odbočila na Širokou ulici. Vzpomněla si na vánoční ranní bohoslužby, které navštěvovala s otcem v baptistickém kostele jen tři bloky od domu. Na podzim se rozhodla, že tyto Vánoce s ním nepůjde, že už nebude lhát. Věděla, že ho to zraní, rozčílí, ale byla připravená trvat na svém. Cítila, jak v ní roste prázdnota a sílí smutek, cítila fyzickou bolest. V tu chvíli by dala cokoliv, jen aby v hádce prohrála a mohla s otcem zítra ráno do kostela.
Její matka zemřela při neštěstí v létě, když jí bylo devět. Bylo to hrozné neštěstí, řekl jí ten večer otec, když klečel vedle její postele a držel ji za ruce. Matka kráčela domů z práce, procházela malý park třicet metrů od ulice, když na trávník vyrazilo auto s pěti opilými vysokoškoláky. Objeli fontánu, dostali na mokré trávě smyk a srazili dvaatřicetiletou ženu, která se vracela domů ke svému manželovi a dcerce. Těšila se na páteční odpolední piknik a podle svědků si auta nevšimla až do poslední chvíle. Vzhlédla a spatřila blížící se auto. Jeden ze svědků popsal její výraz jako „překvapený". Žádný šok ani hrůza.
První den čtvrté třídy. Učitel jim dal za úkol napsat slohové cvičení o tom, co se jim přihodilo během letních prázdnin. Natalie se dívala deset minut na modře linkovaný papír, pak začala opatrně psát. Krasopisně, novým plnicím perem, které si koupila minulý den v Keenerově smíšeném zboží: Toto léto jsem šla mamince na pohřeb. Maminka byla moc hodná a milá. Měla mě hrozně ráda. Na smrt byla ještě moc mladá. Přejeli a zabili ji lidé, kteří neměli řídit. Nešli do vězení, nic se nestalo. Po maminčině pohřbu jsme odjeli s otcem navštívit tetu Leah na tři dny. Ale potom jsme se vrátili. Maminka mi moc chybí.
Když práci dopsala, odešla s dovolením na záchod. Rychle kráčela důvěrně známými chodbami, rychle a opakovaně zvracela ve třetí kabince dívčích záchodů.
Stereotypy. Natalie odbočila z Široké ulice k domu Melanie Fullerové. Jezdila kolem každý den, cítila dobře známou bolest a vztek. Věděla, že je to stejný instinkt, který posílá jazyk, aby hledal bolavý zub. Přesto tudy jezdila. Každý den se podívala na dům. Byl tmavý jako ostatní, protože se paní Hodgesová odstěhovala. Podívala se na něj a vzpomněla si na minulé úterý, kdy sledovala toho vousatého muže.
Saul Laski. Měl by být snadným stereotypem, ale nebyl. Natalie si vzpomněla na jeho smutné oči a tichý hlas a

zauvažovala, kde asi je. Co se děje? Souhlasil, že zavolá každý druhý den, ale ani ona, ani Gentry o něm neslyšeli od chvíle, kdy ho v pátek doprovodili na charlestonské letiště. Včera, v úterý, Gentry zavolal k Saulovi domů a na univerzitu. Doma nikdo neodpověděl a sekretářka na columbijské katedře psychologie řekla, že doktor Laski je až do šestého ledna na prázdninách. Ne, doktor Laski se s kanceláří nespojil od chvíle, kdy odjel šestnáctého prosince do Charlestonu, ale určitě se šestého ledna vrátí. V ten den začnou jeho hodiny.
Když seděli v neděli s Gentrym v jeho studovně a rozmlouvali, Natalie mu ukázala novinový článek z Washingtonu. Článek o výbuchu v senátorově kanceláři minulou noc. Čtyři lidé zemřeli. Může to mít něco společného se Saulovým tajemným setkáním, které mělo proběhnout stejný den?
Gentry se usmál a připomněl jí, že při stejném neštěstí zahynul i jeden strážce. Washingtonská policie i FBI si byli jistí, že se jedná o nezávislý teroristický útok a ani jeden ze čtyř mrtvých nebyl identifikován jako Saul Laski. Alespoň část světového násilí nemá nic společného s noční můrou, kterou Saul popsal.
Natalie se souhlasně usmála a usrkla skotskou. Tři dny uběhly a od Saula pořád žádná zpráva.

V pondělí ráno zavolal z práce Gentry: „Pomohla byste nám v oficiálním vyšetřování vražd v Mansard House?“ zeptal se.
„Samozřejmě,“ souhlasila Natalie. „Co mám udělat?“
„No, potřebovali bysme nějakou fotografii slečny Melanie Fullerový,“ vysvětlil Gentry. „Podle chlapů z městskejch vražd a místní pobočky FBI neexistujou žádný obrázky tý dámy. Nemůžou najít žádný příbuzný, sousedi tvrdí, že její obrázek nemají. A průzkum jejího domu nic neukázal. Zpráva, kterou rozeslali, přinesla jen její popis. Ale věřím, že obrázek by pomohl, co myslíte?“
„Jak mohu pomoci?“ naléhala Natalie.
„Za patnáct minut se setkáme před domem slečny Fullerový,“ odpověděl Gentry. „Poznáte mě, protože budu mít v klopě růži.“
Gentry dorazil, v knoflíkové dírce na košili uniformy zastrčenou růži. Když se přiblížili k vrátkům před domem slečny Fullerové, podal květinu Natalii.
„Jak jsem si ji zasloužila?“ zeptala se Natalie a přivoněla k růžové květině.
„Možná je to jediná mzda, kterou dostanete za dlouhé, frustrující a pravděpodobně zbytečné pátrání,“ odpověděl Gentry. Vytáhl velký svazek klíčů, našel jeden staromódní, těžký klíč a odemkl bránu.
„Jdeme znovu prohledat dům slečny Fullerové?“ zeptala se Natalie. Nechtělo se jí znovu vstoupit. Vzpomněla si, jak před pěti dny sledovala Saula. Přestože bylo teplo, otřásla se.
„Ne,“ odmítl Gentry a odvedl ji k druhému cihlovému domu, který měl společný dvůr. Vylovil další klíč a odemkl vyřezávané dřevěné dveře. „Když Ruth Hodgesové zabili manžela a vnučku, vydala se k dceři na sídliště jménem Sherwoodskej les na západním konci města. Mám dovolení jí něco sebrat.“
Uvnitř byla tma. Natřené dřevo a starý nábytek. Přesto neucítili plíseň, na jakou narazila Natalie v domě slečny Fullerové. Gentry rozsvítil v prvním patře stolní lampu v malém pokoji s gaučem a velkými zarámovanými obrázky závodních koní na zdi. „Toto byla pracovna George Hodgese,“ prohlásil Gentry. Dotkl se alba známek, lehce obrátil tvrdé stránky a zvedl lupu. „Chudák stařík nikdy nikomu neublížil. Třicet let pracoval jako úředník na poště a posledních devět let jako noční hlídač v přístavu. Pak tohle…“ zavrtěl hlavou. „Ať tak nebo tak paní Hodgesová tvrdí, že George měl ještě před třemi lety foťák a pravidelně ho používal. Je si jistá, že se slečna Fullerová nenechala nikdy vyfotit… tvrdí, že fotografie striktně odmítala… ale George udělal hodně diapozitivů a paní Hodgesová věří, že tam Melanie Fullerová může bejt…“
„Takže chcete, abych prošla diapozitivy a zjistila, jestli tam je,“ doplnila Natalie. „Jasně. Ale já nikdy Melanii Fullerovou neviděla.“
„Jo,“ připustil Gentry, „ale dám vám kopii popisu, který jsme rozeslali. V zásadě berte všechny fotky starších paní kolem sedmdesátky.“ Zarazil se. „Měla jste, vy nebo váš tatínek… nějakou třídičku diapozitivů?“
„Dole ve studiu,“ souhlasila Natalie. „Velký světelný stůl, nějakých pět stop dlouhý. Ale nemůžu použít jednoduše promítačku?“
„Se stolem to může být rychlejší,“ poučil ji Gentry a otevřel dveře komory.
„Dobrotivé nebe,“ vydechla Natalie.
Komora byla obrovská a plná doma dělaných polic. Police vlevo ukrývaly knihy a krabice označené jako známky, ale zadní a pravou stranu lemovaly dlouhé, otevřené krabice plné žlutých boxů na diapozitivy značky Kodak. Od země až ke stropu. Natalie se pomalu rozhlédla a podívala se na Gentryho. „Jsou jich tady tisíce,“ řekla. „Možná desítky tisíc.“
Gentry zvedl ruce, dlaně vzhůru, a předvedl široký chlapecký úsměv. „Říkal jsem, že je to práce pro dobrovolníky,“ upozornil ji. „Dal bych na to zástupce, ale jedinej, co je teď volnej, je Lester, a ten je trochu hloupej… docela milej kluk, ale chytrej asi jako moucha… a bojím se, že se nedokáže soustředit.“
„Hmmm,“ zabručela Natalie. „Silné hodnocení od jedničky charlestonské policie.“
Gentry se nepřestával šklebit.
„No a co,“ pokračovala Natalie. „Nic jiného nedělám a studio je volné, dokud Lorne Jessup… právník mého otce… celý obchod neprodá lidem od Shutterbug Shops, nebo prodá celou budovu. Dobrá, jdeme na to.“
„Pomohu vám odnést ty krabice do vašeho auta,“ řekl Gentry.
„To teda děkuju,“ odvětila Natalie, přivoněla k růži a vzdychla.

Našli tisíce diapozitivů, všechny na úrovni amatérské momentky… nebo ještě horší. Natalie moc dobře věděla, jak je těžké pořídit dobrou fotografii - snažila se o to celé roky, snažila se potěšit otce, když jí k devátým narozeninám daroval

první fotoaparát, levnou ruční Yashicu. Ale, dobrotivé nebe, každý, kdo pořídí za nějaké dvě, tři dekády tisíce fotografií, musí vyprodukovat alespoň jeden, dva zajímavé obrázky.
George Hodges to nedokázal. Našla rodinné snímky, snímky z prázdnin, snímky z rodinných prázdnin, snímky domů a lodí, snímky hausbótů, snímky zvláštních událostí, sváteční snímky - nakonec spatřila všechny vánoční stromky rodiny Hodgesů od roku 1948 do roku 1977 - a všechny obrázky, úplně všechny, vypadaly jako obyčejné momentky. George Hodges se za osmnáct let fotografování nenaučil, že nemá fotit proti slunci, nemá lidi stavět tak, aby mhouřili oči, nemá je stavět před stromy, tyče a další předměty, které jako by jim vyrůstaly z uší, starých zástřihů a trvalé ondulace, nemá naklánět obzor, nemá fotit mrtvé předměty na vzdálenost mnoha mil, nemá používat blesk na předměty a lidi na malou nebo příliš velkou vzdálenost, nemá cpát na portréty celého člověka.
Díky poslednímu zlozvyku objevila Melanii Fullerovou.
Bylo po sedmé hodině večer. Přišel se podívat Gentry, přinesl čínské jídlo a společně se najedli u světelného stolu. Natalie mu ukázala hromádku možných fotografií. „Nevěřím, že je jednou z těchto starších dam," vysvětlila, „všechny se nechají fotografovat dobrovolně, většina jich vypadá příliš mladě nebo moc staře. Pan Hodges označil krabice roky."
„Jo," souhlasil Gentry a přidržel diapozitivy nad stolem, aby je rychle zkontroloval. „Ani jedna z nich se nehodí k popisu. Špatný vlasy. Paní Hodgesová tvrdí, že slečna Fullerová nosila od konce šedesátých let stejný účes. Krátké, natočené a modré vlasy. Něco jako vy právě teď."
„Díky," odvětila Natalie, ale usmála se. Odložila krabičku sladkokyselého hovězího a uvolnila gumičku na další žluté krabici. Začala rozkládat diapozitivy. „Nejtěžší je, prostě starou várku nehodit na zem, když je prohlédnutá," řekla. „Myslíte, že je bude paní Hodgesová někdy prohlížet?"
„Asi ne," řekl Gentry. „Tvrdí, že jedním důvodem, proč se George fotografování nakonec vzdal, je skutečnost, že o diapozitivy neměla zájem."
„Nevím proč," vydechla Natalie a rozložila tři sta fotografií syna Lawrence a snachy Danine. Většina diapozitivů byla označená. Stáli na dvoře, mhouřili oči v jasném slunečním světle, drželi malého Laurela, který mhouřil oči, tříletá Kathleen tahala matku za příliš krátkou sukni. Mhouřila oči. Lawrence měl bílé ponožky a černé boty. „Počkejte," řekla Natalie.
Gentry zareagoval na vzrušení v jejím hlase, odložil ostatní snímky a naklonil se kupředu. „Co?"
Natalie zabodla prst na desátý snímek v řadě. „Tady. Vidíte to? Jsou dva. Vysoký muž bez vlasů, není to ten… jak se jmenuje?"
„Pan Thorne," doplnil Gentry, „neboli Oscar Felix Haupt. Ano, ano, ano. A ta paní s ošklivými šaty a krátkými modrými kudrlinami… no, nazdar, slečno Fullerová." Předklonili se a studovali obrázek velkou lupou.
„Nevšimla si, že je fotografují," řekla Natalie tiše.
„Uch-uch," souhlasil Gentry. „Proč asi?"
„Podle počtu snímků v tomto rodinném albu," začala Natalie, „věřím, že je tam pan Hodges přinutil stát alespoň dvě stě dnů v roce. Slečna Fullerová je zřejmě považovala za sochy na dvoře."
„Jo," souhlasil Gentry s širokým úsměvem. „No, a půjde z toho udělat snímek? Myslím jen její."
„Měl by," potvrdila Natalie jiným tónem. „Vypadá to jako Kodachrome šedesát-čtyři, který snese velké zvětšení, aniž by chytil zrno. Oříznout tady, tady a tady a máte dobrý tříčtvrteční profil."
„Skvělý!" vykřikl Gentry. „Udělala jste kus práce. Uděláme… hele, co se děje?"
Natalie vzhlédla a chytila se rukama za ramena, aby se přestala třást. Nepodařilo se jí to. „Nevypadá na sedmdesát nebo osmdesát," dodala.
Gentry se obrátil k obrázku. „Pořídil ho… podíváme se… asi před pěti lety, ale ne, máte pravdu. Vypadá… možná šedesát. Ale na radnici jsou záznamy, že jí dům patří od konce dvacátých let. Ale to vás netrápí, že?"
„Ne," odvětila Natalie. „Viděla jsem tolik obrázků malé Kathleen. Zapomněla jsem, že je mrtvá. A její dědeček… co obrázky pořídil… je mrtvý."
Gentry přikývl. Pozoroval Natalii, která zírala na obrázek. Zvedl levou ruku, natáhl se k jejímu rameni, pak nechal ruku klesnout. Natalie si toho ani nevšimla. Ještě víc se naklonila k obrázku.
„A tahle obluda je nejspíš zabila," doplnila. „Tahle bezbranná stará dáma. Bezbranná jako velká černá vdova, která zabije každého, kdo vstoupí do jejího království. A jakmile se to provalí, zemřou další lidé. Včetně mého otce." Natalie zhasla stůl, podala diapozitiv Gentrymu a pokračovala: „Tady, zbytek obrázků projdu ráno a pokusím se najít další. Mezitím dejte tenhle udělat a vyvěste ho na všechna oznámení, vyhlášky, bulletiny, nebo jak jim říkáte."
Gentry přikývl a váhavě snímek převzal, jako by se jednalo o pořád živého a hodně, hodně smrtícího pavouka.

Natalie zaparkovala auto proti domu slečny Fullerové, provedla svůj rituál, podívala se na starou budovu, zařadila a odjela, aby pozvala Gentryho na večeři. Pak se najednou zastavila. Znovu zaparkovala a vypnula motor. Zvedla roztřesenýma rukama fotoaparát Nikon podívala se do hledáčku a opřela stotřicetipětimilimetrový objektiv o pootevřené okno na straně řidiče.
V domě slečny Fullerové se svítilo. V prvním patře. Světlo nepřicházelo z oken obrácených do ulice, přesto proniklo na chodbu a objevilo se mezi závěsy. Natalie tudy projížděla každý večer po setmění. Nikdy žádné světlo neviděla. Sklonila fotoaparát a zhluboka se nadechla. Srdce jí bušilo neuvěřitelným tempem. Muselo existovat rozumné vysvětlení. Stará žena se nemohla jednoduše vrátit a usadit se ve starém domě, když ji hledala policie a agenti FBI v tuctu států.
Proč ne?
Ne, napadlo Natalii, musí existovat nějaké vysvětlení. Možná tam zašel Gentry nebo někdo z vyšetřovatelů. Mohli to

být lidé z města. Gentry jí vyprávěl, že chtějí schovat její věci až do slyšení a konce vyšetřování. Dokázala najít stovky rozumných vysvětlení.
Světlo zhaslo.
Natalie vyskočila, jako by se někdo dotkl její šíje. Tápala po fotoaparátu, pak ho zvedla. V hledáčku se objevilo okno v prvním poschodí. Světlo mezi bledými závěsy zmizelo.
Natalie odložila opatrně fotoaparát na sedadlo spolujezdce a opřela se. Několikrát se nadechla, vyndala z palubní desky kabelku a položila si ji do klína. Aniž by odtrhla oči od temného průčelí domu, sáhla dovnitř a vyndala automat Llama 0,32. Pak kabelku odložila. Seděla tam, malou zbraň opřenou o dolní část volantu. Automaticky uvolnila pojistku. Zbraň měla ještě jednu, ale tu dokáže uvolnit za necelou sekundu. Gentry ji vzal v úterý večer na soukromou střelnici a ukázal jí, jak nabíjet, držet zbraň a střílet. Teď byla nabitá, sedm nábojů odpočívalo jako kovová vejce v hnízdě. Kontrolka ukazovala rudou barvu. Jako krev.
Její myšlenky vířily jako laboratorní myšky, které hledají cestu z labyrintu. Co má sakra dělat? Proč se angažovat? Už se tam někdo vloupal… Saul… kde je sakra Saul? Může to být znovu on? Natalie tak absurdní představu odmítla, ještě než se stačila zformovat. Kdo potom? Vybavil se jí obraz Melanie Fullerové a pana Thorneho z obrázku. Ne, Thorne je mrtvý. Melanie Fullerová může být také mrtvá. Kdo potom?
Sevřela pistoli, prstem se vyhnula spoušti a podívala se na tmavý dům. Dýchala rychle, přesto dech kontrolovala.
Uteč. Zavolej Gentryho.
Kam? Do kanceláře nebo domů? Tam i tam. Jestli musíš, promluv se zástupcem. Sedm hodin Štědrý večer. Jak rychle šerifova kancelář nebo městská policie odpoví? A kde je nejbližší telefon? Natalie se snažila vzpomenout si, ale vybavily se jí jen tmavé obchody a restaurace, kolem kterých projížděla.
Tak odjeď do okresní budovy nebo ke Gentrymu domů. Je to jenom deset minut. Ať je v domě kdokoliv, za deset minut bude pryč. Dobrá.
Věděla jen jedno. Do domu sama nepůjde. Poprvé byla hloupá, ale poháněl ji vztek, smutek a hrdinství zrozené z hlouposti. Vstoupit dnes v noci by byla velká chyba. Ať má zbraň nebo nikoliv.
Když byla Natalie malá, ráda zůstávala v pátek a v sobotu pozdě vzhůru a dívala se na horory. Otec ji nechal roztáhnout pohovku, aby mohla jít spát hned po filmu… nebo, častěji, ještě při mrkání obrázků. Občas se k ní připojil. Měl modrobíle proužkované pyžamo, ona měla flanelové. Lehli si vedle sebe, jedli praženou kukuřici a komentovali nepravděpodobné krvavé scény. Na jedné věci se vždycky shodli. Nelituj hrdinky, která se chová hloupě. Mladou ženu v krajkové noční košili pořád dokola varovali. NEVSTUPUJ DO ZAMČENÝCH DVEŘÍ NA KONCI TMAVÉ CHODBY. A co udělala, jakmile všichni zmizeli? Když hrdinka pátečního hororu odemkla dveře, Natalie s otcem začali skandovat a vyvolávat příšeru, která tam čekala. Otec používal oblíbenou frázi: Hloupost má svou cenu, kterou musí vždycky zaplatit.
Natalie otevřela dveře auta a vkročila na ulici. Pistole v pravé ruce jí přišla divná a zvláštní. Chvíli tam stála a zírala na tmavé domy a přilehlý dvůr. Deset metrů vzdálená pouliční lampa předváděla cihly a stín stromu. Jen k bráně, napadlo Natalii. Jestli se někdo objeví, může uprchnout. Brána bude stejně zamčená.
Překročila tichou ulici a přiblížila se k bráně. Byla odemčená, pootevřená. Levou rukou se dotkla chladného kovu a podívala se na tmavá okna domu. Na žebra jí útočilo srdce, adrenalin vyvolával pocit síly, lehkosti a rychlosti. V ruce držela skutečnou pistoli. Odjistila, jak jí Gentry ukázal. Vystřelí, jen když bude napadena… napadena… ale vystřelí. Věděla, že se má vrátit do auta, odjet a zavolat Gentryho. Otevřela bránu a vstoupila na dvůr.
Velká stará fontána vrhala hluboký stín, který ji ukryl. Natalie tam stála, sledovala okna a přední dveře domu slečny Fullerové. Cítila se jako desetiletá dítě, které se odvážilo dotknout dveří domu, kde straší. Bylo tam světlo.
Jestli tam někdo byl, mohl zmizet zadními dveřmi, kudy vstoupila a odešla společně se Saulem. Neodešel by předními dveřmi na osvětlený chodník. Stejně už zašla moc daleko. Měla nasednout do toho prokletého auta a rychle pelášit pryč.
Pomalu kráčela k nízkým schodům a zvedla pistoli. Tam se zastavila a spatřila, co předtím ukrývaly stíny malé verandy a střechy. Přední dveře byly pootevřené. Těžce dýchala, málem lapala po dechu, přesto se jí nedostávalo vzduchu. Třikrát se zhluboka nadechla a naposledy zadržela dech. Puls a dech se zklidnily. Natáhla ruku s automatickou pistolí a jemně zatlačila na dveře. Tiše se otevřely, jako by o sebe panty vůbec netřely, a odhalily dřevěnou chodbu a spodní část schodiště. Uvěřila, že vidí skvrny v místech, kde zemřely Kathleen Hodgesová a slečna Kramer. Kdyby teď někdo šel po schodišti, spatřila by dvě chodidla a tmavé nohy…
Kašlu na to, napadlo Natalii, obrátila se a utíkala. Podrážkou nohy zachytila o vystouplý dlažební kámen a málem upadla. Nabyla rovnováhy, vyplašeně se podívala přes rameno na otevřené dveře, tmavou fontánu a stíny na cihlách, trávě a kamení. Pak byla venku, přeběhla ulici, nahmatala kliku dveří od auta, otevřela je a ocitla se uvnitř.
Zabouchla dveře, zajistila je západkou a připomněla si, že musí zabezpečit pistoli. Odložila zbraň na sedadlo spolujezdce, natáhla se ke klíči a doufala, že ho nechala v zapalování. Nechala. Motor naskočil okamžitě.
Natalie uchopila řadící páku a v tu chvíli se po ní zezadu natáhly dvě ruce. Jedna jí sevřela ústa, druhá hbitě uchopila hrdlo. Vykřikla, pak znovu. Silný tlak ruky na ústech ztlumil výkřik a nahnal jí dech zpět do staženého hrdla. Měla volné ruce a škrábala tlustý kabát a silné rukavice na obličeji a krku. Vzepjala se v zoufalém pokusu o osvobození a snažila se nehty dosáhnout na útočníka.
Zbraň. Natalie vyrazila pravou rukou, ale na sedadlo spolujezdce nedosáhla. Chvíli tloukla do řadící páky, pak se znovu natáhla dozadu. Tělo se vzepjalo do oblouku, částečně visela přes sedadlo, kolena nad úrovní volantu. Na krk a pravou tvář se jí přilepil těžký a vlhký obličej. Prsty levé ruky narazily na silnou čepici. Ruka na ústech povolila a sevřela jí hrdlo. Útočník natáhl dlouhou pravici a smetl pistoli ze sedadla spolujezdce. Natalie zaslechla, jak dopadla na gumový koberečekRuka se vrátila k jejímu krku a Nataliiny nehty zaútočily na těžké rukavice. Chtěla roztrhnout obličej, který se

jí opíralo krk, ale útočník ji bez problémů odsunul. Teď měla volná ústa, ale nedostávalo se jí vzduchu, nedokázala vykřiknout. V periferním vidění tančily barevné tečky, v uších jí burácela krev.
Takhle to vypadá, když někoho uškrtí, napadlo ji. Rvala látku, kopala do palubní desky a snažila se zvednout kolena, aby mohla zatroubit. Ve zpětném zrcátku spatřila krví podlité oči a rudou tvář. Pak si uvědomila, že má rudou kůži, že svítí rudé světlo, že jí před očima poskakují rudé tečky.
Tvář jí odírala cizí kůže, vnímala horký dech a do ucha jí zašeptal hluboký hlas: „Chceš najít tu ženskou? Podívej se do Germantownu.“
Natalie se vzepjala a co nejrychleji zaklonila hlavu. Ucítila bolest, lebka narazila na maso a kost.
Tlak na chvíli povolil. Natalie se zhroutila dopředu, bolestivě se nadechla a protáhla vzduch zhmožděným krkem. Ještě jednou, naklonila se doprava, přepadla dopředu a začala hledat automatickou pistoli pod sedadlem.
Krk jí znovu sevřely cizí prsty. Tentokrát cítila silnější bolest. Prsty hledaly důležitý bod. Znovu ji táhly dozadu.
Spatřila rudé tečky, hrdlo jí spalovala bolest.
Pak už necítila vůbec nic.